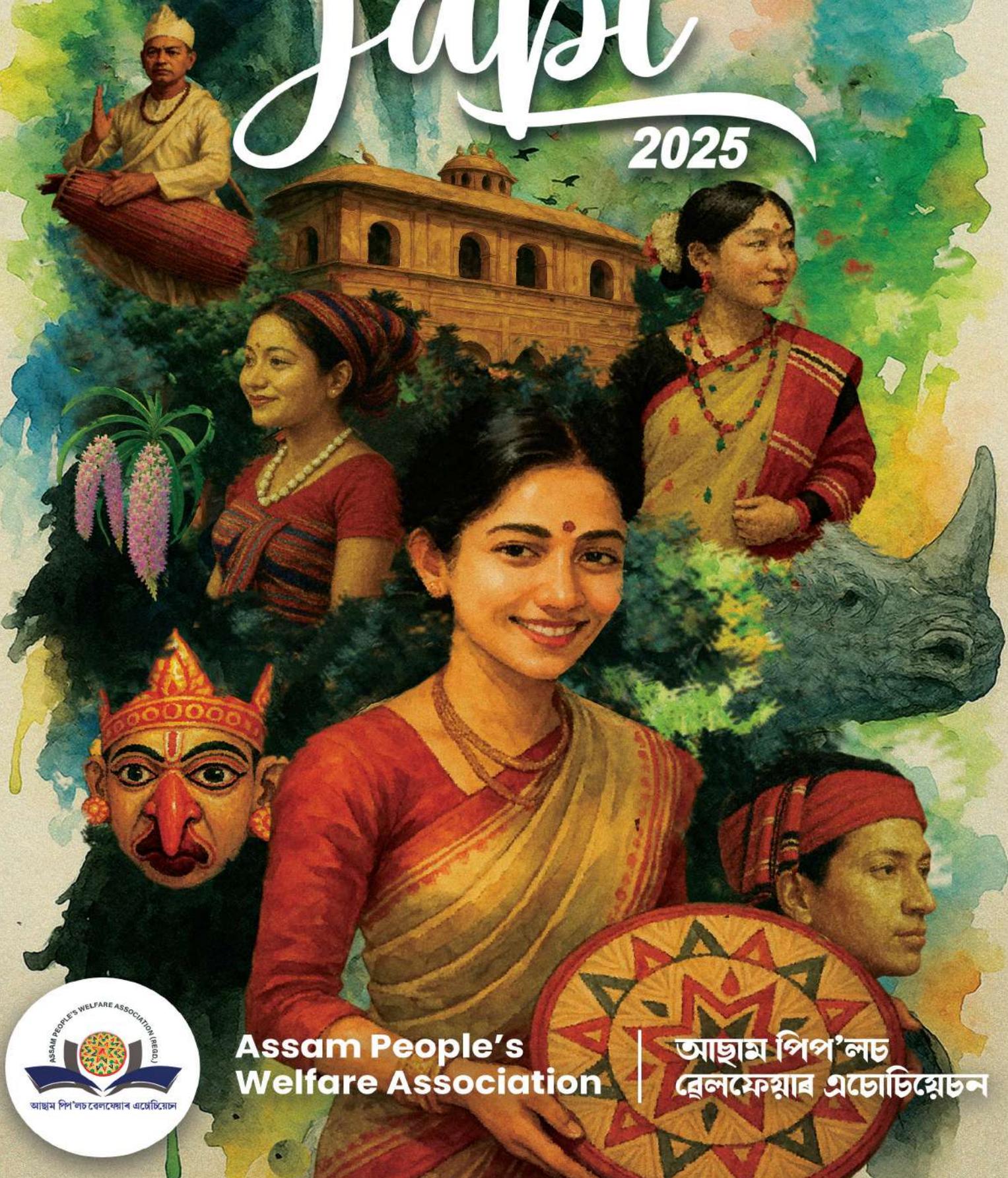

জ্যৈষ্ঠ Jyesthi 2025

Assam People's
Welfare Association

আছাম পিপ'লচ
বেলফেয়াৰ এচোচিয়েচন

GAIL (India) Limited

INDIA'S NATURAL GAS LEADER

Energizing Possibilities

 Contributing 53% of the Natural Gas sold in India.

 Around 68% market share in Natural Gas Transmission in India.

জাপি

Rongali Bihu 2025 Souvenir

আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েছন

ASSAM PEOPLE'S WELFARE ASSOCIATION (Regd.)

আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েছন

G-4, Noida Haat, Sector 33, Noida, Uttar Pradesh – 201 301

E-Mail: japitransyamuna@gmail.com

www.apwa.org.in

Phone: 9818791978, 9999288333, 9818375571

ऑयल इंडिया

OIL INDIA

ড° হিমন্ত বিশ্ব শর্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

CMS.7/2023/ 2747
Dispur
19 Chaitra, 1431 Bhaskarabda
2 April, 2025

MESSAGE

I extend my heartfelt greetings and best wishes to the Assam People's Welfare Association and the Assamese community in Delhi-NCR on the occasion of celebrating Rongali Bihu. This festival, marking the Assamese New Year and the arrival of spring, holds deep cultural significance as a time of renewal, camaraderie, and celebration.

Rongali Bihu is an integral part of Assam's heritage, reflecting the values of inclusivity, social cohesion, and cultural expression. It is a period when communities come together to observe traditions, fostering a sense of belonging and continuity. The festival also serves as an opportunity to honour the agrarian roots of Assamese society and acknowledge the contributions of those who sustain its traditions.

The Assam People's Welfare Association has been instrumental in maintaining and promoting Assamese cultural identity beyond the geographical boundaries of the state. Your dedication to organising this celebration ensures that Assamese traditions remain vibrant and accessible to future generations, even in distant locations. I commend your commitment to cultural preservation and community engagement. The publication of the souvenir JAPI further reinforces this effort, providing a platform for literary and artistic contributions that reflect Assam's cultural legacy.

I extend my best wishes for a successful celebration. May Rongali Bihu bring happiness, prosperity, and a renewed sense of cultural pride to all members of the Association and the wider Assamese community in Delhi-NCR.

(Dr. Himanta Biswa Sarma)

ড° বসন্ত কুমাৰ গোস্বামী
সভাপতি

অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট-৭৮৫০০১
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী-৭৮১০০১

আঞ্চলিক কাৰ্যালয়

বাংছিনা ভৱন, ডিম্ফু-৭৮২৪৬০

ধুবুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ধুবুৰী-৭৮৩৩০১

ৰায়বাহাদুৰ বামেশ্বৰলাল চহৰীয়া সংহতি ভৱন, ডিব্ৰুগড়-৭৮৬০০৩

শিলচৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, শিলচৰ-৭৮৮০০১

উত্তৰ লক্ষীমপুৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ-৭৮৭০০১

কমলাদেৱী তোপী স্মৃতিভৱন, মহীচন্দ্ৰ বৰা পথ, নগাঁও-৭৮২০০১

অচ্যুত নিবেদিতা মেধি সাহিত্য ভৱন, জালাই-৭৮১৩২৭

সাহিত্য সভা প্ৰকল্প, মঙলদৈ, দৰং-৭৮৪১২৫

১/১৪ বি-সংসদ বিহাৰ মার্গ, ব্লক এ, কুটুব ইন্সটিটিউটেচনেল এৰিয়া, নতুন দিল্লী, ১১০০৬৭

প্ৰসংগ নং :

তাৰিখ : ২৯/০৩/২০২৫

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

নয়দাৰ 'আছাম পিপ'লছ ৰেলফেয়াৰ এচছিয়েশ্যন'(APWA)ৰ পৰা জাপি নামৰ আলোচনীখনি প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে বুলি জানিব পাৰি পৰম সন্তোষ পাইছোঁ। আলোচনীখনে অসমৰ সামাজিক-সাংস্কৃতিক জীৱনৰ বিভিন্ন দিশক প্ৰতিফলিত কৰাৰ লগতে নৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰতিভা বিকাশত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা কৰি শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

(ড° বসন্তকুমাৰ গোস্বামী)
সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা

सर्बानंद सोणोवाल
SARBANANDA SONOWAL

सत्यमेव जयते

पत्तन, पोत परिवहन और जलमार्ग मंत्री
भारत सरकार
Minister of Ports, Shipping and Waterways
Government of India

शुभेच्छावाणी

आमार बापतिसाहोन बङ्गली बिहू आरु असमीया नरबर्षई प्रतिबहूबे असमबासीब वुकुत नतून आशा, उद्वीपना आरु आनन्द-उलाहब सूचना कबि आहिछे। प्रकृतिबे एहि समयत न-साजे पिङ्कि जातिङ्काब होराब अनुपम दृश्यई आमार मन-प्राण जीपाल कबि तोले। कुलि-केतेकीब मिठा मात, टोल-पेँपा-गगनाब प्राण जुबोरा शब्देबे मुखबित एहि प्राणरन्तु ऋण बृहन्तब असमीया जातिब बाबे प्रेबणाब उँस। मई जानिवलै पाई आनन्दिब हैछेँ ये एहि बङ्गली बिहूब ऐतिहा तथा पबम्पबा अटूट बाथि भारतब राजधानी चहब दिल्लीब समीपवती नयदाब सामाजिक तथा सांस्कृतिक अनुष्ठान आहाम पिप'लच रेलफेयाब एछ'टियेचने अहा १९ एप्रिल, २०२५ तबिखे नयदा हाटत बङ्गली बिहू उदयापन कबिवलै आयोजन कबिछे। एहि उपलक्षे "जापि" नामेबे एखनि श्रुतिग्रन्थ प्रकाशब यो-जा कबाटो अति प्रशंसनीय बतबा। एहि अनुष्ठानटिब सर्वांगीण सफलता कामना कबि आयोजक समितिब लगते नयदाबासी श्रद्धाब असमीया बाइजक मोब तबफब पबा ब'हाग बिहू आरु असमीया नरबर्षब आन्तबिक ङलग जनालेँ। असमीया जातिब आयुसबेखा ब'हागे समाजत सङ्काब कबक सङ्गीरनी सुधा आरु जाति-जनगोष्ठीसमुहब माजत सुदृढ कबक सातामपुङ्कषीया ऐक्य, समन्वयब एनाजबी। बापतिसाहोन बिहूटिये सकलेबे जीरनलै कटियाई आनक अनाविल सुख-शान्ति, समृद्धि आरु बबदैचिलाई उरुबराई लै याङक समाजब सकलो अपाय-अमङ्गल, असूया-अप्रीति।

नतून दिल्ली
१९ मार्च, २०२५

(सर्बानन्द सोणोवाल)

Room No. 201, Transport Bhawan, 1, Sansad Marg, New Delhi-110001
Ph. : 011-23717422, 23717423, 23717424, Fax : 011-23356709
E-mail : minister-shipping@gov.in | Website : www.shipmin.gov.in

एके कदम समृद्धता की ओर

APWA মংগীত

স্বাস্থত নৰচেতনা, উল্লেষ মূল প্ৰেৰণাৰ
হিতাকাংক্ষী পৰিচয়েৰে উজলিছে

চিনাকি উম, চিনাকি আকাৰ
অচিনাকি চহৰত চিনাকি মুরাম
আপোন ঘৰৰ নিলগত
নতুন ঘৰৰ জপনা

স্বাস্থত নৰচেতনা, উল্লেষ মূল প্ৰেৰণাৰ
শুভাকাংক্ষী পৰিচয়েৰে উজলিছে

মংস্কৃতিৰ আহ্বান, প্ৰজাৰ মন্ধান
চিনাকি মুহূৰিৰ জাগ্ৰত মপোন
বৈতৰ্ণীৰ সিপাৰত
লুইত আমাৰ ঠিকনা

স্বাস্থত নৰচেতনা, উল্লেষ মূল প্ৰেৰণাৰ
হিতাকাংক্ষী পৰিচয়েৰে উজলিছে

বচনাঃ ড° মনৰ্মা ভট্টাচাৰ্য

Assam People's Welfare Association (APWA)

Executive Committee (2023-25)

Dr Bhupendra Kr. Sarma
President

Bikash Jyoti Hazarika
Vice-President

Akash Chowdhury
General Secretary

Plabon Gogoi
Joint Secretary

Akshaya Kr. Sarmah
Co-ordination Secretary

Dhruba Jyoti Deka
Treasurer

Dr Pradip Kr. Sarmah
EC Member

Arupjyoti Rai Baruah
EC Member

Kalyan Dutta
EC Member

Syed Afzal Hussain
EC Member

Uday Bhaskar Borah
EC Member

সশ্রদ্ধ সোঁৱৰণ

২০২৪-২০২৫ বৰ্ষটোত আমাৰ মাজৰপৰা চিৰকাললৈ আঁতৰি যোৱা 'আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এছ'ছিয়েশ্যন'ৰ সদস্য আৰু আন কিছু সদস্যই হেৰুওৱা তেওঁলোকৰ পিতৃ-মাতৃক আজিৰ এই ক্ষণত আমি শ্ৰদ্ধাৰে সূঁৱৰিছোঁ। আমাৰ অজ্ঞাতে যদি কাৰোবাৰ নাম বৈ গৈছে, তাৰবাবে আমি এছ'ছিয়েনৰ তৰফৰপৰা কৰযোৰে ক্ষমা বিছাৰিছোঁ।

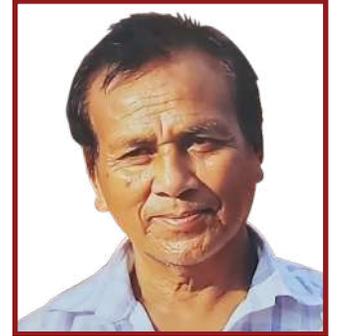
কৌশিক কিশোৰ বৰকাকতী
(৩০.০৭.৯০ - ২৭.১০.২৪)

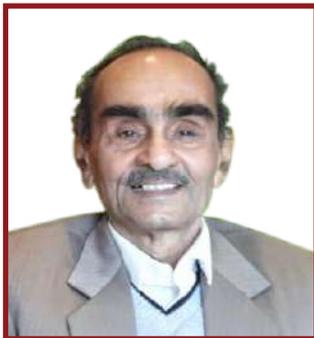
দিলীপ কুমাৰ বৰগোহাঁই
(১৯৩৯ - ১৯.১২.২৪)

প্ৰীতম গোস্বামী
(০৩.০২.৫২ - ১৯.০১.২৪)

সিদ্ধেশ্বৰ বৰা
(০১.০৭.৫৭ - ২৪.০২.২৫)

হৰি শৰ্মা
(০১.০৩.৪৩ - ০৫.০৩.২৫)

গিৰিধৰ ভট্টাচাৰ্য্য
(০৭.০৪.৩৭ - ০৭.০৩.২৫)

ধৰিত্ৰী দেৱী চৌধুৰী
(১৬.১০.৫০ - ৩০.০৩.২৫)

আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েচনৰ সভাপতিৰ দুআষাৰ...

চাওঁতে চাওঁতে অসমীয়াৰ অতি আপোন বঙালী বিহুটি আকৌ আহি পালেহি। এসময়ৰ অসমৰ গঞা ৰাইজৰ প্ৰকৃতি-কেন্দ্ৰিক বঙালী বিহু এতিয়া অসমৰ গাঁৱে-ভূঞে, চহৰ-নগৰে অতি ধুম-ধামেৰে পালন কৰা হয়। বঙালী বিহুটি অসমীয়াৰ অতি হেঁপাহৰ উৎসৱ আৰু ই বৰ্তমান অসমীয়াৰ পৰিচয় বুলিও ক'ব পাৰি। পৃথিৱীৰ য'তেই নাথাকক কিয়, অসমীয়া বুলি চিনাকি দিয়া প্ৰতিজনে বঙালী বিহুটি একেলগ হৈ সুবিধা অনুযায়ী পালন কৰে। যমুনা পূব পাৰৰ ৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজধানী ক্ষেত্ৰৰ নয়দা, গ্ৰেটাৰ নয়দা তথা গাজিয়াবাদৰ অসম-মূলৰ নিবাসীয়ে যোৱা ৯ বছৰে আছাম পিপলচ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েচন (APWA) ৰদ্বাৰা আয়োজিত বঙালী বিহুটিত উৎসাহ উদ্দীপনাৰে ভাগ লৈ আহিছে। এটা সময়ত চালুকীয়াকৈ আৰম্ভ কৰা বিহুটি এতিয়া অসমৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ মঞ্চবিহুৰ সমপৰ্য্যায় পাইচেগৈ। ইয়াৰ কাৰণ ৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজধানী ক্ষেত্ৰত থাকিবলৈ লোৱা অসম-মূলৰ মানুহৰ ক্ৰমবৰ্ধিত সংখ্যা।

এই বঙালী বিহুৱে নয়দা আৰু আশে-পাশে থকা অসমীয়াসকলক একেলগ হোৱা বা ইজনে-সিজনক বুজিব বাবে এটা সুবিধা প্ৰদান কৰে। অকণিহঁতে প্ৰতিবছৰে বিহুত এটা অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰি আহিছে। ইয়াৰ জৰিয়তে অসমৰ বাহিৰত জন্ম লোৱা এই প্ৰজন্মটোৱে কিছু হলেও নিজৰ কলা-সংস্কৃতিৰ আভাস এটা পাইছে। তদুপৰি ডাঙৰ বিলাকেও অসমৰ পৰা বাহিৰত থাকিলেও, বঙালীৰ বাকৰিৰ মিঠা অনুভৱটো নেহেৰুৱায়। সেয়েহে বঙালী বিহু উৎসৱটো নয়দা আৰু সমীপৱৰ্তী অসমীয়াসকলৰ বাবে অতি আগ্ৰহৰে বাট চাই থকা অনুষ্ঠান হৈ পৰিছে। APWAৰ বৰ্তমানৰ কাৰ্যকৰী কমিটীৰ এইটো দ্বিতীয় বছৰ। যোৱা দুবছৰত কাৰ্যকৰী কমিটীয়ে বিভিন্ন ব্যস্ততাৰ মাজতো বঙালী বিহুৰ উপৰি মাঘ বিহু, স্বাধীনতা দিৱসত বিভিন্ন জন-কল্যাণমূলক কাৰ্যসূচী, প্ৰখ্যাত ব্যক্তিৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপ আদি বিভিন্ন কাৰ্যসূচী সভ্যসকলৰ আন্তৰিক সহযোগিতাত সুকলমে আয়োজন কৰে।

কিন্তু আমি আমাৰ ভৱিষ্যতৰ কৰ্মপন্থাৰ প্ৰতিহে সজাগ হোৱাতো উচিত। এই সংস্থাটোৰ বাবে এটা স্থায়ী কাৰ্যালয়ৰ

তথা অসমীয়াসকলৰ বাবে এটা সামাজিক-সাংস্কৃতিক-আধ্যাত্মিক ভৱনৰ অতীৰ প্ৰয়োজন। এনে এটা ভৱনে অসমীয়া সকলক সামাজিক বিভিন্ন অনুষ্ঠান যেনে দুৰ্গা পূজা, সৰস্বতী পূজা তথা পৰিয়ালৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠান যেনে জন্মদিন আদি পালনৰ বাবে সময়ে সময়ে প্ৰয়োজনীয় ভৱন এটাৰ অসুবিধাতো আঁতৰ কৰিব। তদুপৰি ভৱনটোত থকা অতিথি কোঠাৰ জৰিয়তে অসমৰ পৰা দিল্লী নয়দালৈ অহা বিভিন্ন জনক থকাৰ সুবিধা কৰি দিলে, এইক্ষেত্ৰত থকা এটা ডাঙৰ অসুবিধা নাইকীয়া হ'ব। এইক্ষেত্ৰত বৰ্তমানৰ কাৰ্যকৰী সমিতিয়ে যদিও চেষ্টা চলাইছে, বিশেষ আগবাঢ়িব পৰা হোৱা নাই। যিহেতু এইটো এটা ডাঙৰ কাম, সভ্যসকলৰ সক্ৰিয় সহযোগিতা তথা চৰকাৰৰ সাহায্য অবিহনে সম্ভৱ নহ'ব। তথাপিও আমি আশাবাদী। ভৱিষ্যতৰ কাৰ্যকৰী কমিটীয়ে এনে এটা ভৱনৰ প্ৰকল্প নিশ্চয় বাস্তৱায়িত কৰিব।

মাননীয় সভ্যসকলে এছোচিয়েচনৰ আস্থানত ইজনে-সিজনক দুৰ্যোগ বা বেয়া সময়ত সামৰ্থ্য অনুসাৰে সহায়-সহযোগ কৰিবলৈ কুষ্ঠাবোধ নকৰে। বিভিন্ন সময়ত আমি সভ্যসকলৰ এনে সৌহাৰ্দ আভাস পাইছোঁ। এইটো এছোচিয়েচনৰ বাবে এটা সফলতা বুলিয়েই গণ্য কৰোঁ। অসমৰ পৰা আহি ৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজধানী ক্ষেত্ৰত বসবাস কৰিব লোৱা প্ৰতিভাৱান নিৱাসীসকলে ইতিমধ্যেই ব্যৱসায়, কলা-সংস্কৃতি, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যা আদি ক্ষেত্ৰত সুনাম আৰ্জিবলৈ সক্ষম হৈছে। আশা কৰিছোঁ, অসমীয়াসকলৰ ঠন ধৰি অহা এই আত্মীয়তা ক্ৰমান্বয়ে সুদৃঢ় কৰাত APWA ইতিবাচক অৱদান আগবঢ়াই থাকিব।

সৰ্বশেষত এছোচিয়েচনৰ মাননীয় সদস্য তথা সমগ্ৰ অসমবাসীলৈ বঙালী বিহু আৰু অসমীয়া নতুন বছৰৰ আন্তৰিক ওলগ আৰু শুভেচ্ছা জনালোঁ।

১৯ এপ্ৰিল, ২০২৫

ড° ভূপেন্দ্ৰ কুমাৰ শৰ্মা
সভাপতি,

আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েচন

সম্পাদনা সমিতিৰ আহ্বায়কৰ দুআষাৰ

চি
চি

আচাম পিপলচ্ ৱেলফেয়াৰ এছোচিয়েছনৰ কাৰ্যকৰী কমিটিৰ সদস্য নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পাছত যোৱাবছৰ 'জাপি'ৰ সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্য হোৱাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। কাম কৰাৰ উৎসাহ আছিল, যদিও মনত আছিল এক শংকা। যদি এই দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিব নোৱাৰো? কিন্তু কষ্ট সফল হোৱা যেন লাগিছিল যেতিয়া সকলোৱে 'জাপি'খন আদৰি ল'লে। এই বছৰো একে দায়িত্বত আছোঁ যদিও এনে লাগিছে- এইবাৰ যেন দায়িত্ব আৰু অধিক। স্মৃতিগ্ৰন্থখনৰ মান যোৱাবাৰৰ দৰে হ'বতো? এক পৰিকল্পনা হাতত লৈ আগবাঢ়িলো। আজি-কালিৰ ১০ ছেকেণ্ডৰ ৰীলৰ যুগত এখন আলোচনীয়ে পাঠকক তেতিয়াহে আকৰ্ষণ কৰিব যেতিয়া ইয়াৰ লিখনিসমূহ উচ্চ মানৰ হয়। গতিকে আমাৰ সদস্যসকলৰ লিখনিৰ উপৰিও অসমৰ কেইজনমান বিশিষ্ট লোকৰ ওচৰ চাপিলো - লিখনিৰ অনুৰোধ লৈ। কোনেও না নকৰিলে আৰু আমি বাছি দিয়া বিষয়ৰ ওপৰত নিজৰ লিখনি পঠিয়ালে। এওঁলোক আটাইকে এই সুযোগতে ধন্যবাদ জনাব খুজিছোঁ। (এওঁলোকৰ দুজনমানৰ পিছত জোকৰ দৰে লাগি আছিলো! গতিকে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা।) আমাৰ সদস্যসকলেও লিখনি প্ৰেৰণত কোনো কৃপণালি নকৰিলে আৰু ভিন ভিন বিষয়ৰ ওপৰত লিখনি প্ৰেৰণ কৰিলে। এইবাৰো সকলোৱে 'জাপি'ক আদৰি ল'লে আমাৰ কষ্ট সফল হোৱা যেন লাগিব।

মেজত পৰি থকা কিতাপ এখন কোনোবাই এবাৰ হ'লেও হাতত তুলি লয় যদিহে বেটুপাতখন আকৰ্ষণীয় হয়। এইবাৰৰ আকৰ্ষণীয় বেটুপাতখন অংকন কৰিছে সুজ্ঞান দাসৰ পৰিকল্পনাত প্ৰিয়ম দাসে। পেশাত দুয়োজন Graphic Designer। দুয়োজনৰে উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো।

ডঃ উদ্দীপ তালুকদাৰ। যিমান ভাল চিকিৎসক, তাতোকৈ ভাল এজন চিত্ৰশিল্পী। বিষয়বস্তু বুজি লৈ, ব্যস্ততাৰ মাজতো তিনিখনকৈ সুন্দৰ ছবি আঁকি পঠিয়ালে, তাকো

এদিনৰ ভিতৰতে। অশেষ ধন্যবাদ।

সম্পাদনা কমিটিৰ আটাইকেইজনকে এডাল এনাজৰীৰে বান্ধি ৰখা লোক দুজন হ'ল সভাপতি ভূপেনদা আৰু সম্পাদক আকাশদা। দুয়োজনকে আন্তৰিক ধন্যবাদ। এইবাৰৰ সম্পাদনা সমিতিৰ এগৰাকী নতুন সদস্য হ'ল পদ্মজা ৰাজখোৱা। অসমীয়া লিখনিসমূহৰ প্ৰফ চোৱাৰ লগতে তেওঁ আগবঢ়োৱা দিহা-পৰামৰ্শৰ বাবে তেখেত ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। লগতে ধন্যবাদ যাছমিন ৰহমান আৰু ড. মনমী ভট্টাচাৰ্যক। ভাষাৰ ওপৰত থকা এওঁলোক তিনিওজনৰে দখল আৰু সম্পাদনাৰ ক্ষেত্ৰত থকা অভিজ্ঞতাই এই সংখ্যাৰ জাপিক এক সুকীয়া মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিব বুলি মই আশাবাদী।

মাৰ্ফিৰ সূত্ৰ (Murphy's Law) যে সঁচা সেয়া কিতাপ প্ৰকাশনৰ ক্ষেত্ৰত সদায়েই প্ৰমাণিত হয়। If anything can go wrong, it will. ভুলবিলাক বৰ দুষ্ট। সুৰক্ষা বেটনী যিমনেই কটকটীয়া নহওক কিয়, কোনোবা ফালেৰে সোমানেই আহে আৰু তাৰ পাছত কিতাপৰ পাতৰপৰা দাঁত নিকটাই হাঁহি থাকে। এইবাৰো নিশ্চয় ভুল থাকি যাব। ভুলবোৰ আঙুলিয়াই দি, দিহা-পৰামৰ্শ দিবলৈ সকলোকে প্ৰাৰ্থনা জনালো।

লগতে APWA ক অনুৰোধ - লিখা-মেলা তথা কিতাপৰ ক্ষেত্ৰত যাতে নতুন নতুন কাৰ্যসূচী হাতত লয়। যেনে ধৰক-বুক ক্লাব গঠন, কিতাপৰ বিনিময়, গ্ৰন্থমেলা, স্বৰচিত গল্প-কবিতা-প্ৰবন্ধ পাঠৰ অনুষ্ঠান, অসমীয়া লিখা-কোৱাৰ ওপৰত কৰ্মশালা, ইত্যাদি।

সদৌ শেষত সকলোলৈ বিহু আৰু নৱবৰ্ষৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

জয় আই অসম।

উদয় ভাস্কৰ বৰা

আহ্বায়ক, সম্পাদনা সমিতি

জাপি

General Secretary's Report

The Assam Peoples' Welfare Association (APWA) has had a dynamic and fulfilling year, marked by the successful execution of cultural events, community engagement, and the introduction of new initiatives. This report highlights the key achievements and activities of APWA in 2024-25, demonstrating our commitment to preserving and promoting Assamese culture and fostering a strong community spirit.

Key Achievements

- **Rongali Bihu Celebration:** The 8th Rongali Bihu Celebration of APWA was held at Noida Haat on 20th April 2024, a testament to our continued dedication to celebrating our cultural heritage.

First-Time Initiatives: This year, APWA achieved several significant milestones:

- o The APWA's flag was designed and hoisted, symbolising our identity and unity.
- o The APWA anthem, written by Dr Manmee Bhattacharya, was officially launched, adding to our cultural identity.
- o For the first time, a rented hall was utilised for Bihu Husori rehearsals, enhancing our preparations for cultural performances.
- o Bihu musical instruments, including Dhol, Gagana, Tal, Sutuli, and Toka, were procured from Assam for Bihu Husori and handed over to the team for practice, ensuring the authenticity of our cultural presentations.

- **APWA's Online Library:** An online library was launched for the benefit of APWA members, providing access to around 300 books. Members can explore the collection on the website and enjoy reading.
- **New Office Inauguration:** A new rental office premises was inaugurated on 21st July 2024 at G-4, Noida Haat, Sector-33. The office opening commenced with a Ganesh Puja, followed by a gathering of members.
- **Independence Day Celebration:** APWA's representative received an official invitation from the Ministry of Defence, Government of India, to participate in the Independence Day Ceremony at the Red Fort, Delhi, where the national flag was hoisted by the Hon'ble Prime Minister of India.
- **Bhogali Bihu Celebration:** Bhogali Bihu was celebrated on 10th January with day-long programmes starting with a football match, fun traditional games among the kids and the ladies, art competition among the kids and finally the uruka bhoj at night. Around 600 people took part in Bhogali celebration.
- A fashion show was organised to showcase the rich heritage of Assam.

Community Engagement

APWA actively engaged with the broader community through various social initiatives:

- A team from APWA visited Apni Sanskriti Charitable Foundation, an Old Age Home in Noida, where they interacted with the inmates and distributed sweets, fruits, and

three divan beds with mattresses.

- APWA family members visited Ramakrishna Vivekananda Mission, an Orphanage Home in Noida, and organized a cultural exchange program, gift distribution, and light refreshments.
- APWA sponsored dinner for the orphanage inmates on this special day.

Special Programs

- **Antaranga Aalaap:** A unique program, Antaranga Aalaap, was organized on 24th August 2024 at Noida Haat, featuring a distinguished guest, Mr. Gourangalal Das, IFS, Joint Secretary (East Asia), Ministry of External Affairs, Govt. The event was well-received, garnering positive media attention.
- **Annual General Body Meeting 2024:** The Annual General Body Meeting included:
 - o Honoring the bright children of APWA members with the Sports Achievers' Recognition Program 2024, an initiative to promote sports and fitness.
 - o Presentation of the Audited Accounts statement.
 - o Amendment proposal for certain clauses in APWA's constitution.
 - o A Cultural Evening, "Surar Batere," as a tribute to the musical legends, Dr. Bhupen Hazarika and Jayanta Hazarika.
- **Bhaxa Gourav Saptah:** In celebration of Assamese being declared as a classical language by the Union Cabinet, a scholarly lecture on Assamese language was presented by Sri Deep Saikia, Editor, National Book Trust of India.

- **Sponsoring the cricket teams:** APWA has decided to sponsor two cricket teams dominated by the players from APWA: Lachit Warriors and Indomitable Lachits to take part in NEPL.

Future Plans

APWA is committed to continuing its activities and has outlined the following plans for the upcoming year:

- Planning to educate children in the Assamese language.
- Starting a Yoga program.
- Continue expanding its member base.

Conclusion

The year 2024-25 has been a year of significant achievements and growth for APWA. Through cultural celebrations, community engagement, and new initiatives, APWA has strengthened its foundation and made a positive impact. I would like to thank all our patrons, advisors, EC members and other members, without whom achieving so much within a year would not have been possible.

We look forward to another year of growth, cultural preservation, and community service.

Akash Choudhury
Gen. Secretary, APWA

Sports Activities

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক বিহু আৰু শঙ্কৰী পৰম্পৰা

বৰদা শইকীয়া

শ্ৰীময়ী অসমীৰ শীতল বুকুত উঠে

উছবৰ মধু আলোড়ন।

জাগে গম্ভীৰ গিৰিবৰ প্ৰান্তৰ মনোহৰ

সুন্দৰ বন উপবন।

প্ৰকৃতিৰ বিনন্দীয়া ৰূপে আদৰি অনা ৰঙালী বিহুটিৰ আগমনে জাতি-উপজাতি, উচ্চ-নীচ, ডেকা-বুঢ়া, যুৱক-যুৱতী সকলোৰে মন-প্ৰাণ সজীৱ কৰে। অসমীয়াৰ অতি আদৰৰ, অতি চেনেহৰ হিয়াৰ আমঠু বিহুটি কেৱল ৰং-ৰহইচ কৰা উৎসৱেই নহয়, জাতীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক, আনন্দৰ উৎসৱ। জনজীৱনৰ চানেকি বিহুৰ জৰিয়তে ৰং আৰু সুৰভিৰে সুশোভিত হৈ আছে অসমৰ সমগ্ৰ সংস্কৃতি। অসমৰ লোকসমাজৰ লোকউৎসৱ বিহুৰ লগত অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক। ই অসমীয়া জাতিৰ সংস্কৃতিক আৰু সামাজিক সত্তা। বিহুৰ মাজত সংপৃক্ত হৈ আছে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বহুমূলীয়া সম্পদ। মানুহৰ সৌন্দৰ্যবোধ, সৃষ্টি-প্ৰতিভা, মানসিক উৎকৰ্ষ বা মানৱতাবোধৰ দ্বাৰা সংস্কৃতি সৃষ্টি হয়। নৃতত্ত্ববিদ টাইলাৰৰ ভাষাত 'সমাজৰ অংগীভূত সদস্যৰূপে আহৰণ কৰা জ্ঞান-বিশ্বাস, কলা, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, উৎসৱ-অনুষ্ঠান, আইন-কানুন, নৈতিকতা, অভ্যাস আৰু সামাজিক সামৰ্থৰ সামগ্ৰিক যৌগিকৰূপেই সংস্কৃতি' জনজীৱনৰ সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ধৰ্মীয় আদি দিশৰ পৰিপূৰক ৰূপে থকা লোকাচাৰ, লোকবিশ্বাস, ভাৱবোধ, ঐক্যসংহতি, সমন্বয়ে সংস্কৃতিৰ উপাদানৰূপে বিহুৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ পাইছে। যুগ-যুগ দৰি এটা জাতিৰ অৱধাৰিত আচাৰ, ৰীতি-নীতি, ধৰ্ম পৰম্পৰাই জাতীয় সংস্কৃতি গঢ়ি তোলে। প্ৰত্যেক জাতীয় সংস্কৃতিৰ বিকাশ আৰু অগ্ৰগতি নিজৰ জাতিৰ বৈশিষ্ট্যৰে দীপ্তমান হয়। সংস্কৃতিৰ এটা উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হৈছেঃ গতিশীলতা। বিৱৰ্তমান সময়ৰ লগত সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তন হয়।

অসমীয়া জাতিৰ এই বিহুৰ লগত সংপৃক্ত হৈ আছে মানৱ ইতিহাসৰ ক্ৰমবিবৰ্তমান বুৰঞ্জী আৰু বৰঙণি। অসমীয়া

জাতি গঠনত যেনেকৈ আৰ্য, অনাৰ্য, অষ্ট্ৰিক, মঙ্গোলীয় আদি বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ বৰঙণি আছে তেনেকৈ বিহু উৎসৱতো আছে দ্ৰাৱিড়, অষ্ট্ৰিক, কিৰাত, আৰ্য, আহোম-চুতীয়া, বড়ো-মিচিং আদি বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মিশ্ৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰে বুনীয়াদ গঢ়া ধৰ্মনিৰপেক্ষ আৰু জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ লগত ওতপ্ৰোতজড়িত বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ সংস্কৃতিৰ উপাদান।

সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক বিহুৰ লগত শঙ্কৰী আদৰ্শ, সংস্কৃতি, পৰম্পৰাৰ এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক বিদ্যমান। শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ বিশাল, মহান আৰু উদাৰ আদৰ্শৰ প্ৰভাৱত অসমৰ ধৰ্ম, সাহিত্য, সংস্কৃতিত বৈচিত্ৰৰ মাজেৰে ঐক্য স্থাপন কৰি বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মিলন সাধিত হৈছে। নিজস্ব চিন্তাচৰ্চাৰে মহাপুৰুষজনাই জনজাতিৰ মাজত সমন্বয় সাধন কৰি বৰ্ণবৈষম্যহীন বৰঅসম গঢ়ি তুলিছিল। বিশ্বজনীন ভাৱ-চিন্তাৰে মিলনৰ সেতু বন্ধা শঙ্কৰদেৱে বিশ্বপ্ৰেমৰ বাণী আৰু আধ্যাত্মিক তত্ত্বজ্ঞান সমৃদ্ধ এখন সফল সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱৰ বিশাল আধ্যাত্মিক আৰু মানসিক শক্তিয়ে অসমীয়া জাতীয় জীৱনক সৰ্বক্ষণতে প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। শ্ৰৱণ-কীৰ্তনৰ দ্বাৰা সমগ্ৰ বিশ্ববাসীৰ মাজত সম অধিকাৰ প্ৰদান কৰি বৰঅসমৰ বুনীয়াদ গঠন কৰা শঙ্কৰদেৱ প্ৰবৰ্তিত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱেও বিহু উৎসৱক স্পৰ্শ কৰিছে। ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাদেৱেও তেখেতৰ ৰচনাত ব্যক্ত কৰিছে যে মহাভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ পূৰ্বভাৰতীয় প্ৰকাশ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণৰূপ দিওঁতা হ'ল মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱ। যাৰবাবে অসমীয়া জাতিয়ে আজি নিজকে উচ্চ সংস্কৃতিৰান বুলি দাবী কৰিব পাৰিছে। বিহু উৎসৱত এই উচ্চ সংস্কৃতিৰ লগত থাকে জনসংস্কৃতিৰ পোহৰ। প্ৰকৃতিৰ ৰূপান্তৰৰ লগে-লগে মানুহৰ মনৰো ৰূপান্তৰ ঘটে, সভ্যতা, সংস্কৃতিৰো ৰূপান্তৰ ঘটে। শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈ বৰলুইতৰ দুয়োপাৰত সমাৱেশ ঘটে সাংস্কৃতিক জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি।

শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ সংস্কৃতিৰ নাম হ'ল কৃষ্ণ-সংস্কৃতি।

মহান ঐতিহ্যৰূপী কৃষ্ণ-সংস্কৃতিক শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰে বেদ-উপনিষদ, ভাগৱতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি মানৱ সমাজক বিলাই দি গ'ল আৰু নিজৰ জীৱনৰসকলো ক্ষেত্ৰত কৃষ্ণ, আদৰ্শকেই প্ৰকাশ কৰি থৈ গ'ল।

বিহুত প্ৰচলিত লোকাচাৰ, আচাৰ, ৰীতি-নীতিত শঙ্কৰী আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়। বিহুৰ দিনাখন অসমীয়া জাতিয়ে মহাপুৰুষজনাই নিৰ্মান কৰি থৈ যোৱা ঐক্য সংস্কৃতি, সমন্বয়ৰ স্থান নামঘৰত বহি একেলগে নাম প্ৰসংগ কৰে। আটাইৰে মঙ্গল কামনা কৰি দৈৱকীন্দন কৃষ্ণক প্ৰাৰ্থনা জনায়। অসমীয়া জনজীৱনে বিহুৰ দিনাখন আশীৰ্বাদ ললেহে বৈকুণ্ঠত স্থান পোৱা যায় বুলি বিশ্বাস কৰে। 'বিহুৰ দিনাখন লবি আশীৰ্বাদ তেঁহ পাবি বৈকুণ্ঠত স্থান' বিহুগীতেই ইয়াৰ প্ৰমাণ। জ্যেষ্ঠজনক সেৱা-সৎকাৰ, কনিষ্ঠজনক মৰম-স্নেহ যাচি হিংসা, অসুয়া, ভেদাভেদ পাহৰি সকলো এক হয়।

“ভেদাভেদ পৰিহৰি কত জাতি-উপজাতি

মহাপীঠ কৰে নিৰমাণ

উলাহ অধীৰ হুন্দে কোটি-কোটি কণ্ঠে

গায় সবে মিলনৰ গান।”

চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ পৰা ছয়দিনলৈ পালন কৰা ৰঙালী উৎসৱৰ বিশেষ এটা পৰম্পৰা গৰু বিহু। কৃষি উৎসৱ বিহুত কৃষকে গৰুক পৱিত্ৰ জ্ঞান কৰি গৰু বিহু উৎসৱ পালন কৰে। বৃন্দাৱনৰ গুৱাল ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ গো-প্ৰেমৰ যিটো চিত্ৰ শঙ্কৰদেৱ, তেৰাৰ একান্ত শিষ্য মাধৱদেৱৰ ৰচনাত অংকিত হৈছে সেই ছবিটি যেন গৰু বিহুৰ দিনাখন অসমীয়া কৃষক সমাজত পৰিলক্ষিত হয়।

সকল বিৰিন্দাবনে ছানি। জয় জয় ৰাম কৃষ্ণ, ধবনি।।

সুৰভি তেজয় হাস্যাবে। বিনোদ মিলিছে ঠাৱে ঠাৱে।

ৰঙ্গৈ বায় শিঙ্গা শঙ্খ বেণু। নাচে হাসে গাৱে চাৰে ধেনু।।

শ্ৰীকৃষ্ণ, ৰ গো প্ৰেম কৃষক সমাজেও মানি আহিছে। মাহ-হালধি সানি গৰুৰ গা-ধোওৱা কাৰ্য, তেল-তুল সানি পৰিষ্কাৰ কৰা, দীঘলতী মাখিৱতী পাতেৰে (ঔষধি গুণ বিশিষ্ট) অসুখ-বিসুখ নোহোৱাকৈ ৰাখিব পৰাকৈ স্পৰ্শ দিয়া, সন্ধিয়া নতুন পঘা দিয়া, মহ-ডাহঁৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ গোহালিৰ ওচৰত জগা দিয়া ইত্যাদি কাৰ্যৰে গৰুৰ যতন লোৱা হয়। পোহনীয়া গৰু-গাই আদিক প্ৰদৰ্শন কৰা ভক্তি, প্ৰেম আৰু শ্ৰদ্ধাৰ দ্বাৰা ইতৰ জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতি সমভাৱ প্ৰকাশ পাইছে। ইতৰ জীৱ-

জন্তুৰ প্ৰতি থকা শঙ্কৰদেৱৰ প্ৰেমো দৃষ্টান্তমূলক। তেৰাৰমতে সকলো জীৱৰে আত্মা একেই। সেয়ে সকলোকে সমভাৱ প্ৰকাশ কৰা উচিত। “কুকুৰ শৃগাল গদৰ্ভৰো আত্মাৰাম, জানিয়া সবাকো পৰি কৰিয়ো প্ৰণাম।” জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতি থকা শঙ্কৰদেৱৰ বিচাৰ আৰু মহান ধৰ্মৰ কথা উপলব্ধি কৰি মাধৱ পুৰুষে ৰচনা কৰিছে:

‘জ্ঞান শূন্য আতি, পশু পক্ষী জাতি

তাকো অনুগ্রহ কৰি আছা কৃপাময়।’

বিহু উলাহৰ দিন, বিহু সংকল্পৰ দিন। এই বিহুৰ অতিকৈ আকৰ্ষণীয় আৰু উল্লেখনীয় অনুষ্ঠান হ'ল হুঁচৰি। বিহু দলে গৃহস্থৰ কুশল কামনা কৰি চোতালত হৰিধবনি দি ঘূৰি-ঘূৰি গোৱা নামেই হ'ল হুঁচৰি। চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ পৰাই অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা আৰম্ভ হয় হুঁচৰি। গৃহস্থৰ মঙ্গল কামনা কৰি উপস্থিত হোৱা বিহুদলক গৃহস্থই পদুলি মুখৰ পৰাই ধূপ-ধুনা, শলা-বস্তিৰে আদৰণী জনাই আগবঢ়াই আনে। সাৰি-মচি শুচি কৰি থোৱা চোতালখনত হুঁচৰি দলে ‘জয় ৰাম বোলা, জয় হৰি বোলা’ জয়ধবনি দি পদঘোষা আৰম্ভ কৰে:

‘কৃষ্ণাইৰ মূৰতে বকুল ফুল এপাহি

নিয়ৰ পাই মুকলি হ'ল ঐ

গোবিন্দই ৰাম।’ বা

‘দেউতাৰ পদূলিত গোন্ধাইছে মাধুৰী

কেতেকী মলেমলায়

ঐ গোৱিন্দাই ৰাম’

‘গোবিন্দ কৃষ্ণাই ৰাম নাৰায়ণ হৰি এ,’

‘গোবিন্দ গোবিন্দ গোবিন্দ ৰাম হৰি এ’

‘প্ৰথমে প্ৰণামো ব্ৰহ্মৰূপী সনাতন

সৰ্ব অৱতাৰৰ কাৰণ নাৰায়ণ’ ইত্যাদি।

শঙ্কৰদেৱ, মাধৱদেৱ বিৰচিত ঘোষা-কীৰ্তনসমূহ খোলবাদ্য আৰু তাল সংগত কৰি গোৱা হয়। ঘোষা-কীৰ্তন গাই গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিয়া কাৰ্যই আধ্যাত্মিক চেতনা জগায়। বিহুৰ পৰম্পৰাগত বৈশিষ্ট্যমূলক পদঘোষাৰ পিছত বিহুৰ যোজনা আৰু আশীৰ্বাদ দিয়াৰ নিয়ম। গৃহস্থ পৰিয়ালে শৰাই গামোছা, গুৱা-পান আৰু মাননীৰে বিহুদলৰ ওচৰত আঁঠু লয়। বিহু দলে আশীৰ্বাদ দিয়ে-

‘এটা বাটিত নহৰু, এটা বাটিত পনৰু

এটা বাটিত খুতুৰা শাক

মূৰৰ চুলি ছিঙি আশীৰ্বাদ কৰিছো
 গৃহস্থ কুশলে থাক।' বা
 'নমো নমো নাৰায়ণ প্ৰসন্নহয়োক হৰি
 কৰিয়োক মায়াক নিৰ্য্যাপ
 আপোনাৰ মহিমাক আপুনি বেকত কৰি
 জীৱক কৰিয়ো পৰিত্ৰাণ।।'

হুঁচৰি অনুষ্ঠানটোৰ মাজত থকা আচাৰ, ৰীতি-নীতি
 সকলোতে শঙ্কৰী আদৰ্শ পৰম্পৰা জড়িত হৈ আছে।

উচ্চ-নীচ, জাতি-অজাতি বিচাৰ নোহোৱা সমন্বয়
 সংহতিৰ উৎসৱ এই বিহু। বিহুৰ গীত-মাতবোৰত শঙ্কৰদেৱৰ
 সাম্যবাদী চিন্তাধাৰা প্ৰকাশ হোৱা দেখা যায়।

'চ'তে গৈয়ে গৈয়ে ব'হাগে পালেহি
 ফুলিলে ভেবেলি ফুল
 তোমাৰে লগতে মৰো যদি মৰিম মই
 এৰি যাম নিজৰে কুল' বা
 'তোমাৰ মনে গ'লে মোৰো মনে গ'লে
 কি কৰিব কলিতা কুলে'

মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱেও 'ব্ৰাহ্মণৰ চণ্ডালৰ নিবিচাৰি
 কুল দাতাত চোৰত যেন দৃষ্টি এক তুল' দৃষ্টিৰে সকলোকে
 সমদৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিছে। বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ সমন্বয়ৰে
 'বৰঅসম পতা' শঙ্কৰদেৱ দৰ্শনত-

'কিৰাত কছাৰী খাচি গাৰো মিৰি
 যৱন কঙ্ক গোৱাল।
 অসম মুলোক ধোবা যে তুৰুক
 কুৱাচ ম্লেচ চণ্ডাল।।'

বিহুগীতত অসমৰ প্ৰকৃতি জগতৰ ৰূপ সৌন্দৰ্যৰ
 বৰ্ণনাতো বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। 'দীঘলকৈ
 পুখুৰী খন্দলো বান্ধে ঐ বন্ধালো সেন্দুৰী আলি। দাঁতিয়ে
 দাঁতিয়ে ফুলনি পাতিলো। ৰাখিলো কাজুৱা মালি। চম্পা,
 গুৱামালি, আছে ফুলি ফুলি। ফুলিছে মাধৈ মালতী। জাতি,
 জুতি, জাঁই, তগৰ, গোলাপ। ফুলিছে ৰাঙল সেউতি।।' শ্ৰীমন্ত
 শঙ্কৰদেৱৰ কীৰ্তনতো প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণনা আছে একেদৰে পাছে
 ত্ৰিণয়ন দিব্য উপবন। দেখিলন্ত বিদ্যমান। ফল-ফুল ধৰি
 জকমক কৰি। আছে যত বৃক্ষমান। শিৰীষ সেউজী তমাল
 মালতী। লৱঙ্গ ৰাগী গুলাপ। কৰবীৰ বক কাঞ্চন চম্পক ফুল
 ভৰে ভাগে ডাল। শেৱালি নেৱালি পলাশ পাৰলি। পাৰিজাত

যুতি জাঁই। বকুল কন্দুলি আছে ফুলি ফুলি। তাৰো সীমা
 সংখ্যা নাই। কুন্দ কুৰুবক কেতেকী তগৰ। গন্ধে বহুদূৰ।
 গুটিমালী ভেটি ৰাঙ্গল ৰেৱতী মৰুৱা সধাই ধুস্তৰ ॥ মহা
 মনোহৰ দীঘি সৰোবৰ তাৰ মাজে মাজে আছে। চাৰিও
 কাষৰে পৰাল বাখৰে বান্ধিছে বিচিত্ৰ কৰি। সুৱন কমল ভেট
 উতপল ফুলি ফুলি আছে ৰঞ্জি। যত দিব্যপক্ষী ফল-ফুল ভক্ষি
 কাঢ়য় সুস্বৰ ৰাৱ। কুহু কুহু ধবনি। কোকিলৰ ওণি। বহয়
 মলয়া বাৱ।।' শঙ্কৰদেৱেও তেৰাৰ ৰচনাত অপৰূপ প্ৰকৃতিৰ
 বৰ্ণনা কৰিছে।

হস্তশিল্পৰ অপূৰ্ব নিদৰ্শন বিহুৱানখনত থাকে স্নেহ,
 প্ৰীতি, শ্ৰদ্ধা, ভক্তি, আন্তৰিকতাৰ অকুপন চিহ্ন। ব'হাগৰ
 বিহুটিত আপোনজনক উপহাৰ প্ৰদান কৰা সামগ্ৰীৰ ভিতৰত
 বিহুৱান প্ৰধান আৰু অন্যতম। তাঁতশাল আৰু বোৱা-কটা
 অসমীয়া নাৰীৰ জাতীয় জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি। হস্তশিল্পৰ
 ক্ষেত্ৰতো মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱৰ অৱদান গুৰুত্বপূৰ্ণ। পাঁচশ
 বছৰ আগতেই ৬০ হাত বহল ১২০ হাত দীঘল বৃন্দাবনৰ
 ছবিৰে অংকিত 'বৃন্দাবনী বস্ত্ৰ' তেৰাৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি। সেই
 তাহানিতে তেৰাই বোৱা-কটাৰ যি নিদৰ্শন দেখুৱাই গ'ল
 তাৰেই ফলশ্ৰুতিত হস্তশিল্পৰ ক্ষেত্ৰত অসমীয়া জাতিৰ এক
 গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাস আছে।

বিহু উৎসৱবোৰৰ লগত খেল-ধেমালি ওতপ্ৰোতভাৱে
 জড়িত। অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত বিভিন্ন ধৰণৰ খেল-ধেমালিৰ
 প্ৰচলন হয়। মহয়ুঁজ, কণীযুঁজ, দৌৰা, সাঁতোৰা, জপিওৱা, গছত
 উঠা, নাওখেল আদি বিভিন্ন ধৰণৰ খেল-ধেমালিৰ প্ৰতিযোগিতা
 পতা হয়। শঙ্কৰদেৱৰ ৰচনাতো বিভিন্ন ধৰণৰ খেল-ধেমালিৰ
 কথা উল্লেখ আছে। লীলাতত্ত্বৰ লগত ক্ৰীড়াতত্ত্বৰ নিবিড় সম্পৰ্ক
 আছে। ঈশ্বৰৰ বিভিন্ন লীলা প্ৰকাশৰ বাবে খেল-ধেমালিৰ উল্লেখ
 আছে। কীৰ্তন-ঘোষাৰ বিভিন্ন খণ্ডত যুঁজ-বাগৰ কৰা, গছত উঠা,
 সাঁতোৰা, জপিওৱা, মল্লযুঁজ, পাশাখেল, ঘোৰাচেকুৰা, হাতীত
 উঠা, দৌৰা, মৃগ চিকাৰ, ফাকুখেল, লুকা-ভাকু, ছায়া পুতলানা
 আদিৰ বৰ্ণনা আছে। 'বালক গোপাল কৰতৰে বেলি, উচ্চায়া
 পাঞ্চগনি নাচে হাসে গোপ মেলি।' শঙ্কৰদেৱৰ সাহিত্যত উল্লেখ
 থকা বিভিন্ন খেল-ধেমালি অধুনালগ্ত হৈছে। তথাপিও এই
 পৰম্পৰা শেষ হোৱা নাই।

জাতীয় সাজ-পোচাক পৰিধানৰ যি পৰম্পৰা শঙ্কৰী
 আদৰ্শত যেনেদৰে অব্যাহত আছে বিহু উৎসৱতো পুৰুষ-

মহিলা সকলোৱে এই পৰম্পৰা মানি আহিছে।

খ্ৰীষ্টীয় পঞ্চম শতিকাৰ পৰা পঞ্চদশ যোড়শ শতিকাৰ সমাজ ব্যৱস্থালৈ মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱে কি ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিব পাৰিছিল এই বিষয়ে বিশ্লেষণ কৰি চালে তেৰাৰ ধৰ্মাদৰ্শই অসমীয়া জাতি গঠন বা অসমীয়া সংস্কৃতিত কেনে প্ৰভাৱ পেলাইছিল উপলব্ধি কৰিব পাৰি। পৰিৱৰ্তনশীল সংস্কৃতিৰ লগত খোজ মিলাই প্ৰকৃতিৰ বিনন্দীয়া সৃষ্টিত মন-প্ৰাণ সুন্দৰ কৰি শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ আদৰ্শ বৈশিষ্ট্য আৰু বিহু উৎসৱৰ বৈশিষ্ট্য শান্তি, সম্প্ৰীতি, সমন্বয়ৰে অসমীয়া জাতিটো আগবাঢ়ি যোৱাই আমাৰ কাম্য।

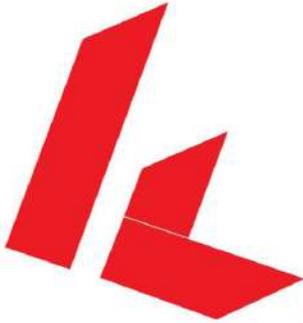
সৰগৰ বহুঘৰা ৰূপে ৰসে ৰঙে ভৰা
উচ্ছল য'ত প্ৰাণ মন
সৃষ্টিৰ সুৰ বাজে প্ৰীতিৰ পতাকা উৰে
নতুনৰ লৈ আৱাহন।

সহায়ক গ্ৰন্থ

সম্পাদনা

জ্যোতিপ্ৰসাদ ৰচনাৱলী	- প্ৰকাশন পৰিষদ
মণিকাঞ্চন কাকত	- শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ সংঘ
কীৰ্তন	- মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱ বিৰচিত
নামঘোষা	- মহাপুৰুষ মাধৱদেৱ বিৰচিত
বিহুগীত আৰু বনঘোষা	- লীলা গগৈ
ৰঙালী বিহুৰ কথা	- জয়কান্ত গন্ধিয়া
বিহু বিনন্দীয়া	- ড. প্ৰদীপ নেওগ
প্ৰান্তিক এপ্ৰিল ২০১৪	- প্ৰদীপ বৰুৱা
প্ৰান্তিক এপ্ৰিল ২০১১	- প্ৰদীপ বৰুৱা
বিহু এটি সমীক্ষা	- লীলা গগৈ
বিহু পতাকা উত্তোলক গীত	- পুৰুষোত্তম দাস

(শ্ৰীমতী বৰদা শইকীয়া এগৰাকী বিশিষ্ট লেখিকা আৰু সমাজসেৱী। ইতিমধ্যে কেবাখনো গ্ৰন্থ ৰচনা কৰি পঢ়ুৱৈৰ সমাদৰ লাভ কৰা শ্ৰীমতী শইকীয়া শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱৰ সঙ্ঘ, অসম লেখিকা সংস্থা, অসম সাহিত্য সভাকে আদি কৰি কেবাটাও অনুষ্ঠানৰ সৈতে ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত।)

AB POWER
WIRE & CABLES

anandbetala@me.com
9810015260

বিহুগীতত নিভাঁজ প্ৰেমৰ ছবি

ৰেবত মহন্ত

অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ লগত বিহু উৎসৱ আৰু বিহুগীতৰ সম্পৰ্ক নিবিড়। বিহুগীতসমূহ অসমীয়া জনজীৱনৰ দাপোণস্বৰূপ। এই গীতসমূহৰ মাজত অসমৰ নৈসৰ্গিক দৃশ্যৰ ছবি, জনজীৱনৰ কল্পনাৰ লগতে প্ৰেম-প্ৰীতিৰ হৰ্ষোল্লাস আৰু ডেকা-গাভৰুৰ মনত প্ৰতিভাত জীৱন-দৰ্শনৰো ছব্ব প্ৰতিচ্ছবি দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিহুগীত প্ৰধানকৈ যৌৱনৰ গীত, প্ৰেমৰ গীত। সৰহভাগ বিহুগীততে ডেকা-গাভৰুৰ পূৰ্বৰাগ, বিৰহ আৰু মিলন আদি প্ৰেমজনিত ভাবাবেগ প্ৰকাশ পাইছে।

সৃষ্টিৰ সফলতাত, কৃতকাৰ্যতাৰ আনন্দত, অন্তৰৰ অনন্ত অনুভূতি হিয়া উজাৰি সুললিত, সুশ্ৰাব্য ভাষাৰে, সুকুমাৰ অংগী-ভংগীৰে প্ৰকাশ কৰাটোৱেই মানুহৰ সহজাত প্ৰবৃত্তি। নৃত্য-গীত সেই সহজাত প্ৰবৃত্তিৰ প্ৰকাশৰেই নিদৰ্শন তথা মূৰ্ত প্ৰকাশ। এক কথাত বিহুৱেই অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণ। অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণৰ প্ৰতিটো স্পন্দন, প্ৰতিটো শ্বাস-প্ৰশ্বাস, প্ৰতিটো অনুভূতি, জীৱনৰ কামনা-বাসনা, আগ্ৰহ, হেঁপাহ বিহুৰ বুকুতেই চিৰ প্ৰবাহিত, চিৰ প্ৰতিফলিত হৈ আহিছে। বিহুগীতৰ সুৰে সুৰে, ছন্দে ছন্দে, তালে তালে প্ৰতিভাত হয় অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ সৰলতা, উদাৰতা, আতিথ্য আৰু সৰ্বোতোপৰি স্ৰষ্টাৰ অসীম সৌন্দৰ্যময় সৃষ্টিৰ প্ৰতি অনাবিল ভালপোৱাৰ বাৎময় প্ৰকাশ।

অন্যান্য লোকগীতৰ দৰে বিহুগীতবোৰো অখ্যাত জনকবিৰ সৃজনীশীলতাৰ এক অবিস্মৰণীয় নিদৰ্শন। আৱেগৰ তীব্ৰতা আৰু প্ৰকাশভংগীৰ গীতি-ধৰ্মিতাবে গীতবোৰ সৌন্দৰ্যময়। বিহুগীতৰ মাজেৰে এফালে যেনেদৰে লোকমনৰ প্ৰেম-প্ৰীতি, জীৱন দৃষ্টিৰ অন্তৰংগ প্ৰকাশ ঘটিলে, আনফালে তেনেদৰে অকৃত্ৰিম আৰু মননশীল সৌন্দৰ্যযো সোণত সুৰগা চৰাইছে।

বিহুগীতবোৰত প্ৰেমৰ বিচিত্ৰ ৰূপ উদ্ভাসিত হোৱা দেখা যায়। কেতিয়াবা যদি চেনাইৰ, আকৌ কেতিয়াবা নাচনীৰ গাত বিৰহৰ জুই। মৰমৰ চেনাইক বহু দিন ধৰি দেখা

নোপোৱাৰ পিছত হঠাতে বিহুতলীত দেখিলে নাচনীৰ হিয়া উঠলি উঠাৰ সম্ভেদ পোৱা যায় এনেদৰে –

‘লুইতৰে বালি বগী ঢকেঢকী

কাছই কণী পাৰে লেখি

গাতে জুই জ্বলিছে সৰিয়হ ফুটিছে

চেনাইক বিহুতলীত দেখি।’

মূৰত পানী গামোচা বান্ধি, ডিঙিত ঢোলটো আঁৰি, চেনায়ো যেন মতলীয়া হৈ কৰুণ স্বৰেৰে বিননি জোৰে। ম’হৰ শিঙৰ পেঁপাটি লৈয়েই চেনায়ো শোকত কৈ উঠে –

‘কিনো খাই পাহৰিম তোক ঐ লাহৰী

কিনো খাই পাহৰিম তোক

মিচিমি আহিব বৰবিহ আনিব

তাকে খাই পাহৰিম তোক।’

লগে লগে নাচনী তথা প্ৰেয়সীৰ দুচকুৰে নামি আহে বৃষ্টিৰ বন্যা। চেনাইৰ কৰুণ সুৰটিয়ে ফুলকুমলীয়া হিয়াখনত শেলে বিস্কাদি বিস্কে। ‘মৰমৰ দীঘ দি চেনেহৰ বাণীৰে বৈ, হেঁপাহৰ আঁচুৰে বোৱা’ ফুলাম বিহুৱানখনিৰ মাজতে থুৰীয়া তামোলখন সুমুৱাই প্ৰিয়জনক যাচে আৰু কৈ উঠে –

‘বেজাৰ নকৰিবা বিহুৰ দিনত

হিয়াত মোৰ নিদিবা শোক

জনমে মৰণে হ’ম মই সাৰথি

নোপোৱা তুমি ঐ দুখ।’

প্ৰিয়জনৰ প্ৰতি থকা অগাধ ভালপোৱাৰ ই যেন চূড়ান্ত নিদৰ্শন। গীতবোৰৰ ভিতৰত লুকাই থকা প্ৰেমৰ এনে স্বৰূপ বিহুগীতৰ দৰে আন ক’তো যেন ইমান স্পষ্টকৈ পোৱা নাযায়। অনুভূতি আৰু কল্পনাৰ তীব্ৰতাৰ উপৰিও সৰল প্ৰাণৰ প্ৰণয়ৰ গভীৰতা আৰু একাগ্ৰতাৰ চৰম ৰূপো গীতবোৰত প্ৰতিফলিত – ‘তোমাৰ ঐ ভাবনা, এৰিব নোৱাৰোঁ, নেখায়ো মৰিব পাৰোঁ’ বা ‘তোমাক ঐ ভাবোতে চকুপানী টোকোতে হাতত সিৰামূৰি ধৰে, শোকে খুন্দা মাৰে কান্দিব নোৱাৰোঁ, চকুপানী দুধাৰে পৰে।’ বুকুত চিতা জুই জ্বলা প্ৰাণে ‘মিচিমিৰ

বৰবিহ খাই' বা 'নগা যাঠি মাৰি' নতুবা 'তোমাৰে সন্তাপত থাকিব নোৱাৰি মৰিমগৈ শদিয়াৰ ৰণত' বুলি জোৰা বিননিৰে কলিজা ক'লা পেলায়। আন এফাঁকি বিহুগীতত আছে -

'জাংফাই কেৰুযুৰি পনিয়লী বাখৰবোৰ
কাণত জিকেমিকে কৰে,
চেনাইটিৰ ফাললৈ চাবকে নোৱাৰি
শোকে খুন্দা মাৰি ধৰে।'

ইয়াৰ উপৰি কিছুমান বিহুগীতত আকৌ প্ৰেমৰ অগাধ আৰু গোপন মিলনৰ চিত্ৰও দেখা যায়। গীতত গধূলি বাটৰ নঙলাৰে নাইবা ফালি থোৱা বেৰৰ চুকেৰে প্ৰেমিকক আহিবলৈ আহ্বান জনোৱাৰ কথা বিদ্যমান।

'পৰহিলৈ গধূলি আহিবা লাহৰী
ফালি থ'ম বেৰৰে চুক।'

ডেকা-গাভৰুৰ মিলন আনে ভাল নাপায়। সেইহে বিহুগীতত কোৱা হৈছে-

'আঠীয়া কলৰে পাতে নাকাটিবা
ছিটিকি পৰিব এঠা
লোককে দেখুৱাই কেটেৰাই মাতিবা
ভিতৰি নেৰিবা বেথা।'

বিহুগীতত ধন, বহনা, মইনা, চেনাই, সোণাই, লাহৰী, কেঁচাসোণ আদি প্ৰিয়জনক সম্বোধন কৰোঁতে ব্যৱহাৰ কৰা শব্দবোৰ মন কৰিবলগীয়া। গীতবোৰৰ ভাষাৰ সৌন্দৰ্য চকুত চাওঁ মাৰি ধৰা, সহজ মানুহৰ সৰল ভাষাই মনৰ তুলাপাতত ছবি আঁকি যায়। 'চেনাই' বোলা এটা শব্দই অভিধানৰ হাজাৰ অৰ্থকো চৰ পেলায়। কনেং, ধন, মইনা শব্দৰ অৰ্থই বা শব্দটোৱে কি সূচায় বা তাৰ উচ্চাৰণতেই কিহৰ জোৰাৰ আহি হিয়াৰ উপকূলত খুন্দা খায় - ৰংমন, পদুমীৰ হিয়াৰ অভিধানত সি ফটফটীয়া। কেতিয়াবা প্ৰিয়জনক হেৰুৱাই শোকত ভাঙি পৰাৰ কথা বিহুগীতত পোৱা যায় এনেদৰে -

'হাললৈ লিখিলে মোকে ঐ মইনা
কোৰলৈ লিখিলে মোক
তিনি আঙুল কপালত বিধাতাই লিখিলে
তোলৈ নিলিখিলে মোক।'

ইয়াৰ উপৰি গীতৰ মধুৰ মূৰ্ছনাত, নৃত্যৰ লয়লাসত, ঢোল-পেঁপাৰ উখল-মাখল সুৰত স্বাভাৱিক মৰমৰ-চেনেহৰ

এনাজৰীডাল সুদৃঢ় হৈছিল আৰু মনৰ লগৰীক জীৱনৰ লগৰী কৰি লোৱাৰ সুবিধাকণ পাইছিল এই বিহু বতৰতেই। ইয়াৰ উদাহৰণ পোৱা যায়-

'লুইতৰ চাপৰিত সৰিয়হ ফুলিলে
মোৱা পোকে বেৰি খায়
চেনাইৰ পথাৰত চেনেহবোৰ ফুলিছে
মৰহি মলঙি যায়।'

কেতিয়াবা কোনোবা আজলী গাভৰুৰ বুকুৰ নিজান বনত কোনোবা ডেকাৰ বুকুৰ মৰমবোৰ চেনেহৰ চুপহি হৈ পাহি মেলে। চকুৰ চাৰনিত পিৰীতিয়ে পোখা মেলিছিল এনেকৈ -

'চকুৱে চকুৱে নাচাবি মইনা
মই চালে তলমূৰ কৰ
তই নৌ মাতোঁতেই মাতিব পাৰো মই
জানো তই কেটেৰাই মাৰ।'

প্ৰতি ফাঁকি বিহুগীতত প্ৰেমৰ স্বৰূপ অতি সুন্দৰভাৱে প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। বিৰহীজনৰ অনুপস্থিতিত কেতিয়াবা আকৌ প্ৰাণে হাঁহকাৰ কৰাও পৰিলক্ষিত হয় এনেদৰে -

'লুইত পাৰ হ'লো দিখৌ পাৰ হ'লো
জিৰালো কলিয়াবৰত
তোমাকে বিচাৰি এৰো ঘৰে-বাৰী
নেথাকো ডিব্ৰুগড়ত।'

প্ৰেমৰ এক বিচিত্ৰ ৰূপ বিহুগীতবোৰৰ মাজত বিদ্যমান। প্ৰিয়জনক প্ৰেম নিবেদন কৰি বিহুৰ বতৰত বিহুগীতৰ মাজতেই যেন বিহুৱতী আইক সাক্ষী কৰি বিহুতলীখনতে ইটোৰ জীৱনলৈ সিটোক সাঙুৰি লয়। ঢোলে-খোলে, পেঁপা-টকাই গিৰজনি মাৰি উঠে। যোৱাবেলিৰ বিহুৰ পীৰিতি এই বেলিৰ বিহুত গভীৰ হৈ পৰে। দেখি-শুনি সমনীয়াহঁতে খিকিন্দালি কৰি ধনবৰ-পদুমীক জোৰাই বিহু নাম এফাঁকি জোৰাই এনেদৰে -

'বিহু মাৰি থাকিবৰ মনে সমনীয়া
বিহু মাৰি থাকিবৰ মন
বিহু মাৰি থাকোঁতে পলুৱাই নিনিবা
ভৰিব লাগিব ধনা।'

গীতবোৰৰ মাজত ফুটি উঠা সুবাস ইমান মিঠা। যেন এক শিহৰণ। পাপৰি অজস্ৰ। যেন অজস্ৰ ভোমোৰাৰ মধুৰ গুঞ্জন।

চকুত ইমান মৰমলগা চাৰনি, যেন ভালপোৱাৰ অপৰূপ ৰং।
যেন ফাগুনৰ বোল লগা গোপন এক উকমুক মন। প্ৰিয়জনক
আদৰাৰ যেন এয়াই সময়। বিহুতলীত প্ৰেম নিবেদন কৰি
নিজৰ কৰি লোৱাৰ মৰমৰ সময় এয়া।

সৃষ্টিৰ অফুৰন্ত প্ৰেৰণাৰে ভৰা এই ব'হাগ ঋতুচক্ৰৰ
নিয়মমতে অহা এটা ঋতুৱেই নহয়। নহয় বৰ্ষচক্ৰৰ নিয়ম
মানি অহা এটা মাথোঁ মাহ। ই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ গতিৰ
প্ৰতীক। পৱিত্ৰ প্ৰেমৰ স্বৰূপ এই বিহুগীতৰ ৰঞ্জে ৰঞ্জে সোমাই
আছে। সেয়ে বিহু প্ৰকৃততে একপ্ৰকাৰৰ প্ৰেমৰ উৎসৱ। ৰং
আছে, বহু ৰঙৰ সমাহাৰ। উৰণীয়া শিমলুৰ, ৰঙা ৰঙা পলাশৰ,
তেজৰঙা মদাৰৰ ৰং আছে। বনৰ হাজাৰ এজাৰৰ, বেঙুনীয়া

কাঞ্চনৰ। ৰং আছে প্ৰিয়জনৰ অন্তৰত। যৌৱনৰ তাড়নাত
বুকুৰ সম্ভেদ প্ৰকাশি ডেকা-গাভৰুসকলে গোৱা গীতবোৰৰ
ছন্দে ছন্দে উদ্ভাসিত হয় প্ৰেমৰ বিচিত্ৰ ৰূপ। অনুভূতি আৰু
কল্পনাৰ তীব্ৰতাৰে সৰল প্ৰাণৰ গভীৰতা আৰু চেনাইক
অকলে পোৱাৰ আশাৰে প্ৰেমৰ বিচিত্ৰতা এনেদৰেই প্ৰকাশ
কৰে চিৰকাললৈ -

‘গা ধুই ভকতে কৰে গুৰু সেৱা
ঘাটে সেৱা কৰে নাও
মই চিন্তা কৰো মোৰ সোণামুৱাক
কেনেকৈ অকলে পাওঁ।’

(সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, চৰকাৰী আদৰ্শ মহাবিদ্যালয়, কাজিৰঙা, যোগাযোগ-৮৬৩৮৯৭৩৮৫২)

	MRDUL BORAH	Mobile No: 9435005816
	Oil Registered Contractor P.O- Duliajan, Dist – Dibrugarh (Assam) Oil Vendor Code No: 401435	
Ref. No		Date

<i>With Best Wishes from</i>	
GSTIN : 18AEVPM0191F1Z7	Mobile : 94350 38650
R. S. ENTERPRISE	
Office Stationery, Computer Equipment, Sports Goods, Flex Hoardings, Crockery & Cutlery, Utensils, Soft Furnishing & Hardware Order Suppliers	
P. O. DULIAJAN - 786 602 Dist. Dibrugarh (Assam)	

BUILDING A BETTER WORLD

At NRL, our responsibility goes much beyond oil refining. Bringing a positive change in the lives of the people through our CSR programs is of paramount importance. The identified five focus areas make sure that we remain focused and do not digress from our committed path.

Corporate Office: NRL Centre, 122A, G S Road, Christianbasti, Guwahati - 781 005

Refinery: Dist. Golaghat, Assam, India, Pin - 785699

CONNECT WITH US ON: www.nrl.co.in Numaligarh-Refinery-Limited-181688512167464 @NRL_MoPNG

অসমীয়া সংস্কৃতিত জাপি আৰু বিহুবাদ্য সুতুলী আৰু গগনা

মিনতি দেৱী

কোনো মানুহৰ বা কোনো লোকৰ আচাৰ অনুষ্ঠান, গীত, পদ, নাট, খোৱা-বোৱা, পিন্ধা-উৰা, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ পাৰ্বন, খেলা-ধূলা ইত্যাদিৰ সমষ্টিকে লোক কৃষ্টি বা লোক সংস্কৃতি বুলি কোৱা হয়। অসমৰ গ্ৰাম্য সমাজখনেই অসমৰ লোক সংস্কৃতিৰ প্ৰধান স্থল। প্ৰত্যেক জাতি বা প্ৰত্যেক ভাষা সাহিত্যত লোক সাহিত্য বা মৌখিক সাহিত্য থাকে। অসমীয়া লোক সাহিত্য বুলিলে প্ৰথমতে মানুহৰ মুখে মুখে চলি অহা লোক গীতবোৰকে ধৰিব পাৰি। মৌখিক ভাৱে চলি অহা আইনাম, ধাইনাম, বিয়ানাম, বনগীত, বাৰমাহীগীত, অপেচৰী সৰাহৰ গীত, লখিমী গীত, বিহুগীত আদি হৈছে লোক সাহিত্যৰ এক অংশ।

অসমত ভালেমান উৎসৱ আছে যিবোৰ কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি গঢ় লৈছিল, যদিও পিছলৈ আনন্দ উৎসৱত পৰিণত হয়। এই উৎসৱ সমূহে অসমৰ সকলো মানুহকে একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিছে। জাতি বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলো ইয়াৰ লগত ওত:প্ৰোতভাৱে সংলগ্ন হৈ থাকে। তেনে এটি উৎসৱ বুলি পোন প্ৰথমে ক'ব পাৰি আমাৰ জাতীয় উৎসৱ বিহুক।

অসমৰ বিহু তিনিটা। ব'হাগ বিহু বা ৰঙালী বিহু, কাতি বিহু বা কঙালী বিহু আৰু মাঘ বিহু বা ভোগালী বিহু। ব'হাগ বিহু চ'ত মাহৰ সংক্ৰান্তিত আৰম্ভ হয়। ব'হাগ বিহুৰ প্ৰথম দিনটো গৰু বিহু। বসন্ত কালত পালন কৰা হয় বাবে ব'হাগ বিহুক বসন্ত উৎসৱ বুলিও কোৱা হয়। ৰঙালী বিহুৰ অন্যতম আকৰ্ষণ হ'ল হুঁচৰি। হুঁচৰিত গৃহস্থৰ মঙ্গলার্থে গৃহস্থৰ চোতালত আশীৰ্বাদ দিয়াৰ উপৰি ডেকাসকলে হুঁচৰি গাই আনন্দ প্ৰকাশ কৰে। বিহু নাচত ডেকা-গাভৰুৱে ঢোল, পেপা, টকা, সুতুলী, তাল, গগনা আদি বাদ্য বজায়। নাচনীয়ে জাপি লৈও নৃত্য কৰে।

জাপি বিভিন্ন ধৰণৰ আছে। জাপি অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বাহক। অসমত জাপি হালোৱা হজুৱা বা গৰখীয়াই আজিও ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। সাধাৰণতে দুই ধৰণৰ জাপিৰ নাম

পোৱা যায়। হালোৱা জাপি আৰু গৰখীয়া জাপি। আহোম ৰাজত্বৰ কালত জাপি সম্ভ্ৰান্ত নাৰীৰ মূৰত পিন্ধা এক আৱৰণ আছিল। মান্যানুসাৰে বৰদৈয়া, সৰুদৈয়া, টুপ দিয়া আদি বিভিন্ন ধৰণৰ ফুলাম জাপি নাৰীসকলে পৰিধান কৰিছিল। আহোম সমাজত আদিত্তে বিবাহিত নাৰীয়ে আবুৰ ৰক্ষাৰ বাবে সাধাৰণ ঘৰৰ হ'লে সৰুদৈয়া জাপি মূৰত লৈ আৰু সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ হ'লে বৰদৈয়া বা টুপ দিয়া ফুলাম জাপি লৈ ফুৰাচকা কৰিছিল। তেনেদৰে ডা-ডাঙৰীয়া সকলেও পদমৰ্যাদা অনুসৰি বেলেগ বেলেগ জাপি লৈছিল। ৰাজসভাৰ জ্যেষ্ঠ বিষয়া বুঢ়াগোহাঁই, বৰগোহাঁই আৰু বৰপাত্ৰগোহাঁইয়ে পৰিধান কৰিছিল পানী জাপি বা টুপি জাপি। বৰফুকন বৰবৰুৱাইয়ো মান্যানুসাৰে বৰজাপি, পানীজাপি, উকাজাপি ব্যৱহাৰ কৰিছিল। এই ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ ভ্ৰমণকালত লগুৱা লিগিৰীসকলে বৰজাপি ধৰি যোৱাৰ নিয়ম আছিল। সেই সময়ত জাপিৰ মৰ্যাদা অতি উচ্চস্তৰৰ আছিল। পূৰ্বতে অতি সাধাৰণভাৱে বাঁহ আৰু টকৌ পাতেৰে পানীজাপি, হালোৱা জাপি সাজিছিল যদিও আহোম যুগত সোনালী, ৰূপালী গুণা বা পোৱালমণি ব্যৱহাৰ কৰিও জাপি তৈয়াৰ কৰিছিল। বৰ্তমান বিভিন্ন আকৃতিৰ ৰঙা, ক'লা, সেউজীয়া মখমল কাপোৰ বা বালিচন্দা বা পাতেৰে চালে চকুৰোৱা জাপি সাজি উলিয়াইছে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে অসম সাহিত্য সভাৰ সপ্তসপ্ততম পাঠশালা অধিৱেশনত প্ৰদৰ্শিত হোৱা এটি অতিকায় জাপিয়ে সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল। এই জাপিটো ৫৫৫ বৰ্গমিটাৰ পৰিৱেশিত তথা ১৩.৩ মিটাৰ ব্যাসৰ এক বৃহদাকাৰ জাপি। এই জাপিটোৱে ভাৰত তথা এছিয়া মহাদেশৰ ভিতৰত বৃহৎ আকাৰৰ জাপি হিচাপে ইণ্ডিয়া বুকচ্ অৱ ৰেকৰ্ড আৰু এছিয়ান বুকচ্ এণ্ড ৰেকৰ্ডৰ পৰা অভিলেখ গঢ়াৰ প্ৰমাণ পত্ৰ লাভ কৰে।

বাঁহীৰ দৰে ফুঁ দি বজোৱা আন এবিধ বাদ্য হ'ল সুতুলী। বৰ্তমান লুপ্ত হ'বলৈ ধৰা বিহুৰ বাদ্য হিচাপে সুতুলীৰ

অসমীয়া সংস্কৃতিত এক সুকীয়া আসন আছে। সুতুলী মাটিৰে তৈয়াৰ কৰে। সুতুলীৰ মাজভাগটো ফোঁপোলাকৈ ৰাখি পৰিৱেশনকাৰীয়ে মুখেৰে ফুঁ দি বজাব পৰাকৈ এটা বিন্ধা কৰি দিয়া হয়। মূলতঃ ইয়াক বিহু নাচৰ লগত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বিহুনাচ বা হুঁচৰিত সুতুলীক কেন্দ্ৰ কৰি বিশেষ নাচ বা নামও আছে। জনবিশ্বাস অনুসৰি চৰাই-চিৰিকটি যেনে- কুলি-কেতেকীৰ মাতৰ অনুকৰণত এই লোকবাদ্যৰ সৃষ্টি।

বিহুগীত আৰু বিহু নৃত্যত মুখেৰে ফুঁ দি বজোৱা আন এবিধ বাদ্য হ'ল গগনা। বিহু বাদ্য হিচাপে ব্যৱহৃত দুবিধ গগনাৰ এবিধ হ'ল ৰামধন গগনা আৰু আনবিধ হ'ল লাহৰী গগনা। গাভৰুৱে বজোৱা গগনাবিধক লাহৰী গগনা আৰু ডেকাই বজোৱা গগনা বিধক ৰামধন গগনা বুলি কোৱা হয়। এটুকুৰা কুমলীয়া বাঁহৰ এপাব বিশেষ জোখত কাটি এফালে হাতেৰে ধৰিবৰ বাবে সুবিধা হোৱাকৈ চিঞা কৰি আনফালে মাজৰ অংশ এডাল কাঠিৰ দৰে কাটি এখন 'জিভা' তৈয়াৰ

কৰা হয়। এই জিভাখনেই পৰিৱেশনৰ সময়ত পৰিৱেশকৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা উশাহৰ লগত মিলি এক বিশেষ সুৰৰ সৃষ্টি কৰে। জনশ্ৰুতি অনুসৰি ভেকুলীৰ মাতৰপৰা গগনাৰ উৎপত্তি।

অসম আৰু অসমীয়াৰ স্বাভিমানৰ প্ৰতীক জাপি আৰু বিভিন্ন বাদ্য সমূহ। সেয়েহে কোৱা হয় আমাৰ লোক-সংস্কৃতিৰ এক অন্যতম পৰিচয় হ'ল ঢোল, তাল, সুতুলী, পেপা, গগনাকে আদি কৰি ফুলাম জাপি সমূহ; যিয়ে বিহু নৃত্যত দুগুনে আকৰ্ষণীয় হৈ বিশ্বৰ দৰবাৰত জিলিকিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সংগ্ৰহ পুথি

উৎস: বৰ অসমৰ বিহু সংস্কৃতি

অসমৰ থলুৱা লোক-বাদ্য চানেকি, খণ্ড-১

(সাহিত্য সংস্কৃতিৰ অনুৰাগী শ্ৰীমতী মিনতি দেৱী বৰ্তমান গোলাঘাট জাতীয় বিদ্যালয়ৰ শিক্ষয়িত্ৰী। বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন আলোচনী আদিত তেখেতৰ লেখা প্ৰকাশ পাই আহিছে।)

With Best Complements from

GSTIN: 18AICPB5318G2ZM

Mob : 8133919262

ASOMI FURNITURE HOUSE

Manufacture & Order Supplier of wooden & Steel Furniture
Jayanagar College Road
P.O. DULIAJAN, -786602, ASSAM

GSTIN: 18AICPB5318G2ZM

বৈহাগৰ দম্হি: ব'হাগ বিহু বৰপেটা সত্ৰৰ পৰম্পৰাৰে

অঞ্জন কুমাৰ দাস

ৰঙালী বা ব'হাগ বিহু অসমীয়া নৱবৰ্ষৰ আদৰণি উৎসৱ আৰু সকলোৰে প্ৰাণৰ, আনন্দৰ উৎস। বিহু আমাৰ সংস্কৃতিৰ মেৰুদণ্ড। ৰঙালী বা ব'হাগ বিহু সমগ্ৰ অসমতে সাত দিন ধৰি ধুমধাম আৰু উল্লাসেৰে পালন কৰা হয়। কিন্তু বৰপেটা ব্যতিক্ৰম। যিহেতু সমগ্ৰ বৰপেটাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ৰীতি-নীতি সত্ৰৰ সতে জড়িত, গতিকে ইয়াত ব'হাগ বিহুও সত্ৰীয়া পৰম্পৰাৰে পালন কৰা হয়। বৰপেটা সত্ৰ এই পৰম্পৰাৰ মূল স্থান। কেইবাশ বছৰ ধৰি চলি অহা এই পৰম্পৰা আজিও চলি আছে আৰু আগলৈও চলি থাকিব। বৰপেটাবাসীয়ে বৰপেটা সত্ৰ অবিহনে কোনো উৎসৱৰ কথা ভাবিব নোৱাৰে। গতিকে বৰপেটাত” ব'হাগ বিহু উদযাপন অসমৰ আন প্ৰান্ততকৈ পৃথক। উল্লেখযোগ্য যে বৰপেটাত ব'হাগ বিহুক বৈহাগৰ দম্হি বুলি কোৱা হয়।

মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰী মাধবদেৱে নৱ-বৈষ্ণৱ সংস্কৃতিৰ প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে ১৫৭৩ খ্ৰীষ্টাব্দত বৰপেটা সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। বৰপেটা সত্ৰ মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰী শ্ৰী মাধবদেৱৰ নৱ-বৈষ্ণৱ সংস্কৃতিৰদ্বাৰা আলোকিত। বৰপেটাবাসীৰ বাবে ‘কীৰ্ত্তন ঘৰ’ বা বৰপেটা সত্ৰখনেই হৈছে বৈহাগৰ দম্হিৰ মূল উৎস। বৰপেটা পৰম্পৰাগত সংস্কৃতিৰ স্থান। সকলো ৰাইজে ধৰ্মীয় মনোভাৱ লৈ বৰপেটা সত্ৰলৈ আহে। ইয়াত ৰাজ্যৰ আন প্ৰান্তৰ দৰে বৰপেটাৰ যুৱক-যুৱতীসকলে মুকলি পথাৰত বিহু নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰা দেখা নাযায়। যদিও আন ঠাইৰ দৰে ইয়াতো মঞ্চৰ বিহুৱে কেইবাদশক ধৰি স্থান লৈ আহিছে, তথাপিও বৈহাগৰ দম্হিৰ পৰম্পৰা আজিও একেই আছে।

ৰাজ্যৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ দৰে বৰপেটা সত্ৰ আৰু বৰপেটাতো সাত দিন ধৰি বৈহাগৰ দম্হি উদযাপন কৰা হয়। প্ৰথম দিনটোক ইয়াত “গৰু বিহু” বা “গৰু দম্হি” বুলি কোৱা হয়। ইয়াক ৰাজ্যৰ আন অংশৰ দৰেই বিধিগত ভাৱে পালন কৰা হয়। অৱশ্যে এতিয়া সীমিত সংখ্যক

মানুহৰ ঘৰতহে গৰু-ছাগলী আছে। পিছদিনাখন ব'হাগৰ প্ৰথম দিনটোক “বৰ দম্হি” বা মানুহৰ বিহু বুলি কোৱা হয়। এই দিনটোত ৰাতিপুৱাই মানুহে “হাতিসুৰা” (এক বিশেষ বনৰীয়া গছ) ৰে আন মানুহৰ ভৰিত কোবায়। প্ৰচলিত বিশ্বাস অনুসৰি “হাতিসুৰা”ৰে কোবালে মানুহে হাতীৰ দৰে শক্তি পায় আৰু হাতীৰ দৰে কাম কৰিব পাৰে। তাৰোপৰি পুৱতি নিশাতে গছ-গছনীৰে ভৰা বাৰীৰ ভিতৰলৈ শিল-গুটি দলিওৱাৰ এক পৰম্পৰা আছে। বিশ্বাস আছিল যে বাৰীৰ ভিতৰত সাপ-শিয়ালে বাহ ল'লেও পলাই যায়। কিন্তু পিছলৈ বাৰীৰ সলনি মানুহৰ ঘৰৰ চালতহে দলিয়াবলৈ ল'লে। লাহে লাহে টিনৰ চাল গুছি কংক্ৰিতৰ চাত হোৱাৰ পৰা এই পৰম্পৰাও লাহে লাহে নোহোৱাৰ দৰেই হৈ পৰিছে। অৱশ্যে ৰাতিপুৱাতে টিনৰ চালত হোৱা শিলৰ শব্দও এক বিশেষ সুৰ যেনেই লাগে। তাৰ পিছত খালী পেটত নিমতিতাৰ পাত আৰু মচুৰ দাইল খুওৱা হয়। বিশ্বাস যে নিমতিতাই পেটৰ পেলুৰ লগতে বসন্ত ঋতুত হোৱা বিভিন্ন ৰোগৰ পৰা মুক্ত কৰে। এই বিশেষ দিনটোত বৰপেটাৰ মানুহেও মাহ আৰু হালাধিৰে গা ধোৱে আৰু কনিষ্ঠসকলে “বিহুৱান” দি জ্যেষ্ঠজনৰপৰা আশীৰ্বাদ লয়। তাৰ পিছত সকলোৱে বৰপেটা সত্ৰ বা কীৰ্ত্তন ঘৰলৈ যায় আৰু সমাজৰ লগতে নিজৰ পৰিয়ালৰ মংগলৰ অৰ্থে “গুৰু আসন”ৰ সন্মুখত আঁঠু লয়।

ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰা হৈছে যে বৰপেটাৰ সকলো উৎসৱ সত্ৰ ভিত্তিক আৰু সত্ৰ অবিহনে ই আধৰুৱা। নিয়মীয়া প্ৰসংগৰ পিছত বৈহাগৰ দম্হিৰ এই প্ৰথম দিনটোত সত্ৰৰ জ্যোতিষীয়ে ভাৰতীয় জ্যোতিষ শাস্ত্ৰৰ গননাৰে দেশত আগলুক নতুন বছৰটো কেনেকৈ পাৰ হ'ব সেই বিষয়ে বিতংভাৱে বৰ্ণনা দিয়ে। ৰাইজৰ বাবেও গননা কৰি আগ্ৰহীজনক ৰাশিফলৰ বতৰা দিয়ে। ইয়াক সত্ৰৰ বিহু গননা বা বৰ্ষ গননা বুলিও কোৱা হয়। বহু তীৰ্থযাত্ৰী এই গননাৰ বাবেই সেইদিনা সত্ৰলৈ আহে। কিন্তু কিছু বছৰ ধৰি

এই কাৰ্যই ৰাজনৈতিক প্ৰভাৱত পৰি ৰাজনৈতিক কথাক গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে, যাৰ বাবে বহু স্থানীয় লোকে অসন্তোষ প্ৰকাশ কৰিছে। বৈহাগৰ দম্হিৰ সময়ত বৰপেটা সত্ৰত “চৈধ্য প্ৰসংগ”ৰ উপৰিও “গায়ন- বায়ন, ঘোষা - কীৰ্তন, আৰু ওজাপালি” আদি পৰিৱেশন কৰা হয়। এই সাত দিনত “বংশৰা বা হাটী”ৰ লোকসকলে মিলি মূল প্ৰাৰ্থনা ভৱন (কীৰ্তন ঘৰ)ৰ সন্মুখত (যাক “তুপৰ চোতাল” বুলি কোৱা হয়) অংকীয়া ভাওনা (যাত্ৰা) পৰিৱেশন কৰে। উল্লেখযোগ্য যে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীশ্ৰী মাধবদেৱৰ অনুগামী বহু আতা লোকৰ জন্ম আৰু মৃত্যু বাৰ্ষিকী সঠিকভাৱে বিচাৰি পোৱা নগ’ল। সেইবাবেই সেই অনুগামীসকলৰ “তিথি”(জন্ম আৰু মৃত্যু বাৰ্ষিকী) বৈহাগৰ দম্হিৰ এই সাত দিন আৰু মাঘৰ দম্হিৰ (মাঘবিহু) পাঁচ দিনত পালন কৰা হয়। কথিত আছে যে বৰপেটা সত্ৰত সত্ৰৰ প্ৰথম সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰী মথুৰা দাস বুড়া আতাৰ সময়ৰপৰাই এই বাপ-আতা সকলৰ তিথি পালন কৰা আৰম্ভ হৈছিল আৰু আজিও একধৰনেৰেই পালন কৰা হয়।

পৰম্পৰা অনুসৰি “বৰ দম্হি”ৰ দিনা পুৱা নদীৰ কাষ বা গাওঁৰ বিভিন্ন অংশৰ পৰা বিশেষ ধৰণৰ বনৌষধি বিচাৰি (বাঁহ, বেত, তৰা আদিৰ গজালি ইত্যাদি) আনি সন্ধিয়াৰ ভোজত এক বিশেষ খাদ্য (বৰপেটা জাল) তৈয়াৰ কৰা হয়। দুপৰীয়া মহিলা সকলে বৰপেটাৰ কথিত ভাষাত “সাথেক তোলা”, অৰ্থাৎ সাতবিধ শাক-পাচলি সংগ্ৰহ কৰি সাথেক নামৰ খাদ্য প্ৰস্তুত কৰে। সময়ৰ সোঁতত এই দুয়োটা পৰম্পৰাই এতিয়া বজাৰৰ পৰা পাচলি কিনি আনি প্ৰস্তুত কৰাতে সীমাবদ্ধ হৈছেগৈ। শুকান জলকীয়া আৰু বনৌষধিৰে প্ৰস্তুত বৰপেটাৰ জালে খাদ্যৰ তালিকাত এক বিশেষ স্থান লৈ থৈছে। আন সময়ত এই খাদ্য সাধাৰনতে প্ৰস্তুত কৰা নহয়।

বৰ দম্হিৰ পিছৰ পাঁচ দিনত আতা সকলৰ তিথিৰ পিছত সপ্তম দিনত বৈহাগৰ দম্হিৰ অন্ত পৰে। এই দিনটোক “নাম দম্হি বা “আঠ দম্হি” বুলি কোৱা হয়,

কাৰণ বৰপেটাৰ ভক্তৰ দ্বাৰা “ঠিয়া নাম ” বা বীৰ নামৰ পৰিৱেশন কৰা হয়। এই নাম বৰপেটাৰ এক অনন্য পৰিৱেশন কলা। “ ঠিয়া নাম” ২২ খন হাটীৰ মিলনেৰে অনুষ্ঠিত হয়। মূলতঃ খুল (মুল) তিনিখন হাটী - দক্ষিণ হাটী -৬ খন হাটীৰ সমূহ, নাহাটী - ৫ খন হাটীৰ সমূহ আৰু উত্তৰ হাটী - ১১ খন হাটীৰ সমূহ। সেইদিনা সহস্ৰাধিক ভক্তই একত্ৰিত হৈ বৰপেটা সত্ৰত এই বিখ্যাত “থিয় নাম”ত যোগদান কৰে। এই ঠিয়া নাম প্ৰথমে “দলান” (সত্ৰৰ মূল প্ৰৱেশদ্বাৰ)ৰ সন্মুখত আৰম্ভ কৰা হয় আৰু পিছলৈ নাম গাই সত্ৰৰ চৌহদত প্ৰৱেশ কৰে। শেষত মঠৰ চোতালত আঁঠু লৈ ভগৱান কৃষ্ণ আৰু গুৰু দুজনৰ ওচৰত “ঠিয়ানাম” সম্পাদন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা বিছাৰে। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ প্ৰশংসাত ৰচনা কৰা থিয় নামৰ কীৰ্তনেৰে বৰপেটীয়াসকলৰ হৃদয়-মন ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ প্ৰতি ভক্তিৰে আছন্ন হৈ পৰে। ভক্তসকলে এই পবিত্ৰ দিনটোত কেঁচা গুৱামুৰিৰ সৈতে চেনি আৰু গুৰ আনি “শৰাই”ত ৰাখি শান্তিৰ বাবে কীৰ্তন ঘৰৰ সন্মুখত আশীৰ্বাদ লয়। পৰবৰ্তী দিনত এই প্ৰসাদখিনি সমগ্ৰ বৰপেটাবাসীৰ মাজত বিলাই দিয়া হয়। তিনিও খন খুল হাটীৰ থিয় নাম মঠৰ চোতালত শেষ হোৱাৰ পিছত ডবা কোবাই বৈহাগৰ দম্হিৰ অন্ত পেলোৱা হয়।

বৰ দম্হিৰ দিনা সত্ৰলৈ যাব নোৱাৰাসকলে এই সাত দিনৰ ভিতৰত কোনোবা এদিন গৈ আশীৰ্বাদ লৈ আহিবই। কোনোবাই যদি বৰপেটা সত্ৰ দৰ্শন কৰাৰ মন কৰে, তেন্তে এই নাম দম্হিৰ দিনা গৈ আশীৰ্বাদ লৈ ইয়াৰ মাদকতা লব পাৰে।

শেষত, ১লা ব’হাগ, ১৪৩২ ভাস্কৰাব্দ, ১৯৪৭ শকাব্দ (১৫ এপ্ৰিল ২০২৫ খ্ৰীষ্টাব্দ) অসমীয়াৰ ৰঙালীৰ বৰবিহু বা মানুহ বিহুৰ দিনটোত আটাইলৈ নৱবৰ্ষৰ শুভেচ্ছা জনালো। ১৪৩২ ভাস্কৰাব্দৰ প্ৰতিদিন সুখ, শান্তি, আনন্দৰ হওক, নিৰোগীভাবে কটাওক তাৰে কামনা কৰিলোঁ।

(২০০৯ চনৰপৰা নয়ডাৰ স্থায়ী বাসিন্দা শ্ৰী অঞ্জন দাস পেছাত চাইবাৰ চিকিৎসক বিশেষজ্ঞ হিচাবে বিভিন্ন বহুজাগতিক ক’ম্পেনীৰ লগত কাম কৰি আহিছে। পৰম্পৰাগত খাদ্য আৰু জীৱনশৈলীৰ দ্বাৰা নিৰোগী জীৱন যাপনৰ তেখেত এজন সৰৱ প্ৰৱক্তা।)

সৌন্দৰ্যমণ্ডিত বিস্ময় বিজড়িত ৰঙালী বিহু

ডঃ সীমা কাশ্যপ

"আজি গধূলি যাম ঐ মইনা
বাটৰে নঙলা খুলি।
যেনে তেনেকৈ ওলাই আহিবি
ক'তনো কি দেখিলি বুলি।"

বিহু অসমৰ আয়ুস ৰেখা, বিহু অসমীয়াৰ পৰিচয়। বিস্তৃত লুইতৰ পাৰ, শ্যামল পৰ্বতমালা, চকু জুৰোৱা সোণগুটিৰ পথাৰেৰে বিহুৰে সৰ্বভাৰতীয় পটভূমিত অসমীয়া জাতিৰ সুকীয়া বৈশিষ্ট্য গঢ়িবলৈ সমৰ্থ হৈছে। অসমৰ জলবায়ু অতি শীত নাইবা অসহ্য উত্তাপৰ পৰা নিলগত, সেয়ে অসমীয়া জনজীৱন বছৰৰ বাৰটা মাহতে পথাৰে-পৰ্বতে, নৈয়ে-বিলে, হাবিয়ে-বননিয়ে জীৱন নিৰ্বাহৰ কাম কাজত সাৱলীলতাৰ উন্মুক্ত সমাহাৰ। প্ৰকৃতিৰ এই বাঙুয়তাৰ বাবেই বিহুৰ অসমীয়া জনজীৱনৰ লগত আজন্ম সংযোজন। প্ৰকৃতিৰ সৰু-বৰ, ৰমণীয়-বৰণীয়, ভয়ংকৰ সমস্ত ৰূপৰ সমাহাৰ বিহুৰ সৈতে সংযোজিত। তাতে থাকে মেঘৰ গাজনি,বিজুলীৰ চমকনি,বাৰিষাৰ বাঢ়নী পানী আৰু লুইতৰ টো। বিহুৰ সৈতে বিহুগীততো এই নান্দনিকতাৰ প্ৰীতিকৰ তথা মনোৰম ভাবনা প্ৰতিচ্ছবিৰ উন্মেষ।

বিহু অসমীয়াৰ মান-সন্মান আৰু আঁচলৰো ধন। ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা কালৰে পৰাই বিহুয়ে ধৰ্মাঢ্য কৰিছে আমাৰ মানসপট। য'ত লিপিবদ্ধ হৈ আছে সোণসেৰীয়া হেঙুল-হাইতাল। বিহু আৰু বিহুগীত একেটা মুদ্ৰাৰেই দুটা পিঠি। ইয়াতে পৰিদৃশ্যমান হয় অসমৰ নদী, গৰু-ম'হ, চৰণীয়া উদং পথাৰ, প্ৰকৃতিৰ সঞ্চয়ৰ ভঁৰাল পৰ্বতৰাজি আৰু বিচিত্ৰ বৰ্ণ তথা সঙ্গীত সৃষ্টি কৰা বিহুগৰ মুদু-মধুৰতা। ইতিহাসৰ বিভিন্ন সভ্যতাৰ সমান্তৰালভাৱে অসমীয়া সভ্যতাও কৃষি জীৱনৰে সভ্যতা। সেয়ে আশুৰাক্য আছে, "কুল ল, কুল ল, নদীৰ কুল ল"। অসমীয়া সভ্যতা লুইতৰ পাৰতে পৰিবৰ্ধিত হৈছে। এই পুৰুষ নদ ব্ৰহ্মপুত্ৰ অসমৰ অধিষ্ঠাতা দেৱতাৰ স্বকীয় ৰূপ। সেয়ে প্ৰবচনত পাওঁ, "উটুৱাই নিনিবা ব্ৰহ্মপুত্ৰ দেৱতা, তামোল দি

মাতোঁতা নাই"। এই লুইতৰ বুকুৱেদি সতী বেউলাৰ দৰে অসমীয়া জীৱনীয়ে অসীমৰ পথেদি উজাই গৈছিল। মাজুলীৰ সত্ৰসমূহো লুইতৰ পাৰতে অৱস্থিত। লুইতৰ বালি চাপৰি, কঁহুৱা বন এইসকলোবোৰৰ সমন্বয়েই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পৰিকাঠামো। বিহুগীতত পাওঁ, "লুইতৰে বালি, বগী ঢকেধকী, কাছই কণী পাৰে লেখি"। আকৌ "চিৰিপ চিৰিপ কৰি কাপোৰ ধুই আছিলোঁ,চিৰি লুইতলে চাই"। অসমৰ শিৰা-উপশিৰাৰূপী নদীকেইখনক আমি প্ৰাণ ভৰি ভাল পাওঁ। কিয়নো যিখন দেশত জলসিঞ্চনৰ সুব্যৱস্থা নাই,সেই দেশত ভঁৰালৰ সঞ্চয় নদীৰ প্ৰসাদতে ; বৰুণ দেৱতাৰ সুদৃষ্টি নাপালেও কলং, কপিলী, দিখৌ, ডিবৰু,ধনশিৰী,সোৱণশিৰিৰ কৰুণাধাৰাৰ পৰা অসম কদাচিৎ বঞ্চিত নহয়। সেয়ে বিহুগীতত পুনৰপি পাওঁ,

"দিখৌ নৈ এৰিব নোৱাৰো,
জাঁজী নৈ এৰিব নোৱাৰো"।

শীত ভাল পালে কুঁৱলীকো ভাল পাব লাগিব। তদ্ৰূপ বিহু ভাল পালে লুইতকো ভাল পাব লাগিব। যৌৱনত লুইতৰ চাপৰিৰ কঁহুৱা ফুলৰ সৌৰভে ডেকা গাভৰুৰ, "ঘৰতো নবহে মন সমনীয়া,পথাৰতো নবহে মন" কৰি তোলে। ক'ৰবাত আকৌ "ম'হ মেলি গুৱালটো চাপৰি পালেগৈ বাটতে চিঙি খালে জৰা"। পথাৰৰ পৰশত , জীৱন ধাৰণৰ সমলে অসমীয়া পাহুৱাল ডেকা আৰু নিপোটল গাভৰুৰ অন্তৰত প্ৰেমৰ উন্মেষ জগাই তোলে। ধানৰ পথাৰে মানুহৰ মনলৈ সন্তুষ্টি, সঞ্চয় আৰু সন্তোষৰ কল্পনা আনে। কিয়নো মুকলি বহল পথাৰ আদিমতম যুগৰেপৰাই প্ৰেমৰ বেদী স্বৰূপে সৰ্বজনবিদিত হৈ আহিছে। পুৰাতন কালত ডেকা গাভৰুৰ প্ৰথম প্ৰেম, মান-অভিমান, বিবাহ-মিলন পথাৰৰ উৰ্বৰ বুকুতে মূৰ্ত হৈ উঠিছিল।

"দকৈ পথাৰত ধান দাই আছিলো
ঘিলা চকলিয়া মুঠি।

সকলোকে দেখো লাহৰিক নেদেখো
ঢাপৰে ওপৰত উঠি।। "

অসম মানে যি সমান নহয়। জনশ্ৰুতি আছে অসমৰ
প্ৰাচীন বাসিন্দাসকলে আদিতে পৰ্বতত বাস কৰিছিল।
সেয়ে অসমীয়া জাতিৰ অদ্যবধি পৰ্বতৰ মনোমোহা মুগ্ধময়
সৌন্দৰ্য্যই যুগে যুগে মোহিত কৰে। বিহুগীতবোৰতো তাৰ
প্ৰত্যক্ষ প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়, "পৰ্বতে পৰ্বতে বগাব পাৰো
মই", "ধনে গৈ আছেগৈ মিছিমি দেশতে", "পৰ্বতত একুৰা
জুই", "পৰ্বতে পৰ্বতে খালো নগা টেঙা", "পৰ্বতত মাৰিলো
নোদোকা গাহৰি", "পৰ্বতত মাৰি যাওঁ ৰাঙলি হৰিণা, "
ইত্যাদি। এই বিহুগীতবোৰ শাৰীৰিক ক্ৰিয়াৰ ফালৰ পৰাও
লক্ষনীয়।

"আহো বৰৰ তলে যাওঁ বৰৰ তলে
বৰৰে ঢপলা পাত।
বৰৰে তলতে মোকে নোজোকাবি
ওলাব মইনা মাত"।।

গছৰ ছাঁ বিহুৱাৰ বিনোদনৰ স্থান। ডেকা গাভৰুৰ প্ৰেমৰ
কুঞ্জ। আকৌ "বিৰিণাৰ আগতে তামোল থৈ আহিছো, হেৰা
পালো বুলি খাবি", "আহো কেঞাবনে, যাওঁ কেঞাবনে,
কেঞাবনে কাটিলে গা", আঠিয়া কলৰে দুডালি ঠাৰি ঐ", "ছাঁ
পাই তৰিলো তাঁত", "হাতত ধৰি ধৰি দিহিং পাৰে হ'লো,
জিৰাই যাওঁ খাগৰিৰ তলত" ইত্যাদি মনোৰম প্ৰেমৰ কাহিনী
গছ গছনিৰ আঁৰতেই ঘটে।

বিহুগীতত প্ৰকৃতিৰ বৰ্ণ, গন্ধ আৰু শব্দৰ সমাহাৰ
মন কৰিবলগীয়া। সন্ধ্যাৰ শিমলুফুলীয়া বৰণ, পকা ধানৰ
পথাৰত দুপৰৰ ৰ'দৰ ৰূপ, বিৰিখৰ সেউজীয়া কোমল পাত
বৰণৰ মনোমোহা বৰ্ণনা বিহুগীতত আছে। উদাহৰণস্বৰূপে,

"পানীৰ জিকমিক পানীৰে পৰুৱা", "ওপৰত উৰিলে
কালিন্দী ভোমোৰা", চৰাই হালধীয়া পাখি বিনন্দীয়া", "আলি
ঢাকি পৰিলে হালধীয়া চৰাই" এইবোৰ প্ৰসংগ সংগতিপূৰ্ণ
অসমীয়া চহা জীৱনৰ প্ৰতিভূ। বিহুগীতত এইদৰে পোৱা
যায়,

"ফুলৰ বাতৰি পালো মই আইটি
ভৰিতে মাৰিলো টিপা।
বাৰ বছৰীয়া নুফুলা ফুলেও
আপুনি ধৰিলে শিপা।।
ফুলৰ বাতৰি পালো মই মইনা
চৌপাশে মেলিলো হাত।
সেউতী মালতী তগৰ গুৱামালী
সবেও মেলিলে পাত।।
ফুলৰ বাতৰি পালো মই মইনা
মিচিকিয়াই মাৰিলো হাঁহি
সেউতী মালতী তগৰ গুৱামালী
সবেও মেলিলে পাহি"।।

বিহুগীত মূলত: ডেকা গাভৰুৰ প্ৰেমৰ গীত। সেই বাবে
এই গীতত ব্যৱহৃত শব্দ সম্ভাৰে বিশেষ সংকেতসূচক অৰ্থ
বহন কৰে। কেতিয়াবা দ্বৈত অৰ্থবোধকো হয়। বিহু অসমীয়াৰ
প্ৰাণৰো প্ৰাণ। পৰিশেষত, "বিহু থাকে মানে বিহুকে বিনাবি,
বিহু গ'লে বিনাবি কাক", এই বিহুগীত ফাঁকিৰে অসমীয়া
নৱবৰ্ষক পুনৰাই স্বাগতম জনালোঁ। সুধাকণ্ঠ ভাৰতৰত্ন
ডঃ ভূপেন হাজৰিকাৰ কাপেৰে, কঠেৰে নিসৃত গীত আমি
অসমীয়াই জানো কেতিয়াবা পাহৰিব পাৰো, "ব'হাগ মাথোঁ
এটি ঋতু নহয়, নহয় ব'হাগ এটি মাহ, অসমীয়া জাতি ৰ
ই আয়ুস ৰেখা, গণজীৱনৰ ই সাহ, গণজীৱনৰ ই সাহ"।।

(২০২০-২০২৪ বৰ্ষৰ অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰ বিশেষ বঁটা প্ৰাপক তথা পৰিচালন সঞ্চালক, আৰোহণ ফাউণ্ডেচন, দ্য
আছাম প'ষ্ট (ইংৰাজী দৈনিক বাতৰি কাকত), সাহিত্যিক, জীৱন বিষয়ক বক্তা।)

সাধাৰণ সৎ লোকৰ হতাশা

ড. ভৱেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া

কিছুমান ভাৰতীয় কোম্পানি বা মানুহে বিদেশত অবৈধভাৱে বৃহৎ পৰিমাণৰ ধনৰ লেনদেন কৰিছে বা বৃহৎ পৰিমাণৰ ধন জমা কৰিছে - এই কথাটো সঁচা নে মিছা, যদি সঁচা তেনেহ'লে ক'ত কোনে কিমান কি কৰিছে, সেই বিষয়ে অনুসন্ধান কৰিবলৈ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ বেচৰকাৰী চোৰাংচোৱা প্ৰতিষ্ঠান এটাক গোপনে নিয়োগ কৰা হ'ল। আমেৰিকাৰ প্ৰতিষ্ঠানক কিয়? বোধকৰোঁ ইয়াৰ প্ৰথম কাৰণ হ'ল ঘটনাবোৰ বিদেশত ঘটিছে কাৰণে বিদেশৰ মানুহেই অনুসন্ধানবোৰ অধিক সুকলমে কৰিব পাৰিব। দ্বিতীয় কাৰণটোৰ লগত দক্ষতা, নিৰপেক্ষতা, সততা আদিৰ প্ৰশ্ন জড়িত আছে। যি কাৰণত অসমত ঘটা ঘটনা এটাৰ তদন্ত ছি.বি.আই.ৰ হাতত দিবলৈ কোনো-কোনো মহলৰপৰা দাবী জনোৱা হয়, যি কাৰণত এই ৰাজ্যৰ ন্যায়ালয়ত চলি থকা মকদ্দমা এটা ৰাজ্যখনৰ বাহিৰৰ ন্যায়ালয়লৈ নিবলৈ দাবী জনোৱা হয়, সেইটোৱেই বোধকৰোঁ দ্বিতীয় কাৰণ। আৰু আয়োজনটো গোপনে কৰা হ'ল কিয়? এই প্ৰশ্নৰ বোধকৰোঁ উত্তৰ হ'ব - গোপনে নকৰি কাৰ লগত আলোচনা কৰি কৰা হ'ব? যাৰ লগত আলোচনা কৰা হ'ব, হয়তো তেওঁলোকৰ মাজতে অপৰাধী আছে, নাইবা তেওঁলোকেই অপৰাধীৰ ৰক্ষাকৰ্তা। বিত্তমন্ত্ৰী হিচাপে বিদেশী চোৰাংচোৱা নিয়োগ কৰিবৰ সময়ত বিশ্বনাথ প্ৰতাপ সিঙে কথাবোৰ এনেকৈ ভাবিছিল বুলি ভবাৰ যুক্তি আছে।

তাৰ পাছত, পশ্চিম জাৰ্মেনিৰ প্ৰতিষ্ঠান এটাই ভাৰতলৈ ছাবমেৰিন যোগান ধৰাৰ বন্দবস্তত মাজতে এটা পক্ষই ত্ৰিছ কোটি টকা কমিছন ল'লে নে কি, সেই বিষয়ে শ্ৰী সিঙে (এইবাৰ প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী হিচাপে) এটা অনুসন্ধান চলোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিলে। এই ঘোষণাৰ সময় আৰু পৰিস্থিতি বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ আছিল।

শ্ৰী সিঙৰ এই কাণ্ড-কাৰখানাবোৰ দেখি শাসনত থকা দলটোৰ নেতা আৰু নেতৃত্বানীয়া সদস্যসকলে এইদৰে চিন্তা-চৰ্চা কৰিব পাৰে: "এই মানুহজনে কিছুদিনৰপৰা কিছুমান চমক লগোৱা কাম কৰি নিজকে আমাৰ দলটোৰ ভিতৰত,

জনসাধাৰণৰ মানত শক্তিশালী মানুহ বুলি প্ৰতিষ্ঠা কৰিব খুজিছে। হয়তো তেওঁ নিজকে দ্বিতীয়জন দলনেতা নাইবা বিকল্প দলনেতা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব খুজিছে। এওঁক কি কৰা যায়? মন্ত্ৰীসভাৰপৰা আঁতৰোৱা হওক, দলৰপৰা বহিষ্কাৰ কৰা হওক; প্ৰণৱ মুখাৰ্জীৰ নিচিনা কৰা হওক।"

আৰু ঠিক সেই সময়তে, দুৰ্নীতি নিৰ্মূল কৰিব খোজা, নিকা শাসন প্ৰবৰ্তন কৰিব খোজা দলনেতা বা সদস্যসকলে কোৱা উচিত আছিল - "নহয়, তেওঁ কেইটামান কাম কৰিব খুজিছে যেতিয়া, আৰু এই ঘটনাবোৰৰ কথা সমগ্ৰ পৃথিৱীতে ফাটি-ফুটি গ'ল যেতিয়া, তেওঁক কামকেইটা শেষ কৰিবলৈ দিয়া হওক। আমি যদি এতিয়া কামত বাধা দিওঁ, তেনেহ'লে পৃথিৱীয়ে ধৰি ল'ব - আমি দুৰ্নীতিক প্ৰশ্নয় দিছোঁ। আনহাতে, এইবোৰ অনুসন্ধানৰ ফলস্বৰূপে যদি সঁচাকৈয়ে কিছুমান দুষ্কাৰ্য ধৰা পৰে, যদি ভৱিষ্যতলৈ কিছুমান দুৰ্নীতি ৰোধ কৰিব পৰা যায়, তেনেহ'লে মুষ্টিমেয় কিছু ধনী লোকে বেয়া পালেও দেশখনৰ লক্ষ-লক্ষ সাধাৰণ মানুহে আমাক ভাল পাব; ঘোষিত নীতি অনুসৰি কঠোৰভাৱে কাম কৰিছোঁ কাৰণে আমাৰ দলটোৰ ভাবমূৰ্তি (image) উজ্জ্বল হ'ব। বিশ্বনাথ প্ৰতাপ সিং কিয়, আচলতে আমি প্ৰত্যেকেই এনে কাম কৰিব লাগে। অৱশ্যে তেওঁ যি ধৰণে কামবোৰ আৰম্ভ কৰিলে, সি চৰকাৰখন আৰু দলটোক আচম্বিতে শ'লঠেকত পেলালে। এই বিষয়ে আমি আমাৰ ভিতৰতে, গোপন আলোচনা কৰি সমুচিত ব্যৱস্থা লম ; কিন্তু বাহিৰত হুলস্থূল নকৰোঁ।"

শাসনকাৰী দল আৰু সেই দলৰ নেতাসকলৰ বিচাৰ-বিবেচনা এনেকুৱা হোৱা হ'লে, সঁচাকৈয়ে কেইবাটাও দিশত দেশখনৰ উপকাৰ হ'লহেঁতেন। কিন্তু প্ৰথম অৱস্থাতে দলটোৰ এচামে উত্তেজিত হৈ এনে কিছুমান কথা ক'লে বা কাম কৰিলে, যাৰ ফলত সাধাৰণ দেশবাসীৰ ধাৰণা হ'ল - এওঁলোকৰ লুকুৱাবলগীয়া কথা আৰু ঘটনা আছে। কিন্তু এওঁলোকে লুকুৱাব খুজিলেও যে কথা লুকাই নাথাকে, তাৰ প্ৰমাণ ছুইডেনৰ চৰকাৰী অনাতাঁৰ মাধ্যমে দিবলৈ আৰম্ভ

কৰিলে। যেতিয়ালৈকে সেই সংবাদ-মাধ্যমে সমগ্ৰ বিশ্বৰ আগত তেওঁলোকৰ ভুল হৈছিল বুলি স্বীকাৰ কৰি ক্ষমা নোখোজে, তেতিয়ালৈকে বিশ্ববাসীয়ে বুজি থাকিব - বফৰ্ছ কোম্পানীৰপৰা কোটি-কোটি টকাৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ কিনাৰ সময়ত শাসনত থকা ৰাজনৈতিক দলটোৰ মানুহ আৰু সৈন্য বিভাগৰ মানুহে বৃহৎ পৰিমাণৰ ধন ঘোচ হিচাপে লৈছে।

উচ্চস্থানত ঘটা এইবোৰ ঘটনাই তলৰ পৰ্যায়ত, সাধাৰণ মানুহৰ নৈতিকতাক বৰ বেয়াকৈ প্ৰভাৱান্বিত কৰে। ই-কংগ্ৰেছৰ শীৰ্ষস্থানীয় মহলৰপৰা কোৱা হৈছে - এইবিলাক কু-চক্ৰান্তমূলক ঘটনা; আমাৰ দেশখনৰ ৰাজনৈতিক প্ৰণালীটো নষ্ট কৰিবৰ কাৰণে এইবিলাক ঘটনাৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে; আমাৰ সৈন্যবাহিনীৰ মনোবল নষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। অসুবিধাজনক অৱস্থাত পৰিলেই যে শত্ৰুভাবাপন্ন দেশৰ প্ৰতি দেশবাসীৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰা, সৈন্যবাহিনীৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া, দেশৰ অখণ্ডতাৰ দোহাই দিয়া আদি কামবোৰ চৰকাৰে কৰি থাকে, সাধাৰণ বুদ্ধি থকা মানুহেও

আজিকালি সেইবোৰক ৰাজনৈতিক তালি-বাজি বুলিয়েই ধৰে। তেওঁলোকে যে সৈন্যবাহিনীৰ মনোবলৰ কথা কৈছে, দেশখনৰ লক্ষ-লক্ষ অসামৰিক সৎ মানুহৰ মনৰ অৱস্থা কি হৈছে? কোটি-কোটি টকাৰ অবৈধ লেনদেনৰ বিপক্ষে যুঁজিবলৈ চৰকাৰৰ যি আন্তৰিকতা, সাহস আৰু শক্তিৰ প্ৰকাশ হ'ব লাগে, তাৰ অভাৱ দেখিলে দুৰ্নীতিৰপৰা আঁতৰ হৈ থাকিবলৈ চেষ্টা কৰাসকলৰ মনোবল টুটে। এইবোৰ ঘটনাই দেশখনৰ লক্ষ-লক্ষ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত মানুহক যি সাহস আৰু প্ৰেৰণা দিয়ে, তাক ৰোধিবলৈ দেশখনৰ দুৰ্নীতিমুক্ত বিষয়া-কৰ্মচাৰীসকলে বল পায় ক'ৰপৰা? আজি দুশ টকা ঘোচ খোৱা কৰ্মচাৰী এজনক ধৰা পেলোৱা বিষয়াজনৰ কৃতিত্বৰ ৰূপটো কি?

ৰাজনৈতিক ক্ষমতা হাতত ৰখাৰ বাবে নৈতিক অৱক্ষয়লৈ পিঠি দিয়াৰ প্ৰবণতা দেশখনত দিনে-দিনে বাঢ়িছে। এই অৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজি ৰাইজক নেতৃত্ব দিব পৰা এটা ব্যৱস্থাৰ আৰ্হিভাৱৰ বাবে বাট চোৱাৰ বাহিৰে সৎ লোকৰ উপায় নোহোৱা হৈছে। হতাশা ইমানেই গভীৰ।

২৪-৪-৮৭

(অসমৰ প্ৰসিদ্ধ লিখক, বহুমুখী প্ৰতিভাৰে উজ্বল ব্যক্তিত্ব ড. ভৱেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ লেখাসমূহ সদায়েই প্ৰাসংগিক। তেনে এটি লেখা তেখেতৰ পত্নী শ্ৰীমতী প্ৰীতি শইকীয়াৰ অনুমতি ক্ৰমে 'জাপি' আলোচনীত পুনৰ মুদ্ৰিত কৰা হ'ল।)

আপোন ঘৰ

প্ৰকল্প

জ্যেষ্ঠ নাগৰিকৰ বাবে

আপোন ঘৰ ডে কেয়াৰ চেণ্টাৰ অসম

ট্ৰাষ্ট ৰেজিষ্টাৰ নং :- 2024|IGR015|4|1104 DATE ON 29 AUG 2024

 9854376168, 8638397828, 9085869885

Add : GALAXY APARTMENT, FIRST FLOOR, A1, Beltola College Road,
Banashree Path, Guwahati, Kamrup (M), Assam- 781028

আপোন ঘৰ, প্ৰকল্প অকলশৰীয়া বৃদ্ধ/বৃদ্ধা ৰ বাবে। যিসকল বৃদ্ধ/বৃদ্ধা অকলশৰীয়াকৈ ঘৰত থাকিবলৈ অসুবিধা অনুভৱ কৰে, তেওঁলোকে আমাৰ লগত যোগাযোগ কৰিব পাৰে। যিসকল লোকৰ ল'ৰা ছোৱালী কৰ্ম সূত্ৰে বিদেশত থাকে, তেওঁলোকৰ মা দেউতাক ক আমাৰ এই আপোন ঘৰত সম্পূৰ্ণ নিৰাপত্তাৰে ৰাখিব পাৰিব।

প্ৰসঙ্গ ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা— কেইটিমান দুখৰীয়া চিন্তা

দীপ শইকীয়া

তিনি অক্টোবৰ, ২০২৪। অসম তথা অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিন। প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ পৌৰোহিত্যত সেইদিনা অনুষ্ঠিত কেন্দ্ৰীয় কেবিনেটৰ বৈঠকত আন চাৰিটা ভাষাৰ লগতে (মাৰাঠী, পালি, প্ৰাকৃত, বাংলা) অসমীয়া ভাষাকো ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা প্ৰদানৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। তাৰ পূৰ্বে ভাৰতত মুঠ ছটা ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা দিয়া হৈছিল। সেই কেইটা হৈছে— তামিল (২০০৪), সংস্কৃত (২০০৫), কান্নাড়া (২০০৮), তেলুগু (২০০৮), মালয়ালম (২০১৩) আৰু ওড়িয়া (২০১৪)। এতিয়া ধ্ৰুপদী ভাষাৰ স্বীকৃতি পোৱা ভাৰতীয় ভাষাৰ সংখ্যা হ'লগৈ ১১টা। ২০০৪ চনত ভাৰত চৰকাৰে ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা প্ৰদান প্ৰক্ৰিয়াটো আৰম্ভ কৰিছিল।

কথা হ'ল, কি কি মানদণ্ডৰ ভিত্তিত এটা ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষা বুলি ঘোষণা কৰা হয়। ২০১৪ চনৰ ৫ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে ভাৰত চৰকাৰৰ তদানীন্তন সংস্কৃতি মন্ত্ৰী শ্ৰীমতী চন্দ্ৰেশ কুমাৰী কাটোচে ৰাজ্য সভাত ব্যক্ত কৰিছিল কোনো এটা ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষা হিচাপে ঘোষণা কৰিবলৈ হ'লে ভাষাটোৱে পূৰণ কৰিবলগীয়া এই চাৰিটা চৰ্তৰ কথাঃ

১. ১৫০০-২০০০ বছৰ ধৰি ভাষাটোৰ প্ৰাচীনত্বৰ উমান দিয়া পুৰণি পাঠ / অভিলেখবদ্ধ ইতিহাস থাকিব লাগিব।
২. ভাষাটোৰ এটা পৌৰাণিক সাহিত্য তথা পাঠৰ পৰম্পৰা থাকিব লাগিব যিটো পৰম্পৰাক সেই ভাষা কোৱা বিভিন্ন প্ৰজন্মই এটা মূল্যবান ঐতিহ্য স্বৰূপে জ্ঞান কৰিব পাৰে।
৩. ভাষাটোৰ সাহিত্যিক পৰম্পৰা মৌলিক হ'ব লাগিব, আন কোনো ভাষা কোৱা সম্প্ৰদায়ৰ পৰা ধাৰ কৰা হ'ব নালাগিব।
৪. ভাষাটোৰ ভাষা তথা সাহিত্যৰ পুৰণি বা ধ্ৰুপদী ৰূপটো ইয়াৰ আধুনিক ৰূপতকৈ স্পষ্টভাৱে পৃথক হ'ব লাগিব।

অসমীয়া ভাষাই এই চাৰিওটা চৰ্ত পূৰণ কৰিব পাৰেনে? আন কথাত, আমি চাম যে অসমীয়া ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা দিয়া সিদ্ধান্তটো শুদ্ধ আছিলনে? যদি আছিল, তেন্তে এই সিদ্ধান্ত লোৱাত চৰকাৰে পলম কৰিলে নেকি?

পুৰাতাত্ত্বিক সাক্ষ্য অনুযায়ী অসমৰ গোলাঘাট জিলাৰ নগাজৰী খনিকৰ গাঁৱত চতুৰ্থ শতিকাত অসমীয়া ভাষাত লিখা শিলালিপি পোৱা গৈছে। তেনে ধৰণৰ আন এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ শিলালিপি হ'ল বিখ্যাত কামাখ্যা মন্দিৰৰ কাষত গুৱাহাটীৰ নীলাচল পাহাৰত পোৱা পঞ্চম শতিকাৰ শিলালিপি। তদুপৰি অসমৰ লোকগীত, সঙ্গীত, তাম্ৰ শিলালিপি, পাণ্ডুলিপি ইত্যাদিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰাচীনত্বৰ পৰিচয় দিয়ে। সপ্তম শতিকাত কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মাৰ ৰাজ্য কামৰূপলৈ নিমন্ত্ৰিত হৈ অহা চীনা পৰিব্ৰাজক হিউৱেনচাঙে কামৰূপৰ ভাষা সম্পৰ্কে লিখা নাতিদীৰ্ঘ টোকাটোৰ ভিত্তিত স্বতন্ত্ৰ ভাষা হিচাপে অসমীয়া ভাষাৰ আৰম্ভণি ষষ্ঠ শতিকামানৰপৰা বুলি ধৰিব পাৰি।

অসমীয়া সাহিত্যৰ পৌৰাণিক ৰূপটোৰ কথা ক'ব লাগিলে, প্ৰথমেই মনলৈ আহে অষ্টম-নৱম শতিকাৰপৰা দ্বাদশ শতিকামানৰ ভিতৰত ৰচিত হোৱা চৰ্যাপদসমূহৰ কথা। এই চৰ্যাপদসমূহ ৰচনা কৰিছিল বজ্ৰযানী বৌদ্ধ সিদ্ধাচাৰ্যসকলে। চতুৰ্দশ শতিকাত মাধৱ কন্দলীয়ে ৰচনা কৰিছিল ৰামায়ণ। এইখনেই আছিল যিকোনো ইণ্ডো-আৰ্য ভাষাত লিখিত প্ৰথম ভাৰতীয় আঞ্চলিক ৰামায়ণ। ইয়াৰ আগতে লেখা হৈছিল কেৱল দুখন আঞ্চলিক ৰামায়ণ— তামিল কাম্বা ৰামায়ণ (জনপ্ৰিয়ভাৱে কাম্বা ৰামায়ণ নামেৰে পৰিচিত ৰামায়ণ নামৰ এই তামিল মহাকাব্য কবি কাম্বনে ৰচনা কৰিছিল দ্বাদশ শতিকাত) আৰু ৰঙ্গনাথৰ তেলুগু (গোন বুদ্ধ ৰেডিড নামেৰেও পৰিচিত কবি ৰংগনাথে শ্ৰী ৰংগনাথ ৰামায়ণ নামেৰে তেলুগু ভাষাত বাণ্মিকী ৰামায়ণৰ এই অনুবাদ ৰচনা কৰিছিল ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ অন্তিম দশক আৰু চতুৰ্দশ শতিকাৰ প্ৰথম দশকৰ মাজৰ কালছোৱাত) ৰামায়ণ। বাংলা কীৰ্তিবাসী ৰামায়ণ পঞ্চদশ শতিকাত, ওড়িয়া ভাষাত সৰলা

দাসৰ বিলাংক ৰামায়ণ পঞ্চদশ শতিকাত, অৱধি ভাষাত তুলসীদাসৰ ৰামচৰিতমানস লিখা হৈছিল ষষ্ঠদশ শতিকাত।

মাধৱ কন্দলীৰ উপৰিও প্ৰাক-শংকৰী যুগৰ যিসকল কবিৰ ৰচনা উদ্ধাৰ হৈছে তেওঁলোকৰ ভিতৰত অন্যতম হ'ল হৰিবৰ বিপ্ৰ, হেম সৰস্বতী, কবিৰত্ন সৰস্বতী আৰু ৰুদ্ৰ কন্দলী।

পশ্চিমীয়া বণিক-ৰাজনৈতিক শক্তিৰ ভাৰতত প্ৰৱেশ কৰাৰ সময়ছোৱাতে মোটামুটিকৈ ভাৰতীয় সাহিত্যৰ আধুনিক যুগৰ আৰম্ভণি হোৱা বুলি ধৰি ল'ব পাৰি। ইয়াৰ লগে লগে আৰম্ভ হৈছিল ব্যাকৰণ আৰু অভিধান ৰচনাৰ প্ৰয়াস। তাৰ পিছতহে আৰম্ভ হৈছিল সাহিত্যৰ ইতিহাস ৰচনাৰ প্ৰয়াস।

অসমত ১৮২৬ চনত ব্ৰিটিছ শক্তিৰ আগমনৰ আগতেই অসমীয়া ভাষাই পূৰ্ণ বিকাশ লাভ কৰিছিল— কাব্য, মহাকাব্য, নাট, গীত, কথা-সাহিত্য, বুৰঞ্জী সাহিত্য, ব্যাৱহাৰিক জ্ঞানৰ পুথিৰ জৰিয়তে আৰু আহোম ৰজাসকলৰ দিনত লাভ কৰা ৰাজকীয় ভাষাৰ মৰ্যাদাৰ সূত্ৰে।

ব্ৰিটিছৰ আগমনৰ পিছত অসমীয়া ভাষা সংকটৰ সমুখীন হৈছিল। ১৮২৬ চনৰপৰা ১৮৩৬ চনলৈকে ব্ৰিটিছে পাৰ্চীয়ান ভাষাক তেওঁলোকৰ চৰকাৰী ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ১৮৩৭ চনৰ আইন অনুসৰি ব্ৰিটিছ অধিকৃত প্ৰদেশসমূহৰ নিজৰ নিজৰ ভাষাক প্ৰশাসনিক ভাষাৰ মৰ্যাদা দিয়া হৈছিল। অসম বেংগল প্ৰেচিডেন্সীৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল বাবে অসমত বাংলা ভাষাই প্ৰশাসনিক ভাষাৰ মৰ্যাদা পালে। অসমৰ প্ৰশাসন চলোৱাৰ বাবে ব্ৰিটিছে অসমলৈ অনা বাংলাভাষী কেৰাণী-মহৰীৰ এটা গোটে ইংৰাজ প্ৰশাসকক দিয়া ইচ্ছাকৃত ভুল তথাই সেই সময়ত অসমত বাংলা ভাষাৰ আগ্ৰাসনৰ মূল কাৰণ আছিল যদিও বাঙালী শিক্ষিত লোক তথা পণ্ডিতসকলৰ অনেকেই সেই সময়ত অসমীয়া ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতাৰ অস্বীকাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। অসমীয়াৰ ভাষিক হীনমন্যতায়ো অসমীয়া ভাষাৰ এই দুখজনক অৱস্থাত অৰিহণা যোগাইছিল। কাজেই অসমত অসমীয়া ভাষা নিজৰ প্ৰাপ্য মৰ্যাদাৰপৰা বঞ্চিত হৈছিল। তেনেকুৱাতে ত্ৰাণকৰ্তাৰ ৰূপত আহিছিল আমেৰিকান মিছনেৰীসকল। তেওঁলোকেই সিঁচি দিছিল প্ৰথম ভাষিক চেতনাৰ বীজ। তেওঁলোকৰ তৎপৰতাতেই অসমীয়া ব্যাকৰণ, অভিধান, বুৰঞ্জী আদিৰ পুথি ছপা হৈ ওলাইছিল। ১৮৭২ চনত অসমীয়া ভাষাই হেৰোৱা মৰ্যাদা ঘূৰাই পায়।

অসমীয়া ভাষাই ইয়াৰ হত মৰ্যাদা এনেকৈ ঘূৰাই পোৱাৰ মূলতে আছিল আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন, গুণাভিৰাম বৰুৱা আদি অসমীয়া পণ্ডিতৰ এটি দলৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকলে অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যলৈ আগবঢ়োৱা অনবদ্য অৱদান। নাথান ব্ৰাউনৰ অসমীয়া ব্যাকৰণ আৰু মাইলছ ব্ৰনছনৰ অসমীয়া অভিধান— অসমীয়া যে এটা অনন্য ভাষা তাক প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চলোৱা প্ৰচেষ্টাৰে পৰিণতি আছিল। ১৮৭১ চনত অসমীয়া ভাষাক চৰকাৰী ভাষা হিচাপে ঘোষণা কৰিব লাগে বুলি ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ ওচৰত স্মাৰকপত্ৰ দাখিল কৰা হৈছিল আৰু এই দাবীৰ যথার্থতা বিচাৰ কৰি চাবলৈ জৰ্জ কেম্পবেলক দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। কেম্পবেলে প্ৰতিবেদন দাখিল কৰাৰ পাছত ঔপনিৱেশিক শাসকে ১৮৭২ চনত অসমৰ কাৰ্যালয় আৰু আদালতত আৰু ১৮৭৩ চনত অসমৰ বিদ্যালয়সমূহত অসমীয়া ভাষাক চৰকাৰী ভাষাৰ মৰ্যাদা প্ৰদান কৰে।

এই কালছোৱাৰ অশুভ ঘটনাৱলীকে অসমীয়া আৰু বাংলা ভাষাৰ চিৰকলীয়া দ্বন্দ্বৰ যুক্তি হিচাপে প্ৰতিপন্ন কৰিব খোজা ন্যস্তস্বার্থসমূহে অৱশ্যে অসমীয়া ভাষাৰ উৎকৰ্ষ সাধনত সেই তাহানিৰেপৰা আজিলৈকে অনেক উদাৰচিতীয়া বাংলা বুদ্ধিজীৱী তথা পণ্ডিতে দিয়া অনবদ্য অৱদানৰ কথা সৰ্বসাধাৰণ অসমীয়া লোকে নজনাটোৱেই কামনা কৰে। বাংলা পণ্ডিতৰ এনে এক বদান্যতাৰ কাহিনীকে কোৱা যাওক। ১৯১৮ চনৰ কথা। পটভূমি কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়। উপাচাৰ্য আছিল আশুতোষ মুখাৰ্জী। তেওঁ ভাবিলে অসমীয়া ভাষাত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী আৰম্ভ কৰাৰ কথা। সমস্যা আহিল যথাযথ পাঠ্যক্ৰম আৰু পাঠ্যপুথিৰ প্ৰশ্নটো লৈ। আশুতোষ মুখাৰ্জী সহজে হাৰমনা বিধৰ লোক নাছিল। তেওঁ Typical Selections from Assamese Literature বা অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি প্ৰণয়নৰ দায়িত্ব দিলে সেই সময়ত অসম উপত্যকাৰ কমিচনাৰ পি. আৰ. টি গৰ্ডনৰ সহযোগী হিচাপে কাম কৰি থকা হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীক। গোস্বামীৰ তেতিয়া বয়স হৈছে ৪৬ বছৰ। এমাহৰ ভিতৰতে ১৯১৮ চনৰ ২৩ এপ্ৰিলত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে প্ৰায় দেড় হাজাৰ বছৰৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ চিনাকি নামকৰণেৰে এখন বিস্তৃত আঁচনি উপাচাৰ্যৰ ওচৰত দাখিল কৰিলে। ১৯১৮ চনৰ ৩১ আগষ্টত কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চিনেট সভাই এই আঁচনিত অনুমোদন দিয়ে। ইয়াৰ পিছত

পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে অমানুষিক পৰিশ্ৰম কৰি তিনি বছৰৰ ভিতৰত অৰ্থাৎ ১৯২১ চনৰ শেষৰফালে প্ৰায় ২৫০০ পৃষ্ঠাৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি শীৰ্ষক সংকলনটি কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ক অৰ্পণ কৰে। এই আঁচনিত অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসক ক্ৰমোন্নয়নৰ দৃষ্টিৰে ছটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছিল— গীতি যুগ, মন্ত্ৰ আৰু ভণিতা যুগ, প্ৰাক বৈষ্ণৱ যুগ, বৈষ্ণৱ যুগ, বিস্তাৰ যুগ, আৰু বৰ্তমান যুগ।

গীতি যুগ— ৬০০ চনৰ পৰা ৮০০ চন মানলৈকে। ঘাইকৈ গীত আৰু মৌখিক সাহিত্যৰ যুগ। যেনে, ধাইনাম, গৰখীয়া নাম, বিয়া নাম, বিহু নাম, টোকাৰী নাম, আই নাম, নাও খেলৰ গীত, বাৰমাহী গীত, নিচুকনি গীত, গৰখীয়া গীত ইত্যাদি।

মন্ত্ৰ আৰু ভণিতা যুগ— ৮০০ চনৰ পৰা ১২০০ চন মানলৈকে। অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰথম লিখিত ৰূপৰ সাহিত্য। মন্ত্ৰ, ডাক বিৰচিত ফঁকৰা যোজনাৰ পয়োভৰ।

প্ৰাক বৈষ্ণৱ যুগ— ১২০০ চনৰ পৰা ১৪৫০ চনলৈকে (মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জন্মৰ আগলৈকে)। এই সময়ছোৱাৰ প্ৰসিদ্ধ লেখক ৰুদ্ৰ কন্দলী, হেম সৰস্বতী (ত্ৰয়োদশ শতিকাত তেওঁ লিখিছিল প্ৰহলাদ চৰিত), মাধৱ কন্দলী আদিয়ে পুৰাণ, মহাভাৰত, ৰামায়ণ আদিৰ অসমীয়া অনুবাদ কৰে।

বৈষ্ণৱ যুগ— ১৪৫০ চনৰ পৰা ১৬০০ চনলৈকে। এই সময়ছোৱাৰ যশস্বী লেখকসকল আছিল শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ, ৰাম সৰস্বতী, অনন্ত কন্দলী, শ্ৰীধৰ কন্দলী, ভট্টদেৱ, গোৱিন্দ মিশ্ৰ, ৰামচৰণ ঠাকুৰ আদি।

বিস্তাৰ যুগ— ১৬০০ চনৰ পৰা ১৮০০ চনলৈকে। আহোম শাসনৰ সময়ৰ পৰা অসমত ইংৰাজ শাসনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তলৈকে। আৰু

বৰ্তমান যুগ— ১৮০০ চনৰ পৰা ১৯০০ চন মানলৈ বা তাৰ পিছলৈ।

এনেকৈয়ে আশুতোষ মুখাৰ্জীৰ অনুপ্ৰেৰণাত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে সাতটা খণ্ডত সংগ্ৰহ, সংকলন আৰু সম্পাদনা কৰি উলিয়াইছিল ‘অসমীয়া ভাষাৰ চানেকি’।

উনবিংশ শতিকাৰ শেহৰ ফালে এজাক অসমীয়া যুৱক কলিকতাত কলেজীয়া শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ গৈছিল। কলিকতা

মহানগৰীৰ প্ৰাত্যহিকতাত জনমভূমি অসমৰ নদ-নদী, পাহাৰ-ভৈয়াম, বজাৰ-সমাৰ, পথাৰ-অৰণ্যৰ কথা পাহৰি নোযোৱা যুৱকৰ এই দলটোৱে ১৮৮৮ চনত গঢ়ি তুলিছিল অসমীয়া ভাষা উন্নতি সাধিনী সভা। ১৮৮৯ চনত আৰম্ভ হ’ল জোনাকী আলোচনী আৰু অসমীয়া সাহিত্যৰ জোনাকী যুগ। খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকলে আৰম্ভ কৰা অৰুণোদয় আলোচনী আৰু অৰুণোদয় যুগত আধাৰশিলা স্থাপন হোৱা আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যলৈ নতুন চিন্তা আৰু নতুন ৰূপৰ জোৱাৰ আহিল জোনাকী যুগত— কবিতা, চুটিগল্প, উপন্যাস, নাটক, ব্যঙ্গ— এইবোৰৰ মেটমৰা বোজা লৈ অসমীয়া সাহিত্য নদীত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰা নাওখনৰ গুৰিবঠা ধৰিলে অসমীয়া সাহিত্যৰ ত্ৰিমূৰ্তি চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই। জোনাকীৰ তৃতীয় বছৰৰ প্ৰথম সংখ্যাৰ পৰা একাদশ-দ্বাদশ সংখ্যালৈকে হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে ‘অসমীয়া ভাষা’ শিৰোনামেৰে লিখা এটি সুদীৰ্ঘ প্ৰবন্ধ প্ৰকাশিত হয়। এই প্ৰবন্ধটো অসমীয়া ভাষা উন্নতি সাধিনী সভাত খণ্ড খণ্ডকৈ পাঠ কৰা হৈছিল। তাৰপিছত জোনাকীৰ পঞ্চম বছৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সপ্তম বছৰলৈকে আঠটা সংখ্যাত প্ৰকাশিত হৈছিল লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই দিয়া বক্তৃতালানি। এই দুইলানি বক্তৃতাই অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী প্ৰণয়নৰ বাট মুকলি কৰিলে। ১৮৯৫ চনত অসমীয়া ভাষা উন্নতি সাধিনী সভাই উলিয়ায় সাঁচিপতীয়া পুথিকে ধৰি প্ৰায় সাতশমান পুথিৰ তালিকাসহিত প্ৰথম অসমীয়া গ্ৰন্থপঞ্জী।

অসমীয়া সাহিত্যত বিশিষ্ট স্থান অধিকাৰ কৰি আছে ষষ্ঠদশ শতিকাৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা বুৰঞ্জীসমূহে। অৱশ্যে টাই ভাষাত সাহিত্যৰ এই ৰূপৰ বিকাশ ইয়াৰো বহুত আগতেই হৈছিল। অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যৰ এখন বুৰঞ্জী ৰচনাৰ প্ৰথম প্ৰয়াস কৰিছিল সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ ককায়েক গোবিন্দচন্দ্ৰ বেজবৰুৱাৰ পুত্ৰ দেবেন্দ্ৰনাথ বেজবৰুৱাই। ১৯১১ চনত সেইখন প্ৰকাশ হ’ল। সেই সময়ত সাহিত্যৰথীয়ে কলিকতাত থাকিয়েই অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ গুৰি ধৰি আছিল। দেবেন্দ্ৰনাথ বেজবৰুৱাই ৰচনা কৰা বুৰঞ্জীখনৰ পিছত ডিম্বেশ্বৰ নেওগে ১৯৩৬ চনত ৰচনা কৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী। এইখন অসমীয়া সাহিত্যৰ দ্বিতীয় বুৰঞ্জী। তাৰপিছত অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী লিখিছে বিৰিঞ্চিকুমাৰ বৰুৱা, হেম বৰুৱা, দেবেশ্বৰ চলিহা,

যতীন্দ্রনাথ গোস্বামী, সত্যেন্দ্রনাথ শৰ্মা, মহেশ্বৰ নেওগ, হৰিনাথ শৰ্মাদলৈ, প্ৰফুল্লচন্দ্ৰ বৰা আদি স্বনামধন্য সাহিত্যিক আৰু সমালোচকে। অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ এই গোট্টেইখিনি ইতিহাস তন্ন-তন্নকৈ পঢ়ি উঠি অসমীয়া ভাষাৰ নবীন লেখক-লেখিকাসকলে সাহিত্য চৰ্চাত লাগিব পাৰিলেহে সাৰ্থক অৰ্থত অসমীয়া সাহিত্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হ'ব। সেই কাৰণতে আমি এইখিনি কথা ইয়াত উল্লেখ কৰাটো সমীচীন হ'ব বুলি ভাবিলোঁ।

আধুনিক ভাৰতীয় ভাষাসমূহৰ সাহিত্যৰ ভিতৰত এই অৰ্থত অসমীয়া সাহিত্য অনন্য যে অসমীয়া সাহিত্যৰ একো একোটা বিশিষ্ট যুগৰ নামকৰণ কৰা হয় একো একোখন সাহিত্য আলোচনীৰ নামেৰে। যেনে, অৰুনোদয় যুগ, জোনাকী যুগ, বাঁহী যুগ, আৱাহন যুগ, ৰামধেনুৰ যুগ ইত্যাদি। কেইখনমান বিশিষ্ট অসমীয়া আলোচনীৰ নাম এনেধৰণৰ— অৰুনোদয় (১৮৪৬, শিৱসাগৰ), আসাম বিলাসিনী (১৮৭১, মাজুলী), অসম দৰ্পণ (১৮৭৪, তেজপুৰ), অসম মিহিৰ (১৮৭২, গুৱাহাটী), গোৱালপাৰা হিতসাধিনী (১৮৭৬, গোৱালপাৰা), চন্দ্ৰোদয় (১৮৭৬, নগাঁও), অসম দীপক (১৮৭৬, গুৱাহাটী), আচাম নিউজ (১৮৮৫, গুৱাহাটী), অসম বন্ধু (১৮৮৫, নগাঁও), মৌ (১৮৮৬, কলিকতা), জোনাকী-১৮৮৯ (১৮৯৯ চনলৈকে কলিকতাৰ পৰা ওলাল, ১৯০১ আৰু ১৯০৩ চনত গুৱাহাটীৰ পৰা ওলাল), বন্তি (১৯০০-১৯৪৪), উষা (১৯০৭-১২), বাঁহী (১৯০৯-১৯৪৬ প্ৰথমে কলিকতাৰ পৰা, তাৰপিছত ডিব্ৰুগড় আৰু গুৱাহাটীৰ পৰা), চেতনা (১৯১৯-২৭), মিলন (১৯২৩), আৱাহন (১৯২৯, কলিকতা), ৰামধেনু (১৯৫০) (ইয়াৰ আগতে ৰংঘৰ নামৰ শিশু আলোচনী)। এইবোৰ অধুনালুপ্ত আলোচনীৰ পাতত আৰু পৰৱৰ্তী কালত ওলোৱা অনেক সাহিত্য আলোচনীৰ পাতত আমি অসমীয়া সাহিত্যৰ বিশিষ্ট ধাৰাসমূহৰ উমান ল'ব পাৰোঁ। প্ৰকাশ, প্ৰান্তিক, গৰীয়সী, সাতসৰী আদি এতিয়াৰ সাহিত্য আলোচনীসমূহেও যে অসমীয়া সাহিত্যৰ বিকাশত প্ৰভূত অৰিহণা যোগাই আহিছে সেই কথা অনস্বীকাৰ্য যদিও, অসমীয়া বিনোদনধৰ্মী আলোচনীসমূহে এচাম শক্তিশালী লেখক-লেখিকা সৃষ্টিত আগবঢ়োৱা অৱদানৰ উপযুক্ত আলোচনা বা স্বীকৃতি হোৱা নাই বুলি আমাৰ ধাৰণা। যোৱা ২৫ অক্টোবৰ, ২০২৪ ত দেহাৱসান ঘটাই শশী ফুকনে গুৰি ধৰা বিস্ময় আলোচনীৰ কথা এইক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে প্ৰণিধানযোগ্য। আমাৰ মতে,

“বিস্ময়ৰ যুগ” অসমীয়া সাহিত্যৰ এটি বিশিষ্ট যুগ হ'ব লাগে। এই লৈ অসমত এটা আলোচনা বা বিতৰ্ক আৰম্ভ হোৱা উচিত বুলি আমি ভাবোঁ।

অসমীয়া ভাষাই ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা কিয় পাব লাগে তাৰ বাবে চৰকাৰক পতিয়ন নিওৱাত অসম সাহিত্য সভাই এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল। ২০২১ চনত সভাই অসমীয়া ভাষাৰ মূল বিষয়ক অধ্যয়নৰ বাবে এখন বিশেষজ্ঞ সমিতি গঠন কৰি দিছিল। সেই বছৰে ১৯ মাৰ্চত সভাই অসমীয়া ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিব লাগে বুলি আহ্বান জনাই কেন্দ্ৰীয় সংস্কৃতি মন্ত্ৰালয়ৰ ওচৰত এখন প্ৰতিবেদন দাখিল কৰিছিল। ২০২৩ চনত সাহিত্য অকাডেমিয়ে অসম সাহিত্য সভাক জানিবলৈ দিয়ে যে এই প্ৰতিবেদন বিবেচনাৰ বাবে ভাষিক বিশেষজ্ঞ সমিতি বা Linguistic Expert Committee লৈ প্ৰেৰণ কৰা হৈছে। এতিয়া চৰকাৰে কিছু পলমকৈ হ'লেও অসমীয়া ভাষাক ধ্ৰুপদী ভাষাৰ স্বীকৃতি দিয়া কথাটোৱে আমাৰ সকলোকে আনন্দিত কৰিছে। আমি জানি থোৱা ভাল ধ্ৰুপদী ভাষা হিচাপে ঘোষণা কৰা হ'লে ভাষা একোটাৰ কি কি লাভ হয়— ভাষাটোৰ অধ্যয়ন আৰু সংৰক্ষণৰ বাবে চৰকাৰৰ পৃষ্ঠপোষকতা, ভাৰতীয় ধ্ৰুপদী ভাষাসমূহৰ গৱেষণা, শিক্ষণ বা উত্তৰণত প্ৰভূত অৰিহণাৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে প্ৰতি বছৰে দুটা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা দিয়া হয়, প্ৰতিটো ধ্ৰুপদী ভাষাৰ পুংখানুপুংখ গৱেষণাৰ বাবে চেণ্টাৰ অৱ এক্সিলেন্স বা উৎকৃষ্টতাৰ কেন্দ্ৰ স্থাপন কৰা হয়, বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগে কেন্দ্ৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়সমূহ তথা গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানসমূহত পেছাদাৰী আসন প্ৰতিষ্ঠাত সহায় কৰে ইত্যাদি ইত্যাদি।

অসমীয়া ভাষাই পোৱা ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদাৰ বাবে ৰাজ্যজুৰি হোৱা আনন্দৰ মাজতে আমি কেইটামান কথা চিন্তা কৰিলে ভাল হ'ব।

১. অসমীয়া ভাষা বনাম অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্যান্য জনজাতীয় ভাষা আৰু অন্যান্য ভাৰতীয় ভাষা— এই দিশত সাহিত্যিক আদান-প্ৰদানৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাকে ধৰি সংশ্লিষ্ট সংগঠন তথা ৰাজ্য চৰকাৰে কি কি কাম কৰিব পাৰে তাক খিৰ কৰা হওক। অসমীয়া ভাষাত কোনোবাটো ভাব প্ৰকাশৰ বাবে উপযুক্ত শব্দ নাথাকিলে জনজাতীয় ভাষাসমূহৰ পৰা তেনে শব্দ অসমীয়া অভিধানলৈ আনি সিবিলাকৰ বহুল

প্রচলনৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাই আগ-ভাগ লওক। লগতে প্রতিটো জনজাতীয় ভাষাত অসমীয়া অৰ্থসহিতে একোখনকৈ মানক অভিধান প্ৰকাশৰ বাবে সাহিত্য সভাই প্ৰচেষ্টা লওক।

২. অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহৰ সাম্প্ৰতিক দুৰৱস্থাৰ পুংখানুপুংখ বিশ্লেষণ কৰি চৰকাৰে নাগৰিক সমাজৰ সৈতে লগলাগি বিদ্যালয়সমূহৰ গৌৰৱোজ্জ্বল দিনবোৰ ঘূৰাই অনাৰ বাবে বিহিত ব্যৱস্থা লওক।

৩. অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ বিকাশৰ বাবে লেখক আৰু পাঠকসকলে নিজৰ নিজৰ দায়িত্ব বুজি লওক। প্ৰকাশকসকলে সম্পাদনা নকৰাকৈ লেখকৰ পৰা ধন লৈ নিম্নমানৰ পাণ্ডুলিপি প্ৰকাশৰ পৰা বিৰত থাকক। সচেতন পাঠকে সমাজত পঠন ৰুচিৰ বিকাশৰ বাবে আগ-ভাগ লওক। সামাজিক মাধ্যমত নিশাটোৰ ভিতৰতে খ্যাতনামা লেখক হ'বলৈ হাবিয়াস কৰা লেখক-লেখিকাক অগ্নি পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'বলৈ পাঠক আৰু সমালোচকসকলে বাধ্য কৰাওক।

৪. এইখিনিতে আহে বৰ্ণাশুদ্ধিৰ সমস্যাটো। বানান আমি কিয় শুদ্ধকৈ লিখিব লাগে? সংবাদ মাধ্যমত বিশেষকৈ বৈদ্যুতিন মাধ্যমত সততে বানান বিভাট হয় কিয়? এখন বিবাদমুক্ত অসমীয়া অভিধান উলিয়াবলৈ আমি কি কি কৰিব লাগিব? আমি বানান ভুল কৰোঁ কিয়? বিশিষ্ট ভাষাবিদ আৰু সাহিত্যিক ৰমেশ পাঠকে তেখেতৰ “অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য চৰ্চাকাৰীসকলৰ হাত-পুথি শীৰ্ষক” কিতাপখনত ইয়াৰ ১০ টা কাৰণ দিছে:

- ক) দুৰ্ভাগ্যক্রমে পৃথিবীত অসমীয়াই সম্ভৱতঃ একমাত্ৰ ভাষা য'ত নতুন অভিধান এখন ওলোৱা মানে নতুন খেলিমেলি এটাৰ সৃষ্টি হোৱা।
- খ) নিজৰ ভাষাটোৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতাৰ অভাৱ। সংবাদ মাধ্যমসমূহো এই ক্ষেত্ৰত সমানে দায়ী।
- গ) বাতৰি-কাকতবোৰৰ আখৰ জোঁটনি সম্পৰ্কত বিশেষ নীতি এটা নাই। সাহিত্য- চৰ্চা কৰা লোকসকলৰ ঘৰতো অভিধান আৰু ব্যাকৰণ নাই।
- ঘ) ইংৰাজী শব্দৰ বানান ভুল কৰিলে লাজ পায়, অসমীয়া যেতিয়া কিবা এটা লিখিলেই হ'ল মনোভাব।

ঙ) জনা বুজা লোকে ইতিমধ্যে চলি থকা বানান এটা নামানি নিজে শুদ্ধ বুলি ভবামতে লিখা।

চ) বহু শিক্ষকৰে বানান ভীতি।

ছ) অসম সাহিত্য সভা, বিশ্ব-বিদ্যালয় বা ভাষাবিদৰ কৰ্তৃত্ব মানিব নোখোজা পণ্ডিতমনা ব্যক্তিৰ সংখ্যাধিক্য।

জ) সাংবাদিকসকলৰ ভাষা-বিষয়ত প্ৰশিক্ষণৰ অভাব।

ঝ) এলাহজনিত অজ্ঞতা। অভিধানত শব্দবোৰ থকা সত্ত্বেও মেলি চাই শুদ্ধকৈ লিখাৰ বাবে এলাহ।

ঞ) লেখকে শুদ্ধকৈ লিখা সত্ত্বেও আৰ্হি-পাঠকে শুধৰোৱাৰ নামত ভুল কৰা।

যিকি নহওক, এইবোৰ প্ৰসঙ্গ টানি আনি আমি অসমীয়া ভাষাভাষী লোকসকলে অসমীয়া ভাষাই ধ্ৰুপদী ভাষাৰ মৰ্যাদা পোৱাৰ বাবে কৰা আনন্দত চোঁচপানী ঢালিব খোজা নাই। অসমীয়া ভাষাক জগত সভালৈ নিবলৈ আমি যে সকলোৱে কঁকালত টঙালি বন্ধাৰ সময় হৈছে, সেই কাম কৰিবলৈ যাওঁতে কোনো ভাষাকে হেয়জ্ঞান নকৰাকৈ আন সকলো ভাষাকে আমি যে যথাযথ সন্মান প্ৰদান কৰিব লাগিব, আন ভাৰতীয় ভাষাৰ সাহিত্য সম্ভাৰৰ যথোপযুক্ত জ্ঞান লৈ আমি যে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভৰাল টনকিয়াল কৰিব পাৰোঁ— সেই সকলোৱে জনা কথাবোৰেই মনত পেলাই দিয়াহে আমাৰ উদ্দেশ্য। জয়তু অসমীয়া ভাষা!

(শ্ৰী দীপ শইকীয়া নেশ্যনেল বুক ট্ৰাষ্টৰ, ইণ্ডিয়াৰ অসমীয়া বিভাগৰ জ্যেষ্ঠ সম্পাদক পদত কৰ্মৰত।

আছাম পিপ'লচ ৱেলফেয়াৰ এচোচিয়েচনে ভাষা গৌৰৱ সপ্তাহ উদযাপনৰ বাবে ৯ নৱেম্বৰ ২০২৪ তাৰিখে আয়োজন কৰা সভাত তেখেতে দিয়া এটা বক্তৃতাৰ ভিত্তিত এই প্ৰৱন্ধটো তেখেতে নিজে যুগুতাই দিছে।)

ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া : ভাল মানুহ, ভাল কাম, ভাল জীৱন

হিৰণ্য কুমাৰ দাস

"বৌৱে ঢেঁকী দিছে। মই ঢেঁকীৰ নেজত বহি বৌক আমনি কৰিছো। তামোলৰ ঢকুৱা আৰু নাৰিকলৰ ৰছীৰে মোক ফানতি, মানে চেভেল এজোৰ কৰি দিবলৈ পেনপেনাইছিলো।" - অসমৰ প্ৰসিদ্ধ কথাশিল্পী, সাহিত্যিক, চলচিত্ৰকাৰ, জনপ্ৰিয় নাট্যকাৰ, শিক্ষাবিদ ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াই তেখেতৰ আত্মজীৱনী 'জীৱনবৃত্ত'ত সৰুকালৰ দৰিদ্ৰতাৰ কথা সুঁৱৰিছিল। এটা অতি সাধাৰণ পৰিয়ালত জন্মি, দৰিদ্ৰতাৰ সন্মুখীন হৈয়ো অসাধাৰণ জীৱনবোধেৰে অনুপ্রাণিত হৈ ডাঙৰ - দীঘল হোৱা এই বহুমুখী প্ৰতিভাসম্পন্ন ব্যক্তিগৰাকীয়ে ভাল কাম, ভাল সৃষ্টি আৰু ভাল জীৱন আদৰ্শেৰে সমগ্ৰ অসমবাসীক, নতুন প্ৰজন্মক এক নতুন পথ দেখুৱাই থৈ গ'ল।

সত্তৰৰ দশক। তেতিয়া মই গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ। বিশ্ববিদ্যালয়ত ভৰ্তি হৈয়েই প্ৰথম লগ পাইছিলো লণ্ডন বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰা প্ৰসিদ্ধ গল্পকাৰ কিম্বদন্তী পুৰুষ ড. ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াক। আচৰিত হৈছিলো, ইমান বিখ্যাত ব্যক্তিজন ইমান সহজ-সৰল, মাৰ্জিত, বিনয়ী। মোৰ মনলৈ আহে তেখেতৰ সুস্বপ্ন পৰ্যবেক্ষণেৰে সমৃদ্ধ মাটিৰ মানুহৰ গল্পবোৰ। 'গহুৰ', 'এন্দুৰ', 'শৃংখল' আদি কালজয়ী গল্পত তেখেতে মধ্যবিত্ত, নিঃস্ব শ্ৰেণীৰ মানুহৰ সুখ-দুখ, কামনা-বাসনা, আনন্দ-বেদনা ইমান সুন্দৰকৈ ফুটাই তুলিছিল। তেখেতৰ 'গহুৰ' গল্পটো বিশ্বৰ গল্প সাহিত্যলৈ এক অনবদ্য অৱদান বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। গল্পটোৰ মাজেৰে তেখেতে হৃদয়ৰ বাৰ্তা প্ৰকাশ কৰিছে- সকলোৰে হৃদস্পন্দন একেই; ক'লা মানুহৰে হওক বা বগা মানুহৰে হওক।

অতি দৰিদ্ৰতাৰ মাজত ডাঙৰ হোৱা ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া ১৯৬১ চনত লণ্ডন বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞানত ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে। বৈজ্ঞানিক মনৰ ব্যক্তিগৰাকীয়ে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জগতত প্ৰৱেশ কৰি অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জগতখনলৈ অভূতপূৰ্ব অৱদান আগবঢ়ালে। সত্তৰৰ দশকত তেখেতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পাঠ্যপুথি সমন্বয় সমিতিৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে।

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ তথা সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিৰ বাবে এই গধুৰ দায়িত্ব ভাৰ কান্ধ পাতি লৈও তেখেতে কষ্টোপাৰ্জিত ধনেৰে নিজৰ গল্পক চিত্ৰৰূপ দিয়াৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। নিৰ্মাণ কৰি উলিয়ালে অভিনৱ বোলছবি 'সন্ধ্যাৰাগ'। 'সন্ধ্যাৰাগ' অসমীয়া চলচিত্ৰ ইতিহাসৰ শিলৰ খুঁটি হৈ ৰ'ব। সেই ১৯৭৭ চনৰপৰা তেখেতে নিৰ্মাণ কৰিলে সাতখন অসমীয়া আৰু এখন হিন্দী কথাছবি। উল্লেখযোগ্য যে তেখেতৰ সাতোখন অসমীয়া কথাছবিয়াই ৰাষ্ট্ৰপতিৰ ৰজত কমল বঁটা লাভ কৰিছিল আৰু বিশ্বৰ বিভিন্ন চলচিত্ৰ মহোৎসৱত প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। তেখেতৰ প্ৰতিখন কথাছবিয়াই হ'ল চলচিত্ৰ কৌশলৰ সুদক্ষ প্ৰয়োগৰ অপূৰ্ব নিদৰ্শন।

গল্প আৰু চলচিত্ৰৰ উপৰিও ড. ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াই জীৱন কালত সাহিত্য, কলা, সংস্কৃতি য'তেই হাত দিছিল তাতেই সফলতাৰ সোৱাদ পাইছিল। উপন্যাস, নাটক, শিশু সাহিত্য, সাংবাদিকতা, পাঠ্যপুথি প্ৰণয়ন সকলোতে তেখেত অদ্বিতীয় আছিল। ড. জনছন অলিভাৰ গ'ল্ডস্মিথৰ বিষয়ে কোৱাৰ দৰে "He adron whatever he touch"। কৈশোৰতে ড. শইকীয়াই ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ বাবে তেখেতে কুৰিখনৰো অধিক নাটক লিখিছিল। ভ্ৰাম্যমান আৰু অনাতাঁৰৰ বাবে নাটক ৰচনা আৰু প্ৰযোজনা কৰি তেখেতে হেজাৰ হেজাৰ দৰ্শক শ্ৰোতাৰ হৃদয় জয় কৰিছিল। অসমীয়া শিশু সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰি তোলাত তেখেতৰ অৱদান চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

এই বটবৃক্ষ স্বৰূপ ব্যক্তিগৰাকীক তিনিটা বছৰত নিচেই ওচৰতে লগ পোৱাৰ, কথা পতাৰ, জনাৰ সৌভাগ্য লাভ কৰিছিলোঁ। তেখেত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ হিউষ্টন চহৰলৈ চিকিৎসাৰ বাবে গৈ থাকিবলগীয়া হৈছিল। চিকিৎসা সম্পৰ্কীয় কথাত দিল্লীলৈ আহিলে তেখেত অসম ভৱনত থাকিছিল। তেতিয়া প্ৰতিবাৰেই আটাইকেইদিন তেখেতৰ লগত কটোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিলোঁ।

ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ সান্নিধ্যলৈ আহি তেখেতৰ

ব্যক্তিত্বৰ বিভিন্ন দিশ সম্পৰ্কে জনাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। তেখেতৰ সবাতোকৈ উল্লেখযোগ্য গুণটো আছিল সময়ৰ সদব্যৱহাৰ। প্ৰতিটো মুহূৰ্তৰ সদ ব্যৱহাৰ কৰি তেখেতে জীৱনটো এক কৰ্মযুক্তত পৰিণত কৰিছিল। প্ৰতিটো ক্ষণকে কামত লগোৱা এই মহান ব্যক্তিগৰাকীৰ সৈতে দিল্লীৰ এপ'ল' হস্পিতাল আৰু দিৱানচন্দ্ৰত কেবাবাৰো সম্পূৰ্ণ দিন পাৰ কৰিছিলোঁ। ডাক্তৰৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকা সময়খিনিত তেখেত ব্যস্ত আছিল পাণ্ডুলিপি পঢ়াত অথবা নাটক লিখাত। তাৰ মাজতেই তেখেতে নিৰ্দ্ধাৰিত কৰি থোৱা সময়মতে আমাৰ লগত বহি চাহ-মিঠাই খাইছিল, সৰু-সুৰা গৰুৱা কথা পাতিছিল, হাঁহিছিল, বগৰ কৰিছিল আৰু পুনৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত হৈ পৰিছিল।

ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ দিনটো আৰম্ভ হৈছিল পুৱা ৫ বজাত। দিনটোৰ ভিতৰতে তেখেতে পৰিকল্পিতভাবে লিখা-মেলা, আলোচনীৰ সম্পাদনা, শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰৰ পৰিকল্পনা, অৱসৰ বিনোদনৰ বাবে টেলিভিচনত খেলা-ধূলা চোৱা, ৰেডিঅ' শুনা, ঘৰৰ ফুলনিত ফুল ৰোৱা, পানী দিয়া, লগ ধৰিবলৈ অহা মানুহৰ সৈতে আগ্ৰহ আৰু মনোযোগেৰে কথা পতা আদি সকলো কাম নিয়াৰিকৈ কৰিছিল। সময়ৰ নাটনি নহ'বৰ বাবে নকৰিলেও হোৱা কাম-কাজ, মেল-মিটিং আদি বাদ দিছিল। সুসংবদ্ধভাৱে ইমানবোৰ কাম এটা দিনৰ ভিতৰতে নিখুঁতকৈ কৰাৰ উদাহৰণ দাঙি ধৰিব পৰা ব্যক্তি অসমীয়া সমাজত অতি বিৰল।

ড. শইকীয়া আছিল এগৰাকী অতি প্ৰচাৰ বিমুখ ব্যক্তি। কথা আৰু কামৰ মাজত তেখেতে কোনো প্ৰভেদ নাৰাখিছিল। যি কৈছিল, তাকে কৰিছিল। নিয়মানুবৰ্তিতা আৰু সততাৰ সৈতে এধানমানো আপোচ নকৰিছিল। কোনোদিন বাঁটা বা সন্মানৰ বাবে লালায়িত হোৱা নাছিল। ৰাজহুৱা জীৱন কটোৱা সত্ত্বেও তেখেত আছিল বিতৰ্কৰ উদ্ভূত।

ভাবি আচৰিত হওঁ - একে সময়তে ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াই এখন বৌদ্ধিক আলোচনী 'প্ৰান্তিক' আৰু শিশু আলোচনী 'সঁফুৰা'ৰ সম্পাদনা কৰিছিল। প্ৰান্তিকৰ জৰিয়তে

এচাম অনুসন্ধিৎসু পাঠক আৰু প্ৰতিভাৱান লেখক সৃষ্টি কৰি ড. শইকীয়াই অসমৰ বৌদ্ধিক আৰু চিন্তাশীল জগতখনত এক নতুন প্ৰাণ সঞ্চৰ কৰিছিল। প্ৰান্তিকৰ প্ৰায় সকলো পাঠকেই প্ৰথমে তেখেতৰ 'শেষ পৃষ্ঠা' পঢ়িহে আলোচনীখনৰ অন্য শিতানবোৰত চকু ফুৰাইছিল। প্ৰান্তিকৰ পাততেই তেখেতে প্ৰকাশ কৰিছিল অনন্য আত্মজীৱনীখন - 'জীৱনবৃত্ত'। 'জীৱনবৃত্ত' অকল ড. শইকীয়াৰ জীৱন কাহিনীয়েই নাছিল, ই আছিল বিংশ শতিকাৰ অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি জগত আৰু জনজীৱনৰ এক ৰূপৰেখা। এই জীৱনীখন তেখেতে জীৱনকালত লগ পোৱা খাটি খোৱা মানুহৰ কথাৰে ভৰি আছিল। "- এই মুহূৰ্তত আকৌ সেই কীৰ্তন ঘৰ ৰ'দৰ ধূলিয়ৰি বাটৰ পাহিৰাম ককাইটি আৰু ৰাধাশ্যামৰ ৰাতি গান, অন্ন হালদাৰৰ কলগানৰ পৰা অহা গান, লিলু ককাইটি ঘোঁৰা বাগীৰ ঘোঁৰাৰ জুনুকাৰ শব্দ শুনিবলৈ পাইছোঁ। ৰাতিপুৱা চাহৰ লগত খাবলৈ লাখৰাজৰ দোকানৰপৰা গামোচা এখনত দুই পইচাৰ মুড়ি টোপোলা বান্ধি আনিছোঁ।"

এইজনা কৰ্মযোগী ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ সপোন আছিল বহুত। তাক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ তেখেতে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল। তেখেতৰ বাস্তৱ ৰূপ লোৱা সপোন এটা হ'ল শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰ। ইয়াৰ কাৰণে তেখেতে অসুখীয়া দেহাৰেও কাম কৰিছিল। সমস্ত সঞ্চয় খৰচ কৰি, ৰাইজৰ পৰা বহুকষ্টেৰে দান-বৰঙণি সংগ্ৰহ কৰি ড. শইকীয়াই তেখেতৰ সপোনৰ প্ৰকল্প শিশুকল্যাণ ন্যাসৰ আৰোহন গাঁথনিটো থিয় কৰাই থৈ গ'ল। তেখেতৰ নাগৰিক শিশুহঁতৰ শাৰীৰিক, মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে সুপৰিকল্পিতভাৱে নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াব খোজা শিশু ন্যাস সম্পূৰ্ণ হৈ উঠাৰ আগতেই মহানুভৱ ব্যক্তিগৰাকী এই সংসাৰ এৰি আঁতৰি গ'ল। হৈ ৰ'ল নতুন প্ৰজন্মৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস। এক আদৰ্শ জীৱন-যাপনেৰে, ভাল কামেৰে, ভাল সৃষ্টিৰে, ভাল দৃষ্টান্তেৰে ড. ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াই অসমবাসীক এক নতুন দিগন্তৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই থৈ গ'ল।

(শ্ৰীহৰিণ্য কুমাৰ দাস কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ Director পদৰপৰা অৱসৰপ্ৰাপ্ত এজন বিষয়া। এখেতে স্কুলীয়া দিনৰেপৰা লিখা মেলা কৰি আহিছে আৰু এতিয়ালৈ চাৰিখন কিতাপ লিখি প্ৰকাশ কৰিছে। শ্ৰীদাস অসম সাহিত্য সভাৰ দিল্লী শাখাৰ স্থাপনৰ লগত ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত আছিল।)

স্বাভিমান সন্ধানৰ আঁৰৰ কিছু কথা

ময়ূৰ বৰা

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ নজহা-নপমা সৃষ্টিসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে অসমৰ জাতীয় সংগীতটো। এনে অসমীয়া হয়তো বহু কম ওলাব, যিয়ে এইটো গীত পৰিৱেশন কৰা সময়ত শিহৰিত হৈ নুঠে। নিজৰ ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ লগত গভীৰ সম্পৰ্ক নথকা অসমীয়া লোকসকলেও ইয়াৰ মাজত নিহিত হৈ থকা স্বদেশানুৰাগৰ স্বতঃস্ফূৰ্ততাক আওকাণ কৰিব নোৱৰা হয়। ইয়াত প্ৰতিফলিত হৈছে স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ প্ৰতি থকা সুগভীৰ প্ৰেম আৰু পাৰাপাৰহীন আকুলতা। প্ৰেম আৰু আকুলতাৰ চিৰসংগী হৈছে আবেগ। গতিকে গীতটিৰ মাজত আবেগৰ অনুৰণনো স্পষ্ট। কিন্তু সেই আবেগ আৰু আকুলতাৰ আধাৰটো সজীৱ হৈ উঠিছে যুক্তিৰ উৰ্বৰা পথাৰখনৰ মাজত। নিজৰ জন্মভূমিক ভাল পোৱা আৰু সন্মান কৰা কথাবোৰ জানো কেৱল আবেগৰ তুলাচনীৰে বিচাৰ কৰা উচিত? নিজৰ ঠাইখনক চিকুণী, গুৱলা, সুফলা বুলি অভিহিত কৰা কথাটোত আকুলতা যিমান আছে, সিমানই আছে স্বকীয় সত্ত্বাটোৰ প্ৰতি থকা গভীৰ অনুৰাগ আৰু যুক্তিমিশ্ৰিত সন্মানৰ ভাব। প্ৰতিজন সচেতন অসমীয়াৰ হৃদয় উদ্বেলিত কৰিব পৰা বেজবৰুৱাৰ এই গীতটিয়ে ইতিমধ্যে এক বিৰল নান্দনিক উচ্চতা আৰু মহত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সফল হৈছে। অসমৰ চুকে-কোণে পতা বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ শেষত জাতীয় সংগীতটো বৰ আন্তৰিকতাৰে আৰু আটোমটোকাৰিকৈ পৰিৱেশন কৰা হয়। গীতটো গাই থকাৰ সময়ত উদ্যোক্তা আৰু দৰ্শকৰ মাজৰ অধিকাংশই ৰোমাঞ্চিত হৈ উঠে ইয়াত নিহিত থকা অপূৰ্ব গীতিসাহিত্য, সুন্দৰ সাংগীতিক লয় আৰু জাতিটোক প্ৰাণসঞ্চৰ কৰিব পৰা উপাদানসমূহৰ সমন্বিত প্ৰভাৱত।

জ্ঞাতসাৰেই হওক বা অজ্ঞাতসাৰেই হওক বহুজনৰ মন-মননত গজালি মেলে এক ব্যাখ্যাভীত-বৰ্ণনাভীত স্বদেশানুৰাগ আৰু জাতীয়তাবোধৰ ভাবে। এনে ভাবে কেতিয়াবা কঢ়িয়াই লৈ আহে এক যুক্তিসিদ্ধ আৰু যোগাত্মক গৰ্বৰ অনুভৱো। ই এইবাবেই যুক্তিসিদ্ধ আৰু যোগাত্মক, কিয়নো ইয়াত

লুকাই থকা নাই আন ঠাইৰ বা অন্য জাতিৰ মানুহৰ প্ৰতি কিঞ্চিৎমানো বিৰাগ বা বিদ্বেষ ভাব। ই এক স্বয়ংসম্পূৰ্ণ আৰু স্বতঃস্ফূৰ্তভাবে আহি পৰা ভাললগা অনুভৱ। ইয়েই হৈছে স্বাভিমান।

বেজবৰুৱাৰ এই গীতটিৰ মাজেদি ৰুচিশীলভাবে বিচ্ছূৰিত হয় অসমীয়া স্বাভিমানৰ কেন্দ্ৰীয় ভাবটো। অসমীয়াৰ এই স্বাভিমান আধুনিক যুগত আন বহু মহৎ লোকৰ সৃষ্টিত ভিন ভিন ধৰণে প্ৰাণ পাই উঠিছে। ৰূপান্তৰৰ শিল্পী জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই যদি এই স্বাভিমানক এক বিশ্ববিজয়ী ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে, সৈনিক শিল্পী বিষ্ণু ৰাভাই নিজৰ সৃষ্টিৰদ্বাৰা ইয়াক ওপজা মাটিৰ সুবাসেৰে সমৃদ্ধ কৰি তুলিছে। সুধাকৰ্ণ ভূপেন হাজৰিকাই আকৌ গীতৰ জৰিয়তেই সকীয়াই দিছে যে স্বাভিমানৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজন্যধিকভাবে আছন্ন হৈ থাকিলে অনাগত ভবিষ্যৎ সুখকৰ নহ'ব বুলি। অগ্নিকবি কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য আৰু অসম কেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীয়েও অসমীয়া মানুহক বাৰম্বাৰ সোঁৱৰাই দিছে- কিদৰে চেতনাশূন্য জাতি এটা অতি সোনকালে বীৰ্যহীন জাতিলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। সুসাহিত্যিক জ্ঞাননাথ বৰায়ো তেওঁৰ কেতবোৰ লিখনৰ জৰিয়তে অসমীয়াৰ স্বাভিমানক কেন্দ্ৰ কৰি এটা স্বকীয় সত্ত্বা নিৰ্মাণৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা কৈ গৈছে।

দেখা যায় যে যোৱা প্ৰায় এশ-ডেৰশ বছৰ ধৰি বহু অসমপ্ৰাণ লোকে ভিন ভিন সময়ত ভিন ভিন প্ৰেক্ষাপটত অসমীয়া স্বাভিমানক কেন্দ্ৰ কৰি বা ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈ জাতিটোৰ হকে কিছু কাম কৰিছে। কেতিয়াবা চমকপ্ৰদ সফলতা লাভ কৰিছে যদিও কেতিয়াবা তেওঁলোক আদৰ্শত উজুতি খাবলগীয়া হৈছে। কিন্তু সেই আলোকসন্ধানী পুণ্যশ্লোক লোকসকল কেতিয়াও হতাশা আৰু হীনমন্যতাৰ পোতাশালত বন্দী হোৱা নাই। তেওঁলোকে নিজৰ দায়িত্ব সম্পাদন কৰি কেতিয়াবা জাতিটোক মনত বল দিছে, কেতিয়াবা ইতিবাচকভাৱে সমালোচনা কৰিছে আৰু আন কেতিয়াবা ভংসনাও কৰিছে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত জাতিৰ স্বাভিমান

সম্পৰ্কীয় ধাৰণাটো অপ্ৰয়োজনীয় বিভ্ৰান্তিৰ মাজত সোমাই পৰা যেন অনুভব হয়। বিশেষকৈ অসমীয়াৰ দৰে অত্যন্ত চহকী, সমৃদ্ধিশালী আৰু বাৰেবহুগীয়া সত্ত্বাটো প্ৰান্তীয় হোৱা বাবেই যেন কিছু থমকি গৈছে। তথাকথিত মূলসুতিয়ে নিজৰ প্ৰকাশ আৰু প্ৰচ্ছন্ন আধিপত্যবাদী মনোভাৱেৰে যেন প্ৰান্তীয় সত্ত্বাবোৰক একশৈলিক চিন্তাৰ এনাজৰীৰে বান্ধিবলৈ লৈছে। এনে চিন্তাক বেছি প্ৰশ্ৰয় দিলে ই ফাঁচিৰ ৰছীলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'ব পাৰে। তাৰ বাবেই অসমীয়া স্বাভিমানৰ গতি-প্ৰকৃতি নিৰাৱেগভাবে আলোচনা কৰাৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি পাইছে।

কিন্তু এনে আলোচনালৈ আগবঢ়াৰ আগতে দুটা কথা স্পষ্ট কৰি দিয়া উচিত। অসমৰ জাতীয় সংগীতটোক প্ৰতীক হিচাপে লৈ এই আলোচনা আৰম্ভ কৰা হৈছে যদিও আমি সকলোৱে জানো যে জাতিৰ স্বাভিমান বেজবৰুৱাৰ জীৱনকালত সৃষ্টি হোৱা এটা প্ৰপঞ্চ নহয়। প্ৰায় সহস্ৰাধিক বছৰ ধৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত বসবাস কৰা লোকসকলৰ চিন্তা আৰু কৰ্মৰ যোগেদি নিবৰচ্ছিন্নভাবে প্ৰকাশ পাই আহিছে 'অসমীয়া'ৰ স্বাভিমানৰ ৰেহৰুপবোৰ। 'অসম' বা 'অসমীয়া' শব্দ দুটাৰ সৃষ্টিৰ সময় আৰু পটভূমি ভিন্ন, কিন্তু পাছত 'অসমীয়া' হিচাপে পৰিচিত হোৱা লোকসকলৰ সামূহিক ব্যক্তিত্বত বহু আগৰে পৰা স্বাভিমानी চৰিত্ৰ প্ৰতিফলিত হৈ আহিছে। সাম্প্ৰতিক সময়ত ইতিহাস চৰ্চাৰ লগত জড়িত লোকৰ সংখ্যা কিছু কম বাবে এনে বহু কথা পোহৰলৈ অহা নাই। আন কিছু অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হয়তো মহাবিদ্যালয় বা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকৰ গৱেষণা গ্ৰন্থৰ মাজতে বন্দী হৈ আছে। ফলত নাগৰিক সমাজৰ লগত সততে জড়িত হৈ থকা বাকধাৰাটোত ইয়াৰ প্ৰভাৱ খুব আশাব্যঞ্জক নহয়। সেয়েহে কিছু আগলৈ উভতি গৈ ইতিহাসৰ বুকুৰ পৰা কেতবোৰ দৃষ্টান্ত তুলি আনিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছোঁ, যিয়ে হয়তো প্ৰতিপাদিত কৰিব

পাৰিব কিছু প্ৰাচীন কালতেই বৰ্তমানৰ অসম বুলি স্বীকৃত ভূখণ্ডৰ স্থানীয় লোকসকলৰ চিন্তা আৰু কৰ্মৰ স্বকীয়তাৰ কথা। মধ্যযুগত বিশেষকৈ অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ প্ৰাণপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জীৱনকালতেই অসমীয়া মানুহৰ সাহিত্যকৃতি, সাংস্কৃতিক চেতনাবোধ, নান্দনিক ৰুচিবোধ আৰু পৰিশীলিত জীৱনবোধে এটা অভূতপূৰ্ব শিখৰলৈ গতি কৰা পৰিলক্ষিত হয়। ইয়াৰ পাছৰ সময়ছোৱাতেই অসমীয়া জাতিৰ বহুকেইটা পৰিচয়মূলক বৈশিষ্ট্য গঢ় লৈ উঠে। এই সকলোৰে সম্মিলিত প্ৰচেষ্টাত উনৈছ শতিকাৰ মাজভাগত অসম আৰু অসমীয়াৰ আধুনিক ধাৰণাটোৱে কিছু সংহত ৰূপ লয়।

দ্বিতীয় বিষয়টো আৰু বেছি আছকলীয়া। 'অসমীয়া' বুলি আমি কাক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ? ভাৰতৰ আন কোনো ৰাজ্যতে তাৰ স্থানীয় লোকক সংজ্ঞায়িত কৰিব লগা বা কৰিব বিচৰা পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হোৱা নাই। দুৰ্ভাগ্যজনকভাবে বহু কাৰকৰ প্ৰভাৱত অসমত অসমীয়াৰ সংজ্ঞা নিৰূপণ কৰিবলগীয়া এটা পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হ'ল। এতিয়ালৈকে অবশ্যে সৰ্বজনগ্ৰাহ্য কোনো সংজ্ঞা ওলোৱা নাই। সেয়েহে কথাটো স্পষ্ট কৰি দিয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুভৱ কৰিছোঁ। অসমীয়া শব্দটোক সংকীৰ্ণভাৱে ব্যাখ্যা কৰি মই কেবল অসমীয়াভাষী সকলকেই সামৰিব বিচৰা নাই। অসমত বসবাস কৰা প্ৰতিটো জনগোষ্ঠী, যাৰ জীৱন স্বকীয় ভাষা, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধ আৰু পৰিপূৰ্ণ, সেই সকলো খিলঞ্জীয়া জনগোষ্ঠীকে এই গ্ৰন্থখনত আগবঢ়াবলৈ বিচৰা কেন্দ্ৰীয় ভাৱটোৰ অংশীদাৰ বুলি ভবা হৈছে। অৱশ্যে তেওঁলোকৰ মাজৰ ক্ষুদ্ৰ কোনোবা এটা অংশই যদি ইয়াৰ লগত সংযুক্ত কৰাৰ বাবে বেজাৰ পায়, মই তেওঁলোকৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

(শ্ৰীময়ূৰ বৰা এগৰাকী প্ৰখ্যাত লেখক, চিন্তাবিদ, সমালোচক আৰু বক্তা। কেবাখনো অসমীয়া বাতৰি কাকতৰ নিয়মীয়া স্তম্ভলেখক শ্ৰীবৰাই এতিয়ালৈকে প্ৰায় কুৰিখনমান গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছে। অসম আৰু অসমৰ লগত জড়িত বিষয়ৰ ওপৰত বক্তৃত প্ৰদান কৰিবলৈ বিদেশলৈও আমন্ত্ৰিত শ্ৰীবৰাই অলপতে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰ বিশেষ বঁটা (পাঠশালা অধিৱেশন) আৰু 'কথা-বৈভৱ বঁটা' লাভ কৰিছে।)

টোকোৰা চৰাইৰ বাহ

জ্যোতিদেৱ গোস্বামী

চাকৰি জীৱনৰ আৰম্ভণিতে, প্ৰথম বাৰ বছৰমান ভাৰতৰ ছখন ঠাইত ডলাৰ বগৰী হৈ বাগৰি ফুৰাৰ পাচত নকৈ চনত ৰেল বিভাগে মোক পাঁচ-ছবছৰমান নিগাজীকৈ থাকিবলৈ দি দিল্লীৰ ৰেল মন্ত্ৰণালয়ত দায়িত্ব পালনৰ সুবিধা যাচিলে। ৰেলৰ চাকৰিত ঘৰ-দুৱাৰৰ সা-সুবিধা অধিক। দিল্লীতো সেই সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত নহ'লোঁ। পিচে আহল-বহল মুকলি বঙলা ঘৰত থাকি থাকি নিজেও যে বুঢ়া কালত থাকিবলৈ সৰু-ডাঙৰ কিবা ঘৰ এটা বান্ধিব লাগে সেই কথা কাহানিও মনলৈ নাহিল। সেই সময়তে হঠাতে খবৰ পালো- ৰেল বিভাগে 'আৰ্মি ওৱেলফেয়াৰ হাউচিং অৰ্গেনাইজেছন'ৰ আৰ্হিত 'ইণ্ডিয়ান ৰেইলৱেজ, ওৱেলফেয়াৰ অৰ্গেনাইজেছন' চমুকৈ IRWO নামৰ কোম্পানী এটা খুলি নয়দা আৰু গুড়গাঁৱকে ধৰি ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত ফ্লেট সাজি ৰেল কৰ্মীক বিক্ৰী কৰিব। সহকৰ্মী ইঞ্জিনীয়াৰ সকলে ক'লে - এইবোৰ ঘৰৰ নিৰ্মাণ অধিক উন্নত মানৰ হোৱাৰ উপৰিও দাম কম পৰিব। এনেস্থলত যেনে তেনে ঘৰ এটা কিনাটোৱেই বুদ্ধিমানৰ কাম হ'ব। পিছে সেয়ে হ'লেও আমাৰ দৰে হাত উদং মানুহৰ বাবে ঘৰ কিনিবলৈ পইচা ক'ত ? সাতে পাঁচে ভাৰি 'হাতত নাই ধন বৰ সৱাহলৈ মন' বুলি নিজকে ধিক্কাৰ দি, কথাটো নিজৰ মনতে গাপ দি থ'লো যদিও অতি সোনকালে ৰেলৰ গৃহ নিৰ্মাণ আঁচনিৰ খবৰটো চুবুৰীত মহিলা সকলৰ মাজত ৰাষ্ট্ৰ হ'ল। তাকে শুনি শ্ৰীমতীয়ে এদিন আমিও ফ্লেট, এটা কিনিব লাগে বুলি মোক নেৰানেপেৰাকৈ ধৰিলে। গোটেই ৰাতি তৰ্ক-বিতৰ্ক চলিল। 'বাওনা হৈ চন্দ্রলৈ হাত নেমেলিবা'- মই বুজালোঁ। শ্ৰীমতীয়ে নামানিলে। 'তুমি ফৰ্মখন ভৰোৱাচোন' - তেওঁ ক'লে- 'সময়ত কিবা এটা হ'ব নহয়। ধাৰ কৰিম; প্ৰয়োজন হ'লে আ-অলঙ্কাৰ বন্ধকত থ'ম। তথাপি ঘৰ কিনিম বুলি কৈছো কিনিম'। তেওঁৰ বিননি শুনি মোৰ মুখৰ মাত হৰিল। চকু কাণ মুদি পিছদিনা অফিছলৈ গৈ সৰু ফৰ্মখনত চহী এটা কৰি দিলোঁ।

অসুবিধা থাকিলে সময়ৰ চকা বেগেৰে ঘূৰে। মোৰ

ক্ষেত্ৰটো সেয়া হ'ল। সোনকালে নয়দাৰ ত্ৰিশ নম্বৰ চেষ্টৰত নিৰ্মাণ হ'ব লগা প্ৰায় দুশটা ফ্লেটৰ চুবুৰী 'ৰেল বিহাৰ'ত মোৰ নাম লটাৰীত উঠিল। খবৰটো পাই ঘৰত সকলোৱে আনন্দ কৰিলে। মইহে ভয়তে পেপুৱা লাগিলোঁ। তিনিটা শোৱনি কোঠাৰ ঘৰ একোটাৰ দাম পৰিব চাৰি লাখ চল্লিশ হেজাৰ টকা। দুটা শোৱনি ঘৰ হ'লে তিনিলাখ পচাশী হেজাৰ। সেইদিনত তিনি - চাৰি লাখ বহুত টকা। বোজা কমাবলৈ চলাহী কথা কৈ শ্ৰীমতীৰ মন ভুলাবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। অৱসৰৰ পাছত বনকৰা মানুহ - দুনুহ নাথাকিলে, ডাঙৰ ঘৰ চাফ-চিকুণ কৰা অসুবিধা হ'ব। গতিকে দুটা শোৱনি কোঠাৰ সৰু ঘৰ এটা লোৱাহে সমীচীন। যি কি কাৰণতেই নহওক মামনিয়ে মোৰ পৰামৰ্শ মানি ল'লে।

ঘৰ সজাৰ কাম আৰম্ভ হ'ল। কিন্তু পৰিশোধ কৰাৰ সময় আহিল। প্ৰথমতে পি.এফৰ ধন কামত লগালোঁ। সেই নিৰ্ধাৰ পৰা পোৱা দুই লাখ টকাৰে তিনিটা নে চাৰিটা কিস্তি জমা কৰিলোঁ। গৃহ-নিৰ্মাণ এতিয়া পূৰ্ণ গতিত আগবাঢ়িল। এতিয়া সমস্যা হ'ল বাকীখিনি ধন। সেইদিনত বেঙ্কৰ ঋণ সহজলভ্য নাছিল। গতিকে কাগজ-পত্ৰ হাতত লৈ ঋণ দিয়া প্ৰতিষ্ঠানৰ অফিছে অফিছে তাত - বাতি কৰিলোঁ। শেষত এল.আই. চি কোম্পানীৰ গৃহঋণ সংস্থানে ডেৰ লাখ টকা ধাৰে দিয়াৰ মঞ্জুৰী দিলে। ইতিমধ্যে ঘৰ হাতলৈ নাহিল যদিও চৰকাৰী নীতি-নিয়ম অনুসৰি পি এফৰ ঋণ পৰিশোধ আৰম্ভহৈ গ'ল। দৰমহা কমি যোৱাত খোৱা-পিন্ধাত কষ্ট পালোঁ। শ্ৰীমতীয়ে নিজৰ কানি-কাপোৰ আৰু প্ৰসাধনৰ সামগ্ৰী ইত্যাদি কিনা কাম প্ৰায় বন্ধ কৰি দিলে। আমোদ-প্ৰমোদ, ফুৰা-চকা আদিত যতি পৰিল। ইয়াৰ পাছতো মাহৰ শেষত খং-ৰাগ,হাই-কাজিয়া, ওফোন্দা-ওফোন্দি ইত্যাদি বাঢ়ি গ'ল। খঙতে মই সদায় একেপাত অস্ত্ৰকে ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ। 'চাৰিওফালে ধাৰ কৰি ঘৰৰ মালিকনী হ'বলৈ মন মেলিছিলো নহয়, এতিয়া পেটত গামোচা মাৰি পানী খাই খাই জীয়াই থাকা।' মোৰ বকনি শুনিলে মুখ ভেঙুচালী কৰি মামণিয়ে

সদায় একেটা গীতৰ কলিকে গাই শুনালে-

কালৰাত্ৰিৰ বুকুতে লুকাই

আছেই প্ৰভাত বুজিলানে নাই।

মানুহজনীৰ এই আশাবাদী চিন্তাধাৰাই মোক যেন দুগুণে উৎসাহিত কৰিলে।

ফ্লেটৰ কাম যিমানেই আগবাঢ়িল আমাৰ জল্পনা-কল্পনাও সিমানেই চৰিল। নিজৰ নতুন ঘৰত সোমাবলৈ বৰ মন গ'ল যদিও দিল্লীৰ আহল-বহল চৰকাৰী বাসভৱন এৰি নয়দাৰ পৰা সদায় অফিছলৈ অহা-যোৱা কৰা কামটো অসম্ভৱ যেন লাগিল। তদুপৰি সেইদিনৰ নয়দা আজিৰ নয়দা নাছিল। ৰাস্তা-ঘাট আদিৰ নিৰ্মাণ মাত্ৰ আৰম্ভহে হৈছিল। 'মেট্ৰ' বহুত দূৰৰে কথা, দিল্লীলৈ যাবলৈ পোনপটীয়াকৈ বাচ এখনো নাছিল। এচোৱা ৰিক্সাত উঠি তিনিখন বাছ সলালেহে তিনিঘণ্টাৰ শেষত কোনোবা দুৰ্ভাগীয়া দক্ষিণ দিল্লীৰ গন্তব্য স্থান পাইছিলগৈ। সেইদিনত নতুনকৈ গঢ়ি উঠা চহৰখনত বজাৰ -সমাৰ, চিনেমাহল, ৰেষ্টুৰেণ্ট আদি প্ৰায় নাছিল বুলিয়েই ক'ব পাৰি। সকলো কথা ভাৰি-গুণি শেষত সিদ্ধান্ত ল'লোঁ, নতুন ঘৰটো ভাড়া লৈ দিলে চলি থকা আৰ্থিক সঙ্কট দূৰ হ'ব। কিন্তু দুপ্ত ভাড়াতীয়াই যদি ঘৰ খালী নকৰি দখল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। এনেধৰণৰ অৱান্তৰ কথাবোৰ ভাৰি মাজে মাজে ৰাতি টোপনি নাছিল।

শেষত এদিন কোম্পানীৰ চিঠি আহিল। প্ৰথম মহলৰ তেস্তাৰ নম্বৰৰ ফ্লেটটো মোক দিয়া হৈছে। গতিকে ঘৰ লৈ মই তাত বিদ্যুৎ সংযোজন কৰিব লাগে। শুভস্য শীঘ্ৰম বুলি কাগজ-পত্ৰ হাতত লৈ খৰধৰকৈ ইলেক্ট্ৰিচিটি অফিচ পালোগৈ। হাঁহি এটা মাৰি শৰ্মা নামৰ জনৈক বৰবাবুৱে মিঠা মিঠা কথাবে মোৰ কাম ফেৰা তেনেই সহজ কৰি পেলালে। ফৰ্ম এখন ভৰাই আমাৰ অঞ্চলৰ জুনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰৰ চহীটো আনি দিলেই বিভাগীয় ইঞ্জিনীয়াৰে মোৰ ঘৰত বিদ্যুৎ সংযোজনৰ অনুমোদন জনাব। জুনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰৰ সৰু অফিছটোত অকলশৰে বহি থকা ভদ্রলোকে মোৰ কাগজ পত্ৰবোৰ চাই হাঁহি হাঁহি ক'লে- 'আপোনাৰ এই কামটো শ্ৰীবাস্তৱে কৰিব।' তেখেতক ক'ত পোৱা যাব বুলি সোধাত মানুহজনে জনালে যে আবেলি বেলা তেওঁ অফিছত বহে। আবেলি তিনিমান বজাত অফিছলৈ গৈ একেজন মানুহকে লগ পালোঁ। তেওঁ মোক পিচদিনা আহিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

পিচদিনা পুনৰ অফিছ পালোগৈ। যোৱা দুদিন লগ পোৱা মানুহজনক দেখি শ্ৰী বাস্তৱক ক'ত পাম বুলি সোধাত তেওঁ নাজানো বুলি কৈ স্কুটাৰত উঠিল। অফিছৰ ভিতৰত পিয়নজাতীয় মানুহ এজন দেখি শ্ৰী বাস্তৱক বিচৰাত, তেওঁ মোক সদায় লগ পাই থকা সেই মানুহজনেই শ্ৰী বাস্তৱ বুলি কৈ গেটৰ ফালে আঙুলিয়ালে। স্কুটাৰ চলাই শ্ৰী বাস্তৱ ওলাই গ'ল। মই মূৰে-কপালে হাত দিলোঁ।

পিচদিনা আমাৰ অফিছৰ সৰাতোকৈ ধূৰন্ধৰ বুলি খ্যাত যশপালক সমস্যাটো কোৱাত কৰ্মচাৰী জনে মোক চিন্তা নকৰিবলৈ আশ্বাস দিলে। কথা মতেই কাম। নয়দাত খা-খবৰ কৰি যশপালে জনালেহি যে চৰকাৰী মাচুল দুহেজাৰ টকাৰ লগতে সৰ্বমুঠ পাঁচ হেজাৰ টকা শৰ্মা বাবুৰ হাতত গুজি দিলেই মোৰ কাম ফেৰা হৈ যাব। যশপালৰ পৰা টকা পাই বৰবাবুৱে মোক ইঞ্জিনীয়াৰৰ কোঠালৈ লৈ গ'ল। তাতে চাহ বিস্কুট খুৱাই বিষয়াজনে মোৰ ফ্লেটৰ বিদ্যুৎ সংযোজনত অনুমোদন জনালে। চহীটো কৰোঁতে তেওঁ মোক জুনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰ শ্ৰী বাস্তৱৰ চহীটো পিচেপৰে ল'লেও হ'ব বুলি ক'বলৈ নাপাহৰিলে। মই তভক মানিলোঁ। চৰকাৰী নীতি-নিয়ম অনুসৰি তলৰ জনে প্ৰেৰণ কৰে, উপৰালাই অনুমোদন জনায়। ইয়াত আকৌ ওলোটা। যি হওক, বাহিৰলৈ ওলাই আহি বৰবাবুৰ মেজৰ কাষত শ্ৰী বাস্তৱক ঠিয় হৈ থকা দেখিলোঁ। মোক দেখিও কাণ কটাই নেদেখাৰ ভাও জুৰিলে। শৰ্মা বাবুৱে 'এইখন চহী কৰ' বুলি কাগজখন দিয়াত সি তাত নিজৰ চহীটো কৰি দিলে। মোৰ কাম হৈ গ'ল। মই জনাত সেই দিনত নয়দাৰ সকলো চৰকাৰী কাম-কাজ এনে ধৰণেৰেই হৈছিল। এতিয়া কেনেকৈ হয় নাজানো। মোৰ এজন সহকৰ্মী বন্ধুৱে নিজৰ সেই একেটা কামকে শৰ্মাবাবুক উপেক্ষা কৰি, নিজৰ চিনাকী উত্তৰ প্ৰদেশৰ মুখ্য সচিব অৰ্থাৎ চিফ্ চেফ্ৰেটেৰীৰ সহায়ত কৰোৱাব খুজিছিল। পিচে ৰাজ্যৰ প্ৰশাসন ব্যৱস্থাৰ মূৰব্বীয়ে দুই-তিনিবাৰ কোৱাৰ পাছতো ফল নোপোৱাত, ছমাহ বেচেৰাই ঘৰটো ভাড়াত তুলিব নোৱাৰিলে। কোৱা নিস্প্ৰয়োজন যে সেইদিনত নয়দাৰ 'মহাৰাণী' অৰ্থাৎ 'ডেভেলাপমেণ্ট অথৰিটি'ৰ 'চেয়াৰ পাৰচন্' আছিল মুখ্যমন্ত্ৰীৰ অতি ঘনিষ্ঠ ক্ষমতাসালী আই.এ.এচ বিষয়া শ্ৰীমতী নীৰা যাদৱ। ভাৰতীয় আমোলাতন্ত্ৰৰ সৰাতোকৈ ভদ্ৰাচাৰী বুলি খ্যাতি অৰ্জন কৰা এইগৰাকী বিষয়াক সেইসময়ৰ নয়দাৰ ভূমি কেলেঙ্কাৰীত

জড়িত আছিল বাবে সৰ্বোচ্চ ন্যায়লয়ে দুবছৰৰ কাৰাদণ্ডৰে দণ্ডিত কৰিছিল।

ফ্লেটটো ভাড়াত দিবলৈ মই এজন এনেকুৱা ভাড়াতীয়া বিচাৰিলো যি ঘৰ কজা কৰাৰ কথা সপোনতো নাভাৰে। অভিঞ্জনে পুলিচ, উকীল, ব্যৱসায়ী আৰু দিল্লীৰ স্থানীয় লোকক ঘৰ নিদিবলৈ দঢ়াই দঢ়াই উপদেশ দিলে। বিহাৰ চৰকাৰৰ এজন অৱসৰ প্ৰাপ্ত বিষয়াই পৰিয়ালসহ থাকিবলৈ বিচৰাত দুহেজাৰ টকা ভাড়াত ঘৰটো দিবলৈ সন্মতি জনালোঁ। দেখাই শুনাই মানুহজন অতি ভদ্ৰ আৰু ভয়াতুৰ হেন দেখি মনৰ দুঃচিন্তা দূৰ হ'ল। ভাড়া ঠিক মতে আহি থাকিল।

হঠাতে এদিন খবৰ পালোঁ, আমাৰ ভাড়াতীয়া মিশ্ৰ চাহাবক পুৱা গাখীৰ আনিবলৈ যাওঁতে ডি.পি.এচৰ সমুখত ট্ৰাকে খুন্দিয়ালে। মই খবৰ কৰিবলৈ যাওঁ মানে তিনিৰাতি হস্পিটেলত থাকি বৃদ্ধ ঘৰলৈ আহিল। আঘাত গুৰুতৰ নাছিল যদিও মানুহজনে বৰ ভয় খালে আৰু কাহানিও ঘৰৰ বাহিৰলৈ নোলাওঁ বুলি শপত খালে। ট্ৰাকখনৰ বিকট শব্দটো হেনো গুজৰি গুমৰি তেওঁৰ কাণত ৰৈ গ'ল। চিঞৰ-বাখৰ খন শুনি সকলোৱে বুজোৱাত ভদ্ৰলোকে ক'লে যে কোনোবা দিনা আকৌ ঘূৰি আহি ট্ৰাকখনে তেওঁক পাচফালৰ পৰা খুন্দিয়াব। মই আচৰিত হৈ সুধিলোঁ - 'সি পলাই ফাট মাৰিলে। পুলিচে শুংসূত্ৰ একো নাপালে। এতিয়া সি ক'ৰ পৰা কেনেকৈ আহিব?' সেহাই সেহাই ভয়াতুৰ বৃদ্ধই মোক জনালে 'সি আহিব, আকৌ আহিব। মই দেখিছিলোঁ, তাৰ গাড়ীৰ পিচফালে ফিৰ মিলেঙ্গে বুলি লিখা আছিল।'

চাৰি বছৰ থাকি এদিন বৃদ্ধই আমাৰ ফ্লেটতে চকু মুদিলে। অকলশৰীয়া মাকক বিহাৰলৈ পঠাই ছোৱালী দুজনী কোনোবা হোষ্টেলত থাকিবলৈ গুছি গ'ল। ইতিমধ্যে ময়ো দিল্লী এৰি গুৱাহাটী পালোহি। ঘৰটো ফোনতে কথা পাতি কোনোবা বেঞ্চৰ মেনেজাৰে ল'লে। তেওঁলোক একেৰাহে পাঁচ বছৰ থাকিল। এইবাৰ এজন বন্ধুৰ পৰামৰ্শ অনুসৰি ঘৰটো ডেকাল'ৰাক ভাড়া দিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো। কোম্পানীত কাম কৰা ডেকা ল'ৰাবোৰে বোলে নিজৰ পদোন্নতি লৈয়েই ব্যস্ত থাকে। ঘৰৰ মালিকক হাৰা শাস্তি কৰাৰ মানসিকতা সিহঁতৰ নাথাকে। সুৰেশ নামৰ আই.টি চেঞ্চৰত কাম কৰা তেলেগু ল'ৰা এটাই নিজৰ বন্ধু দুটাৰ সৈতে থাকিবলৈ ঘৰটো ল'লে। ভাড়া নিয়মিত ভাৱে আহি থাকিল। কিছুদিন

ভাড়াতীয়াৰ কোনো মাত বোল নুশুনি সকলো ঠিক আছে বুলি ধৰি ল'লোঁ। পিছে এবাৰ দিল্লীলৈ আহি সন্ধিয়া ঘৰ চাবলৈ গৈ দেখো যে ঘৰত সুৰেশ বা তাৰ লগৰ কোনো এটাও নাই, আন তিনিটা অচিনাকী ডেকা ল'ৰাহে আছে। সিহঁতে জনালে যে সুৰেশ যোৱা বছৰ আমেৰিকালৈ গ'লগৈ আৰু যাওঁতে ঘৰটো সিহঁতক চমজাই দি থৈ গৈছে। যোৱা ছমাহে ঘৰ ভাড়াও বোলে সিহঁতেহে জমা কৰি আছে। মূৰে কপালে হাত দি পিচদিনা ৰামচন্দ্ৰ নামৰ ল'ৰা এজনৰ লগতে চুক্তি এখনত চহী কৰিলোঁ। কপাল ভাল ল'ৰাহঁতে মোক কোনো ধৰণৰ অসুবিধাত নেপেলালে। দিবলগীয়া সকলো ধন জমা কৰি চাৰিটো মোৰ সহকৰ্মী এজনৰ ঘৰত দি থৈ এদিন সিহঁত ক'ৰবালৈ গুছি গ'ল।

ইতিমধ্যে নয়দাৰ বহু সম্প্ৰসাৰণ ঘটিল। সা-সুবিধাই দিল্লীৰ লগত ফেৰ মাৰিব পৰা হ'ল। ৰাস্তা-ঘাট সুন্দৰ হ'ল। বজাৰ সমাৰ বাঢ়িল। চহৰৰ সোঁমাজেৰে মেট্ৰ ৰেল চলিল। উন্নত যাতায়ত ব্যৱস্থাই দিল্লী আৰু নয়দাৰ পাৰ্থক্য নোহোৱা কৰিলে। ফলত জনসংখ্যা বাঢ়িল। ভাড়াঘৰৰ চাহিদা বৃদ্ধি পোৱাত ঘৰভাড়া বাঢ়ি প্ৰায় দিল্লীৰ সমানেই হ'লগৈ। এতিয়া কোম্পানীত কাম কৰা এজনে পৰিয়াল লৈ আমাৰ ফ্লেটত থাকি, নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালী হালক নিচেই কাষৰে দিল্লীৰ পাৱ্লিক স্কুলত পঢ়ুৱালে।

লাহে লাহে অনুভৱ কৰিলোঁ যে চকুৰ আগেৰেই পোন্ধৰ বছৰৰ অধিক কাল পাৰ হৈ গ'ল যদিও নিজৰ ঘৰটোত আমাৰ কাহানিও থকা নহ'ল। সেয়ে হ'লেও ঘৰটোৰ ভাড়াৰে আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালী হালক উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লোঁ। কালৰাত্ৰিৰ বুকুতে লুকাই থকা সেই ধুনীয়া ৰাতিপুৱাৰ ৰ'দ কাঁচিয়লিয়ে আমাৰ জীৱন সাৰ্থক কৰিলে। সেই কথা কৈ মাজে মাজে শ্ৰীমতীৰ প্ৰশংসা কৰাত মামণিৰ মুখৰ হাঁহি নুগুছা হ'ল।

এটা দিন আহিল যেতিয়া তিনিওটা ল'ৰা-ছোৱালী দিহা দিহি গ'লগৈ। প্ৰথমতে জয়পুৰত আৰু পাচত হুৱলীত আমি দুটাই অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিলোঁ। সেইসময়তে ভাৰি-গুণি ঠিক কৰিলোঁ যে এতিয়াৰে পৰা নয়দাৰ ফ্লেটটো ভাড়াত নিদিওঁ। মাজে মাজে গৈ ল'ৰা-ছোৱালীহঁতক মাতি তাতে থাকি ফুৰা-চকা কৰি আনন্দ কৰিম। দুহেজাৰ দহ (২০১০) চনত ল'ৰা-বোৱাৰী পাঁচ বছৰৰ বাবে আমেৰিকালৈ যাওঁতে সিহঁতৰ আচবাৰ আৰু বয়-বস্তুবোৰ নয়দাৰ ফ্লেটতে থৈ

যোৱাত ঘৰখন নিয়াৰিকৈ পাতি লোৱাত সুবিধা হ'ল। এতিয়া মোৰ দুখন ঘৰ হ'ল। গৃহিনী পিছে এজনীয়েই থাকিল।

অৱসৰৰ দিন ওচৰ চাপিছিল। চাকৰি জীৱনৰ অন্তিম কালত পুনৰ দিল্লীত থকাৰ সুবিধা পালোঁ। তাৰেই সুবিধালৈ নয়দাৰ নিজৰ ফ্লেটত নিগাজীকৈ থকাৰ সিদ্ধান্ত হ'ল। চৰকাৰী বাসভৱন নল'লে ভাল নিৰিখত ঘৰ ভাড়া পোৱা যায়। ফলত আৰ্থিক ভাৱেও লাভান্বিত হ'লোঁ। আৰম্ভণিতে নয়দাত থাকি ভাল লাগিছিল। নতুন চহৰৰ চাকচিক্য, আমোদ-প্ৰমোদ, চিনেমা-থিয়েটাৰ আদিয়ে মন ভুলাই ৰাখিছিল। আলহী-দুলহীয়ে ঘৰ উখল-মাখল কৰিছিল বাবে প্ৰিয়জনৰ লগত আনন্দ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিলোঁ। সেইয়ে হ'লেও সময়ে সময়ে উপলব্ধি কৰিলোঁ যে আজিৰ নয়দাৰ সংস্কৃতি আৰু আবহাৱা দিল্লীতকৈ অকণো বেলেগ নহয়। চাৰিওফালে প্ৰদূষণ, হাই-উৰুমি, ঠেলা-হেঁচা - সকলোৱে মাত্ৰ নিজকে আগুৱাই নিবলৈ নিগনিৰ দৰে দৌৰিছে। নিগনি হৈ সেই দৌৰত ভাগ ল'বলৈ আমাৰ সাহস আৰু ইচ্ছা কোনোটোৱেই নাই। সেয়েহে এইখন চহৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত লোকৰ বাবে উপযোগী নহয়। তহানি হেমন্ত কুমাৰে গোৱা কোনোবা বাংলা বোলছবিৰ কালজয়ী গীত এটা মনত পৰিল।

শোনো বন্ধু! শোনো, প্ৰাণহীন এই শহৰৰ ইতিকথা

ইটেৰ পাঁজৰে নোহাৰ খাচায় দাৰুণ মৰ্মব্যথা।

এখানে আকাশ নেই, এখানে বাতাস নেই

এখানে শান্তি নেই, এখানে স্বস্তি নেই

এখানে অন্ধগলিৰ নৰকে মুক্তিৰ আকুলতা।

শোনো বন্ধু! শোনো।

কপাল ভাল আছিল। অৱসৰ পোৱাৰ ঠিক পাচতে নাতিনীজনীক কোলাত লৈ পো-বোৱাৰী স্বদেশলৈ উভতিল। সিহঁতে আমাক সিহঁতৰ কৰ্মভূমি গুজৰাটৰ বৰোদাত একেলগে নিগাজীকৈ বসবাস কৰাৰ পৰামৰ্শ আগবঢ়ালে। কণমানি দিপলিপেও যেন আমাক হাত বাউল দি তাইৰ কাষলৈ মাতিছিল। ইতিমধ্যে নাতিনীৰ মোহে আমাক অন্ধ

কৰিছিল। সেয়েহে ল'ৰা-বোৱাৰীৰ লগত একেলগে থাকি তাইৰ লগতে উমলি জীৱনৰ বাকী থকা দিনকেইটা পাৰ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লোঁ।

ঘৰুৱা অশান্তি সদায় ৰান্ধনী ঘৰতেই আৰম্ভ হয় বুলি অভিজ্ঞজনে কয়, কিয়নো কোনো গৃহিনীয়ে পাকঘৰৰ মালিকী স্বত্ব আনক দিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। মহিলাৰ এই স্বভাৱজাত প্ৰবৃত্তিক সন্মান জনাই আমি বাপেক-পুতেক দুয়ো, বৰোদা চহৰৰ নতুনকৈ গঢ়ি উঠা অঞ্চলত একেটা আৱাসৰে একে মহলাতে গাতে লাগি থকা দুটা আহল-বহল ফ্লেট কিনি ঠিক মাজতে দুৱাৰ নথকা বাট এটা কাটি লৈ, ২০১৫ চনৰে পৰা আমি গুজৰাটৰ বাসিন্দা হ'লোঁ। নতুন ঘৰ কিনিবলৈ অৰ্থৰ প্ৰয়োজন হোৱাত নয়দাৰ ফ্লেটটো বেচি দিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা হ'ল। বিচৰা মতে দাম নাপালোঁ যদিও নতুন ঠাইত থকাৰ আনন্দই সেই কথা সোনকালে পাহৰাই পেলালে।

লাহে লাহে পো-বোৱাৰী-নাতিনীৰ লগত সহজ, মধুৰ সম্পৰ্ক এটা গঢ়ি উঠিল। তাইৰ লগত উমলি-জামলি থাকোঁতে অৱসৰ প্ৰাপ্ত জীৱনৰ এটা দশক কেনেকৈ পাৰ হৈ গ'ল সেই কথা গমেই নাপালোঁ। গুজৰাটীসকল শান্তিপ্ৰিয় লোক; তেওঁলোকে হাই-কাজিয়া কৰিবলৈ ভাল নাপায়। ইয়াৰ মানুহে বাহিৰা মানুহক সন্মানৰ চকুৰে চায় কিয়নো তেওঁলোকে জানে যে কোনো বহিৰাগতে গুজৰাটীক ভাতে মাৰিব নোৱাৰে। তদুপৰি তুলনামূলকভাৱে এইখন চহৰ নিকা, প্ৰদূষণমুক্ত, গাড়ী-ঘোঁৰা কম আৰু সকলো ঠাইতে গাড়ী পাৰ্কিংৰ সুবিধা আছে। পানী আৰু বিজুলীৰ ইয়াত টনাটনি নাই। ইয়াৰ মানুহে ইনৰ্ভাৰ্টাৰ দেখা নাই, কিয়নো বিদেশৰ দৰে ইয়াতো বিজুলী বিতৰণ ব্যৱস্থাই লুকা-ভাকু নেখেলে। বৰোদাৰ জলবায়ু মনোৰম, লগতে ৰাস্তা-ঘাট আৰু যাতায়তৰ ব্যৱস্থাও উত্তম। সাধাৰণ বয়-বস্ত্ৰৰ মূল্যও ইয়াত তুলনামূলক হিচাবে কম। এইখন চহৰত জেষ্ঠলোকৰ সন্মান আছে। এইবোৰ কাৰণতে দিল্লী (নয়দা) এৰি ইয়ালৈ গুছি অহা মোৰ এই সিদ্ধান্ত আমাৰ বাবে আশীৰ্বাদ হৈ থাকি ৰ'ল।

(ভাৰতীয় ৰে'ল সেৱাৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত জ্যেষ্ঠ বিষয়া (Chief Operations Manager (Retired), SW Railways; Vice Chairman (retired), Railways Claims Tribunals Principal Bench, Delhi) শ্ৰীজ্যোতিদেৱ গোস্বামীয়ে নিয়মীয়াভাৱে সাহিত্য চৰ্চা কৰি আহিছে। তেখেতৰ লিখনীৰ এক বিশেষ বৈশিষ্ট্য হ'ল ব্যঙ্গ।)

সুপ্ৰতিবেশী প্ৰয়াস

ড. হিৰণ্য কুমাৰ নাথ

ওচৰে দেহিৰামে এই বৰ্ষাসিক্ত নিশা উৰুখা পঁজাত তাৰ সৰু পৰিয়ালটিৰ কাৰণে এটুকুৰা শুকান ঠাই বিচাৰি হাবাথুৰি খাইছে চাগে বুলি ভবা চিন্তাটোৱে সেইদিনা বৰ নগাঁৱৰ আমাৰ ঘাই ঘৰত মোক শুবলৈ নিদিলে।

পাঁচ দশকৰো পূৰ্বে দৰং জিলাৰ সেই অখ্যাত গাওঁখনত জন্ম লাভ কৰা মোৰ মনত অৰ্থনৈতিক কল্যাণ আৰু সা-সুবিধাৰ অসমতাৰ প্ৰশ্নটোৱে বাৰুকৈয়ে দোলা দি যায়। অৰ্থনীতিৰ ছাত্ৰ মই। বিগত প্ৰায় চাৰি দশক মই এই বিষয়টোৰ চৰ্চা কৰিছোঁ - ছাত্ৰ, গৱেষক আৰু শিক্ষক হিচাপে।

মোৰ শৈশৱৰ সেই গাওঁখনত আছিল - ব্যৱস্থাগত অভাৱ। বিশুদ্ধ খোৱাপানী, বিজুলী যোগান, শিক্ষানুষ্ঠান, স্বাস্থ্যসেৱা, সুচল বাট-পথৰ অভাৱ। বিগত দুই দশকত বৰ নগাঁৱৰ যথেষ্ট অৰ্থনৈতিক উন্নয়ন ঘটিছে। গাঁৱৰ বহুতৰে আজি আধুনিক পকীঘৰ, বিজুলী সংযোগ, আৰু দুচকীয়া-চাৰিচকীয়া যন্ত্ৰচালিত বাহন। শিক্ষা আৰু স্বাস্থ্যসেৱা সহজে উপলব্ধ হৈছে। বাট-পথবোৰ পকী হ'ল, যাতায়ত সুচল হ'ল। এই উন্নয়নৰ মাজতো কিছু পৰিয়াল দৰিদ্ৰতাৰ চক্ৰবেহুত আৰ্থিক অৱস্থাৰ বিশেষ পৰিবৰ্তন নোহোৱাকৈ আৱদ্ধ হৈ ৰ'ল।

২০১৬ ৰ সেই নিশা আৰামী কোঠাটোত মোৰ টোপনি অহা নাছিল। ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ দুৰ্দশাৰ কথা জানি কেনেকৈয়েবা টোপনি যাওঁ? মোৰ মন-মননক জোকাই যোৱা সেই প্ৰশ্নৰপৰাই Good Neighbor Initiative অৰ্থাৎ সুপ্ৰতিবেশী প্ৰয়াসৰ জন্ম হৈছিল। লক্ষ্য আছিল মানুহৰ অপ্ৰয়োজনীয় অতিৰিক্ত বয়-বস্তু-সম্পদসমূহ প্ৰতিবেশীৰে ভগাই লৈ সহমৰ্মিতা, মানৱতাৰ বান্ধোন কটকটীয়া কৰা। এইটো এটা সংগঠন নহয়; ই এটা ধাৰণা, নিজৰ থকাখিনি ভগাই লৈ এটা সমব্যথী, সহমৰ্মী চুবুৰী গঢ়ি তোলাৰ এক মানৱীয় আবেদন।

গ্ৰীষ্ম বা শীতৰ বন্ধত ঘৰলৈ আহিলে আমাৰ ঘাই ঘৰত বৰ দীঘলীয়াকৈ কটোৱা নহয়। সেয়ে গাওঁবাসী, ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ প্ৰাত্যহিক সংগ্ৰাম বৰ ওচৰৰপৰা প্ৰত্যক্ষ কৰিব নোৱাৰোঁ। কিন্তু ২০১৬-১৭ শিক্ষা বৰ্ষত মই আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ মোৰ

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা এবছৰৰ ছুটি লৈ গুৱাহাটীৰ ভাৰতীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠানত পঢ়ুৱাবলৈ গৈছিলোঁ। আই আই টি গুৱাহাটী আমাৰ ঘৰৰপৰা এঘণ্টাৰ বাট। এই ছুটিয়ে বৰ নগাঁৱত কিছু দীঘলীয়াকৈ সময় কটাই গাওঁবাসীৰ কিছু ওচৰলৈ যোৱাৰ সুবিধা দিলে।

সেই বিনিম্ৰ নিশা যাপনৰ পাছত মই গাঁৱৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সৈতে দীঘলীয়াকৈ কথা পাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ - তেওঁলোকৰ সংগ্ৰাম, সংশয় আৰু সম্ভাৱনাৰ কথা! আৰ্থিক স্বচ্ছলতা লাভ কৰাসকল যেন দুৰ্দশাগ্ৰস্তসকলৰ সংগ্ৰামৰ প্ৰতি নিৰ্বিকাৰ। দুৰ্ভগীয়াসকল অসহায় আৰু হতাশাগ্ৰস্ত। মোৰ শৈশৱৰ গাওঁখন যেন ক'ৰবাত হেৰাই থাকিল। তহানি জীৱন কষ্টকৰ আছিল, কিন্তু কোনো প্ৰত্যাশা নৰখাকৈয়ে ইজনে সিজনক সহায় কৰিবলৈ, দুৰ্যোগৰ দিনত নিজৰ সময় আৰু সীমিত সম্পদ ভগাই দিবলৈ কুষ্ঠাবোধ কৰা নাছিল। এক সামূহিক সত্ৰাৰ উপলব্ধি আৰু পাৰস্পৰিক মৰম-চেনেহৰ পৰিৱেশে সেই সময়বোৰক বিশেষত্ব প্ৰদান কৰিছিল।

ক্ৰমশঃ বৃদ্ধি পোৱা অসমতা আৰু সহমৰ্মিতাৰ দৈন্যক প্ৰতিৰোধ কৰাৰ অংগীকাৰেৰে নগাওঁ গাওঁ উন্নয়ন পৰিষদ নামৰ এটা স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনৰ সহযোগত মই গাওঁবাসীৰ এখন সভা আহ্বান কৰিলোঁ। জানিব বিচাৰিলোঁ - আপেক্ষিকভাৱে স্বচ্ছল অৱস্থাৰ গঞাক সেই নিশা মোক উজাগৰে ৰখা একেই উদ্বেগে আমনি কৰেনে? সমাধান বিচাৰিলোঁ - যাতে গাঁৱৰ কোনেও উৰুখা পঁজাত নিশা যাপন কৰিব নোলাগে।

সভাৰ আলোচনাত স্পষ্ট হৈ পৰিল যে প্ৰয়োজনীয় সম্পদ অথবা সামগ্ৰীৰ অভাৱেই সকলো সময়তে সমস্যা নহয়। ঘৰ এখনৰ কিছুমান বিশেষ পৰিস্থিতি যেনে বৰ্দ্ধিত বয়স, পৰিয়ালৰ অবিয়ৈ সদস্য, অথবা শাৰীৰিক আৰু মানসিক প্ৰতিৰন্ধকতাই বহু লোকক নিৰাপদ আৰু আৰামদায়কভাৱে বাসোপযোগী পৰিৱেশ সৃষ্টিৰপৰা নিলগাই ৰাখে।

“প্ৰতিবেশীৰ প্ৰতি আমি কেনেকৈ অধিক সমব্যথী হ'ব পাৰোঁ? দুৰ্বিধাৰ সৈতে নুযুঁজাকৈ ওচৰ চুবুৰীয়াই ভাল এঘুমটি

মাৰিছে বুলি জানি আমিও কিদৰে শান্তিৰে শুব পাৰোঁ?” মই পোনপটীয়াকৈ গাওঁবাসীক সুধিলোঁ।

ঘৰ মেৰামতিৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী কিনা আৰু বনুৱা নিয়োগৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় অৰ্থ সাহায্য প্ৰদানৰ পৰামৰ্শ দিলে - জনদিয়েকে। আন কোনোবাই আকৌ চৰকাৰী আঁচনিৰ অধীনত সহায় বিচাৰি বিভিন্ন বিভাগ আৰু বিষয়াৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দিলে।

পৰামৰ্শবোৰ শুনি শান্তি নেপালোঁ। সমাধানৰ প্ৰস্তাৱবোৰ বাস্তৱসন্মত, কিন্তু সেইবোৰ মোৰ উদ্বেগৰ প্ৰধান কাৰক প্ৰশমনৰপৰা বহু নিলগত। প্ৰতিবেশীৰ সমস্যা সমাধানৰ বজাৰকেন্দ্ৰিক অথবা চৰকাৰী সমাধান বিচাৰি উলিওৱাৰ চিন্তাই মোৰ নিদ্ৰা হৰণ কৰা নাছিল, কৰিছিল তেওঁলোকৰ দুৰ্বিধা-সমস্যাৰ প্ৰতি গাওঁবাসীৰ নিৰ্বিকাৰ মনোভাৱে। তেওঁলোকৰ পাৰ্থিৱ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰাৰ প্ৰচেষ্টাতকৈ বিষয়টো গভীৰ আছিল। সহমৰ্মিতাৰ মাধ্যমেৰে এক সামূহিক সত্কাৰ প্ৰকৃত উপলব্ধি কৰোৱাৰ চিন্তাই মোক উন্মাদ কৰিছিল।

সেই সময়ত মই শ্বেয়াৰিং ইকন'মীৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি আছিলোঁ। নিজৰ অৱ্যৱহৃত গাড়ী, ঘৰ, কোঠা বা আন সম্পদক আয় উপাৰ্জনৰ উৎসলৈ ৰূপান্তৰ কৰাৰ এই অৰ্থ ব্যৱস্থাই ইতিমধ্যে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। উবেৰ, এয়াৰবিএনবিৰ দৰে ক'ম্পেনীয়ে এই ধাৰণাৰ ভিত্তিতে সফলতা লাভ কৰি দোপতদোপে উঠি গৈ আছে। ভাবিবলৈ ধৰিলোঁ - শ্বেয়াৰিং ইকন'মীৰ নীতি আৰু সূত্ৰসমূহ আমি কিদৰে গাঁৱত প্ৰয়োগ কৰিব পাৰোঁ? ভাৰতবৰ্ষৰ এখন গাঁৱত অব্যৱহৃত অতিৰিক্ত সম্পদ বিভিন্ন ধৰণৰ হ'ব পাৰে: যান-বাহন, বাসগৃহৰ পৰা কিতাপ, বাহঁৰ দৰে গৃহ নিৰ্মাণৰ সামগ্ৰী আৰু অৱশ্যেই সময়। বহু গঞাৰ অফুৰন্ত সময় আৰু সেয়া অৱ্যৱহৃত অতিৰিক্ত সম্পদ। সুচিন্তিত পৰিকল্পনাৰে সেই সময়ৰ সমন্বয় আৰু সদ ব্যৱহাৰ কৰি ঘৰৰ মেৰামতি, অকলশৰীয়াক সংগ আৰু সমৰ্থন দিয়ালৈ সমাজৰ অনেক প্ৰয়োজনীয় কামেই এই অতিৰিক্ত সম্পদৰ ব্যৱহাৰেৰে সুচাৰুৰূপে কৰি উলিয়াব পাৰি।

শ্বেয়াৰিং ইকন'মীৰ সফলতাই মোক উৎসাহিত কৰিলে। অৱ্যৱহৃত অথবা স্বল্প ব্যৱহৃত সামগ্ৰী আৰু সম্পদৰ ব্যৱহাৰেৰে এক অধিক শক্তিশালী, সমব্যথী জনসমূহ বা চুবুৰী গঠনৰ সুযোগ দেখিলোঁ। বিত্তীয় সাহায্য অথবা চৰকাৰী সহায়েৰে নহয় বৰং আমাৰ প্ৰত্যেকৰে লগত থকা অতিৰিক্ত

সচৰাচৰ অৱ্যৱহৃত সামগ্ৰী আৰু সম্পদেৰে সেই শক্তিশালী চুবুৰী গঠনৰ সপোন দেখিলোঁ।

গাওঁবাসীৰ সৈতে আলোচনাৰ অন্তত মই শাৰীৰিক অথবা মানসিক প্ৰতিৰুদ্ধতা, আৰ্থিক অনাটন, বয়স অথবা কোনো বিশেষ পাৰিবাৰিক পৰিস্থিতিৰ কাৰণে সহায়ৰ প্ৰয়োজন থকা আমাৰ গাঁৱৰ পৰিয়ালসমূহ চিনাক্ত কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দিলোঁ। আমাৰ অৱ্যৱহৃত অতিৰিক্ত সম্পদসমূহ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজন পূৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰি প্ৰকৃত যত্ন আৰু সহমৰ্মিতা দেখুওৱাৰ পৰিকল্পনা কৰিলোঁ। নগদ ধনৰ বৰঙণি অথবা চৰকাৰী সাহায্যৰে যে এই উদ্দেশ্য সাধন কৰিব নোৱাৰি সেই কথা গাওঁবাসীক বুজাই দিলোঁ।

কিছু উৎসাহ দিয়াত আমাৰ গাঁৱৰ ৰাইজে সুপ্ৰতিবেশী প্ৰয়াসত সন্মতি জনালে। পোনতে ঘৰ নিৰ্মাণ অথবা মেৰামতিৰ প্ৰয়োজন থকা পৰিয়াল চিনাক্ত কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লোঁ কিয়নো এই কামৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কুশলতা গাওঁবাসীৰ আছে।

বাসোপযোগী ঘৰৰ প্ৰয়োজন থকা সাতটা পৰিয়াল চিনাক্ত কৰা হ'ল। প্ৰতিটো পৰিয়ালৰ কাৰণে ৪-৫ ফুটৰ একোখন বাৰাণ্ডা সংলগ্ন ১২ ফুট বহল আৰু ১৮ ফুট দীঘল এটা কোঠাৰ একোটা সাধাৰণ ঘৰ নিৰ্মাণৰ পৰিকল্পনা কৰা হ'ল। গাঁৱত সাধাৰণতে বাঁহৰ খুটা ব্যৱহাৰ কৰা হয়। কিন্তু সেইবোৰ দীৰ্ঘস্থায়ী নহয় আৰু সঘনে সলনি কৰিবলগীয়া হয়। সেয়ে প্ৰতিটো ঘৰত আমি ছটা মজবুত পকী খুটা ব্যৱহাৰৰ সিদ্ধান্ত ল'লোঁ। পৰম্পৰাগতভাৱে বাঁহ খেতেলাই তাৰ ওপৰত বোকা মাটিৰ প্ৰলেপ দি বেৰবোৰ আৰু খুটাৰ ওপৰত বাঁহৰ ৰুৱা আৰু মাৰলি দি টিনপাতেৰে চাল সজাৰ পৰিকল্পনা কৰা হ'ল।

মানসিকভাৱে প্ৰতিবন্ধী এগৰাকী ব্যক্তিৰ পৰিয়ালটিৰ বাবে প্ৰথমটো ঘৰ নিৰ্মাণৰ প্ৰস্তাৱ লোৱা হ'ল। সেই কামটোৰ কাৰণে ২০১৭ বৰ্ষৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ দিনটো ধাৰ্য কৰা হ'ল। দিনটোৰ কাম-কাজৰ পৰিকল্পনা কৰিবলৈ আগদিনা সন্ধিয়া গাওঁবাসীৰ এখন সভা আহ্বান কৰা হ'ল। ওচৰ-চুবুৰীয়াই বাঁহ-বেত, দা-কোৰ-খন্তি যাৰ যেনেকৈ আছে তেনেকৈ লৈ আনি পুৱা আঠবজাত পৰিয়ালটিৰ ঘৰত উপস্থিত হোৱাৰ সিদ্ধান্ত হ'ল। সেইদিনা ভাৰতৰ গণতন্ত্ৰ দিৱস, বন্ধৰ দিন! স্কুল, চৰকাৰী কাৰ্যালয়, আনকি ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠানো বন্ধ। কাজেই সৰহ সংখ্যক মানুহৰেই তেওঁলোকৰ প্ৰাত্যহিক কামৰপৰা বিৰতি। খেতি-বাতি কৰা মানুহৰো বছৰৰ এই

সময়ছোৱাত বৰ ব্যস্ততা নেথাকে।

এক সামূহিক উদ্যমেৰে আমি এনেকুৱা এটা চুবুৰী, এনে এখন সমাজ গঢ়াৰ সংকল্প ল'লোঁ য'ত প্ৰতিবেশীসকলে ইজনে সিজনক সক্ৰিয়ভাৱে সহায়-সহযোগ কৰি সমব্যথা আৰু সহমৰ্মিতাৰ মূল্যবোধ শক্তিশালী কৰিব। সেই বুনীয়াদ আপাতত উপৰুৱা কেৱল আৰ্থিক সাহায্য হিচাপতে সীমাবদ্ধ নেথাকে। পাৰস্পৰিক অনুভৱ-অনুভূতিয়ে অন্তৰাত্মা চুই যাব।

সভাৰ মাজতে এজন প্ৰতিবেশীয়ে প্ৰস্তাৱ দিলে যে যিহেতু সকলোৱে গোটেই দিনটো কাম কৰিব, দুপৰীয়াৰ সাজ খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে ভাল হ'ব। শীঘ্ৰে আটায়ে এই প্ৰস্তাৱত সন্মতি জনালে আৰু ভোজৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় চাউল, দাইল, শাক পাছলি অনাৰো প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। সমূহীয়া ভোজে মানুহৰ মাজৰ একতা বঢ়ায়। সেই উপলক্ষিৰে ময়ো ভাবিলোঁ - এইটো আমাৰ পিছদিনাৰ কাৰ্যসূচীৰ উদ্দেশ্যৰ লগত সংগতি থকা এটা যথার্থ সংযোজন হ'ব।

পিছদিনা মই পুৱা চাৰে সাত বজাত সেইখিনি পালোঁগৈ। বাটত সম্পৰ্কীয় মামা এজনে লগ পাই ক'লে - "ভাগিন, কিবা কৰবা খুজিছা বাধা নেদো, কিন্তু এগিলাকে আমাৰ ইয়াত কামত নে'দবো। ঘুমেই থাকা মানহুকে জগাবা পাৰি, ঘুমোৱাৰ ভাওঁ ধৰি থাকা মানহুকে জগাবা ন'ৰি নহয়।" গাওঁবাসীৰ সমব্যথা, সহমৰ্মিতা নথকাৰ বাবেই পূৰ্বৰ কিছুমান সামাজিক প্ৰচেষ্টা অসফল হোৱাৰ আক্ষেপে তেওঁক নিৰাশাবাদী কৰি তুলিছিল।

মই যেতিয়া আমাৰ কাৰ্যসূচীৰ স্থান পালোঁগৈ, মাত্ৰ দুজন ওচৰ চুবুৰীয়া গোট খাইছে। এজনে দুদাল বাঁহ আৰু আনজনে দা আৰু কোৰ লৈ আহিছে। আগদিনা সন্ধিয়া সাত হেজাৰ টকা দি মই কিনা ছটা পকী খুটা আৰু টিনপাতবোৰ ইতিমধ্যে তাত থোৱা আছে।

আনসকললৈ বাট চাই থাকোঁতে মই গোট খোৱা দুই-এজন আৰু আমি সহায় কৰিবলৈ ওলোৱা পৰিয়ালৰ বয়োজ্যেষ্ঠ আই আৰু গৃহিণীৰ সৈতে দুই এষাৰ কথা পাতিলোঁ। লাহে লাহে দুই এজনকৈ আহি চাৰে আঠমান বজাত প্ৰায় ৫০ জন মান মানুহ গোট খালে। আমি পুৰণি উৱলি যোৱা ঘৰ এটা ভাঙি নতুনটোৰ বাবে ঠাইখিনি মুকলি কৰিলোঁ। ইতিমধ্যে চুবুৰীটোৰ মহিলাসকলে এজন সহৃদয় প্ৰতিবেশীৰ ঘৰত ৰন্ধা-বঢ়াৰ কাম আৰম্ভ কৰিলে।

দিনটো আগ বঢ়াৰ লগে লগে আৰু মানুহ আহি কামত ধৰিলে। এনেকি গাঁৱৰ আনটো মূৰৰ লোকো আহিল। ভোজ সাজু হোৱালৈ ঘৰটোৰ নিৰ্মাণৰ সৰহখিনি কাম সম্পূৰ্ণ হ'ল। ইতিমধ্যে দিনে ভাটি দিবলৈ লৈছিল - শীতকালৰ চুটি দিন। আৰ্থ-সামাজিক বৈষম্য পাহৰি সকলোৱে এক হৈ বিশেষ মা-মছলা নিদিয়া নিৰামিষ আহাৰৰ এক নিৰ্ভেজাল তৃপ্তি গ্ৰহণ কৰি কিবা এটা সজ কাম কৰাৰ এক বিমূৰ্ত অনুভূতিয়ে যেন আমাক নিৰ্মল আনন্দ দিছিল। পৰস্পৰৰ সম্পৰ্কৰ প্ৰচ্ছন্ন অথবা প্ৰকট চ্যুতি-যতিৰেখাবোৰ ধূসৰ হৈ আত্মীয়তা আৰু একতাৰ এক প্ৰচণ্ড টানে যেন সকলোক বান্ধি পেলাইছিল।

দিনটোৰ শেষত ঘৰটো নিৰ্মাণৰ প্ৰধান কামবোৰ হৈ গ'ল। বেৰত বোকামাটিৰ প্ৰলেপ দিয়াৰ কামটো পৰিয়ালটোলৈ এৰিলোঁ। একেদিনাই নতুন ঘৰটোৰ প্ৰায় আশী শতাংশ কাম সম্পূৰ্ণ হোৱাত তেওঁলোক সুখী হ'ল।

প্ৰথম ঘৰটো নিৰ্মাণৰ কাম সুকলমে হৈ যোৱাৰ পাছত গাওঁবাসীৰ মনত এক তীব্ৰ উৎসাহৰ জোৱাৰ উঠিল। এপ্ৰিলত কৃষিকৰ্ম আৰম্ভ হোৱাৰ আগতে পৰৱৰ্তী দুমাহত প্ৰায় প্ৰতি সপ্তাহৰ শেষত আমি এটাকৈ নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলোঁ। সতীৰ্থবোধৰ উদ্যমে ওচৰ চুবুৰীয়াক আৰু কাষ চপাই আনিলে। জীৱিকা বা আন কাৰণত চহৰলৈ প্ৰব্ৰজিত আমাৰ গাঁৱৰ কিছু লোকো সাপ্তাহিক ছুটাৰ অৱসৰত ঘৰলৈ আহি এই প্ৰয়াসত যোগ দিলে।

আমাৰ এই প্ৰয়াসে গাঁৱৰ বাহিৰৰ লোকৰো দৃষ্টি আকৰ্ষণ নকৰাকৈ নেথাকিল। ওচৰৰ গাঁৱৰ জনদিয়েক লোকে আমাৰ কামবোৰ চালেহি আৰু তেওঁলোকৰ গাঁৱতো অনুৰূপ প্ৰয়াস হাতত লোৱাৰ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰিলে। আমাৰ প্ৰয়াসৰ সফলতাৰদ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ তেওঁলোকেও নিজৰ নিজৰ গাঁৱত একতা আৰু পৰস্পৰ সহায়-সহযোগৰ পৰিৱেশ সৃষ্টিৰ বাবে আগ্ৰহী হৈ উঠিল।

পৰৱৰ্তী সময়তো আমি এটা-দুটাকৈ গৃহ নিৰ্মাণৰ কাম চলাই গ'লোঁ। এটা সুন্দৰ সমব্যথী চুবুৰী সৃষ্টিৰ এই ধাৰণা আৰু আৰ্হিটোৰ বিস্তাৰিত প্ৰসাৰ হোৱা নাই যদিও কোনো কোনো গাওঁ, দল, সংগঠনে এই আৰ্হিটোৰ সামান্য অদল-বদল কৰি হলেও তেনে প্ৰয়াস হাতত লোৱাৰ বিক্ষিপ্ত খবৰেও মোৰ মনত আশাৰ সঞ্চাৰ কৰে, মোক আলোড়িত কৰে।

এই প্ৰয়াসৰ সীমিত সফলতায়ো ইয়াকে প্ৰমাণ কৰে যে দ্ৰুত

অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ মাজতো সমব্যথা আৰু সহমৰ্মিতা জীয়াই থাকিব পাৰে। সামান্য উৎসাহেৰেই আমি এই বুনীয়াদী মানবীয় প্ৰমূল্যসমূহক জাগ্ৰত কৰি অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ প্ৰক্ৰিয়াটোক অধিক মানবীয় আৰু অন্তৰ্ভুক্তিশীল কৰি তুলিব পাৰোঁ। বিশ্বৰ সকলো দেশ, সমাজ আৰু সংস্কৃতিতে আকোঁৱালি লৈ কাৰ্যকৰী

কৰিব পৰা ই এটা বিশ্বজনীন সপোন। আশাকৰোঁ আমাৰ এই প্ৰয়াসে নিজৰ অৱ্যৱহৃত অতিৰিক্তখিনি প্ৰতিবেশীৰ মাজত বিলাই এখন সমব্যথী আৰু সহমৰ্মী সমাজ গঢ়াৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগাব। আহক - আমি আটায়ে এখন সমব্যথী আৰু অধিক সংযোগী সমাজ গঢ়াৰ সংকল্প লওঁ।

(ড. হিৰণ্য কুমাৰ নাথ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ছেম হিউষ্টন ষ্টেইট ইউনিভাৰ্ছিটীৰ অৰ্থনীতিৰ অধ্যাপক। এই লেখাটো ৯ অক্টোবৰ, ২০২৪ ত তেওঁ সেই বিশ্ববিদ্যালয়ত দিয়া TEDx ভাষণৰ কিঞ্চিৎবৰ্ধিত অনুলেখন।)

BLISSFUL STAYS AT.....

RIVERVIEW GUEST HOUSE
UZANBAZAR, GUWAHATI
9706341499

এৰি অহা সাধুকথা

মাধুৰীমা ঘৰফলীয়া

বহু দিনৰ আগতে এখন গাঁও আছিল। গাঁওখনৰ আলিবোৰত ফাগুনত ধূলিৰ মেলা বহিছিল আৰু একেটাই আলি বাৰিষা একাঠু পানীৰে ভৰি গৈছিল। তেতিয়া মাজ বাটতে কোনোবাজনে বান্ধ দি খোকা পাতি মাছ ধৰিছিল, কোনোবাই টঙিজাল পেলাই ন-গাভৰুৰ দৰে চট্‌চটাই থকা উৰিকনা আৰু মোৱা মাছেৰে খালৈ ভৰাইছিল। সেই বাটেৰেই বুকুৰ মাজত দুহাতেৰে কিতাপৰ বোজাক আঁকোৱালি লৈ ল'ৰা ছোৱালী এজাকৰ অহা যোৱা চলি থাকে। সাধুকথাৰ নায়ক-নায়িকা হ'বলৈ, সাধুকথাৰ চৰিত্ৰ হ'বলৈ।

কোনোবা এটা গধূলি কোনোবা ঘৰত বুঢ়া ডাঙৰীয়াৰ নামত ভোগ এভাগি আগবঢ়োৱা হয়। বুঢ়া ভকত এজনক আগুৰি ল'ৰা ছোৱালী মখাই ভোগৰ ভাগ ল'বলৈ বহে। পাগ ধৰাজনে ভোগখিনি ভাগ কৰে। বুঢ়া ভকতৰ কলপাতখনত আধাতকৈ সৰহ ভোগ দি বাকীখিনি অলপ অলপকৈ ল'ৰা-ছোৱালীখিনিৰ মাজত ভাগাই দিয়ে। দিনৰ দিনটো অনাই বনাই ঘূৰি ফুৰা ল'ৰা ছোৱালীখিনিৰ মুখত সেই অকণমান ভোগ তৎক্ষণাত শেষ হৈ যায়। সিহঁতে বুঢ়া ভকতৰ পাতলৈ চায় - বুঢ়া ডাঙৰীয়া সন্তুষ্ট হয় নে নহয় জনা নাযায়, ল'ৰা ছোৱালীমখা সন্তুষ্ট হয়, মাথো সিহঁতৰ মনটো বুঢ়া ভকতৰ পাতখনত থাকি আহে।

সাধুকথা আগবাঢ়ে। আঘোণ মহীয়া টেঁচোৰ খান্দিবলৈ আৰু লেছেৰি বুটলিবলৈ যোৱা ল'ৰা ছোৱালীমখা এইবাৰ নিজৰ ঘৰৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুসৰি কোনোবা ধান দাবলৈ যায়, কোনোবাই ধানৰ ডাঙৰি কঢ়িয়ায়। বছৰৰ মূৰত চালখন নোছোৱালে বাৰিষা কুমটিয়ে সংসাৰ কৰা মজিয়াত ভাত খাব লগা হোৱা ঘৰখনৰ ল'ৰা ছোৱালীবোৰে নৰা কাটিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

আবেলি হ'লেই একেখিনি ল'ৰা ছোৱালীৰ চিঞৰ-বাখৰে কোনোবাখন কঠীয়াতলী বা মুকলি পথাৰক মুখৰিত কৰি তোলে। আৰম্ভ হয় - 'ৰজাই হুকুম দিছে এদিম ছেদিম বা'। তেনেকুৱাতে কোনোবা এটি আহে, এসোপা পলিখিন

গোটাই লৈ ৰচিৰে টানি টানি বান্ধি বনাই লোৱা ফুটবলটো গুৰিয়াই গুৰিয়াই আৰু 'এদিম ছেদিম বা' খেলি থকা দলটোৰপৰা কোনোবা দুটিমানক বল খেলিবলৈ লগত লৈ যায়। অকণমান ডাঙৰ হোৱা ল'ৰাকেইটাই বাঁহৰ মুঢ়া চুঁচি চুঁচি বনোৱা ক্ৰিকেটৰ বল ৰূপী বলটোৰে ক্ৰিকেট খেলে। সেই বলেৰে চাৰি, ছয় মাৰোঁতে কাৰোবাৰ সৰুগাঁঠি ফুলি ৰবাব টেঙাটো সমান হৈ যায়, কিন্তু খেলা বন্ধ নহয়। মুনিচুনি বেলাতহে গোটেইবোৰ গৈ ঘৰত সোমায়। চাকিৰ টিমিকটামাক

পোহৰত মহৰ কামোৰ খাই খাই পঢ়া টেবুলত বহে। অৱশ্যে সকলোৰে ভাগ্যত পঢ়া টেবুল নাথাকে, আনকি কেৰাচিনৰ অভাৱত টিমিকটামাক পোহৰকণো সকলো সময়তে নাপায়। 'আজি তেল নাই, সোনকালে খাই-বৈ শুব লাগিব' বুলি মাকে ঘোষণা কৰাৰ লগে লগে পাটী এখন পাৰি পঢ়ি থকা ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাই চাকিটো নুমুৱাই ঘৰত জ্বলি থকা একমাত্ৰ চাকিটোৰ চৌপাশে বহি লয়। কথাৰ মহলা মাৰিবলৈ।

তথাপি দুহাতেৰে কিতাপবোৰ সাৱটি স্কুললৈ অহা যোৱা চলি থাকে। মাজতে আলিবাটবোৰ বাৰিষাত ডুব নাযাবলৈ বুলি ৰাইজে দল বান্ধি মাটি তোলে। সেইবাৰ বাৰিষাত বাটবোৰ পানীত ডুব নাযায়, কিন্তু আলতীয়া মাটিয়ে স্কুললৈ

যোৱা ল'ৰা ছোৱালীমখাক আঁঠুলৈকে বোকাৰ জোতা পিন্ধায়। কাণৰ কাষত বোকা লাগি অহাৰ বাবে কোনোবাটোক স্কুলত ছাৰে লেতেৰা ল'ৰা বুলি একোব দিয়েও।

আকৌ ফাগুন আহে। আলিবাটবোৰ শুকাই। আলতীয়া মাটিবোৰত ধূলি কমে। ল'ৰা-ছোৱালীমখাৰো কোনোবাটোৰ মুখত দাড়িয়ে ঠুঁটিয়াই, কোনোবাজনীয়ে 'আখৰ নপঢ়ো আৰু' বুলি ৰাতিয়ে নঙলা খুলি তৰুণ ডেকাৰ হাতত ধৰি ওলাই যায়। নতুন আলিবাটৰ কাষত ঘৰ সাজিবলৈ। ৰৈ যোৱা কেইটিৰো আলিবাটৰ কাষৰ গছবোৰ লক্ষ্য কৰিবলৈ সময় নাথাকে। বুকুত সাবটি লৈ ফুৰা কিতাপৰ সংখ্যা বাঢ়ে, টেবুল ভৰি যায় আৰু কেইটামান ফাগুন পাৰ হোৱা পাছত তেওঁলোকক তাত দেখা পোৱা নাযায়।

ইতিমধ্যে আলিবাটবোৰ পকী হয়। আঘোণৰ ধাননিখিনি একেই থাকিলেও চেঁচোৰ খন্দা, লেছেৰি বুটলা, নৰা কটা ল'ৰা-ছোৱালীমখাৰ উত্তৰাধিকাৰী নোহোৱা হয়। পকীবাটৰ কাষে কাষে থকা বনবোৰৰ মাজৰপৰা কেতিয়াবা ফাগুনত ধূলি অলপ উৰে, বৰষুণ পৰিলে সেই ধূলিত মাটি মাটি গোকটো বিয়পি পৰে। মাথো সেই গোক ল'বলৈ ল'ৰা ছোৱালীমখা নাথাকে। সিহঁত ডাঙৰ হয়, বহু গৰাকী প্ৰৱাসী হয়, সময়ৰ সৈতে বাৰুকৈয়ে ব্যস্ত হয়। সাধুকথাটো শেষ হওঁ হওঁ হয়, পূৰ্ণ হৈয়ো কোনোবাখিনিত ফাগুনৰ উদং আলিবাটটোৰ বাবে, আঘোণৰ পথাৰখনত অনাদৃত হৈ পৰি থকা লেছেৰি আৰু চেঁচোৰ গছবোৰৰ বাবে অপূৰ্ণ হৈ ৰয়।

(মাধুৰীমা ঘৰফলীয়া এগৰাকী অসমীয়া শিশু সাহিত্যিক। প্ৰান্তিক, প্ৰিয় সখী, মৌচাক, সঁফুৰা আদি আলোচনীৰ লগতে বিভিন্ন বাতৰি কাকতত তেখেতৰ গল্প, সাধুকথা আৰু অন্যান্য সাহিত্য সমূহ প্ৰকাশ হোৱাৰ উপৰিও বৰ্তমানলৈ দুখন গ্ৰন্থ ফচং আৰু মায়ীৰ লগতে এখন অনুবাদ গ্ৰন্থ এজনী মাছৰ সপোনৰ কথা ছপা হৈ ওলাইছে। ফচং শীৰ্ষক গ্ৰন্থৰ বাবে তেওঁ ২০২১ চনৰ সাহিত্য অকাডেমিৰ শিশু সাহিত্য বঁটা লাভ কৰিছিল।)

Bharat Enterprises

Manufacturer and Exporters of Leather Garments, bags, Accessories and Footwear

189, Udyog Vihar, Phase-1, Gurgaon, Haryana, India. Tel : +91 124 4992600

Email : info@bharatenterprises.net , Web: www.bharatenterprises.net

Leather Footweares
since 2009

Leather Garments, bags and
Accessories since 1989

ষ্ট্ৰিফেন হকিঙক দেখাৰ সৌভাগ্য

উদয় ভাস্কৰ বৰা

ষ্ট্ৰিফেন হকিং বিশ্বৰ সৰ্বকালৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পদাৰ্থ বিজ্ঞানীসকলৰ ভিতৰত এজন। হকিং ২১ বছৰ বয়সত মটৰ নিউৰণ নামৰ স্নায়ুৰ এক বেমাৰত আক্ৰান্ত হয়। এই বেমাৰত আক্ৰান্ত ৰোগীৰ প্ৰথমে মাংসপেশী বিকল হৈ পৰে, পাছত মাত-কথা নোহোৱা হয় আৰু এক দুবছৰৰ ভিতৰত মৃত্যু। ষ্ট্ৰিফেন হকিঙকো চিকিৎসকে খুব বেছি দুবছৰ জীয়াই থাকিব বুলি কৈছিল। কিন্তু এই বেমাৰে তেওঁৰ শৰীৰটোকহে পেৰেলাইছিছ কৰিলে, তেওঁৰ মনটোক ভাঙি পেলাব নোৱাৰিলে। কেৱল মনৰ জোৰত তেওঁ আৰু ৫৫ বছৰ জীয়াই থাকিল আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ জগতখনক চহকী কৰি থৈ গল। তেওঁ লিখা "সময়ৰ চমু ইতিহাস" নামৰ গ্ৰন্থখন বিশ্বৰ প্ৰায় ২৫ টা ভাষালৈ অনুবাদিত হৈছে আৰু এতিয়ালৈ প্ৰায় এক কোটিৰো অধিক কপি বিক্ৰী হৈছে।

আন ৰোগীৰ দৰে তেওঁও মাত-কথা হেৰুৱাই পেলাইছিল যদিও এক বিশেষ যন্ত্ৰৰ সহায়ত তেওঁ মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰিব পাৰিছিল।

২০০১ চনত এক বক্তৃতা প্ৰদান কৰিবলৈ ষ্ট্ৰিফেন হকিং ভাৰতলৈ আহিছিল। বক্তৃতানুষ্ঠানৰ স্থান আছিল দক্ষিণ দিল্লীত অৱস্থিত চিৰি ফ'ৰ্ট প্ৰেক্ষাগৃহ। (এই প্ৰেক্ষাগৃহ ১৯৮২ চনৰ এছিয়াড গেমছৰ সময়ত নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।) দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ আৰু আন এক সংস্থাই আমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিল ষ্ট্ৰিফেন হকিঙক। স্বাভাৱিকতে সাধাৰণ

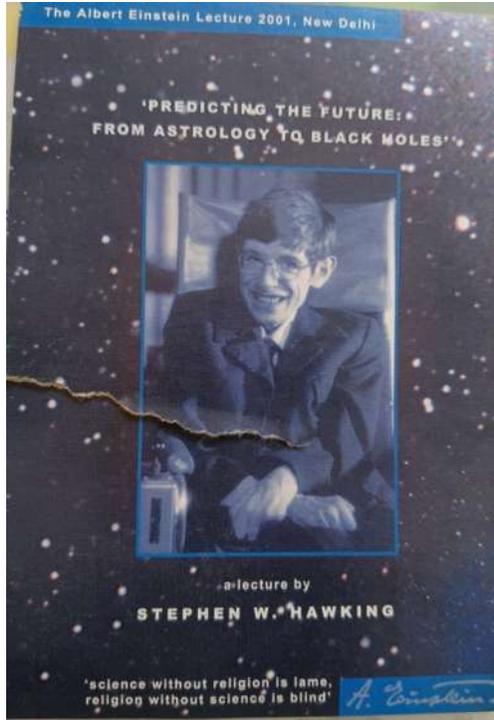
ৰাইজৰ কাৰণে মুকলি নাছিল এই অনুষ্ঠান। আয়োজকে প্ৰদান কৰা পাছ থকিলেহে আপুনি প্ৰেক্ষাগৃহত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰিব।

মই তেতিয়া নয়দাত থাকোঁ। বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা ওলোৱা ইতিমধ্যে এবছৰ হৈছিল। তাৰোপৰি মই পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত নাছিলো। গতিকে পাছ যোগাৰ কৰাৰ কোনো সুবিধা নহ'ল। কি কৰা যায় এতিয়া? ষ্ট্ৰিফেন হকিঙটো বাৰে বাৰে ভাৰতলৈ আহি নাথাকে। এয়াই হয়তো তেওঁৰ প্ৰথম আৰু শেষ ভাৰত আগমন।

বক্তৃতাৰ দিনা মনত এক আশা লৈ ওলালো চিৰি ফ'ৰ্ট অভিমুখে। কিজানি পাছ এখন যোগাৰ কৰিব পাৰোঁ। দুই আঢ়ৈ ঘণ্টা আগেয়েই চিৰি ফ'ৰ্ট গৈ পালো। দুই এজন লোক ইতিমধ্যে উপস্থিত হৈছে। সকলোৰে হাতত প্ৰৱেশ পত্ৰ বা পাছ। লাহে লাহে এজন দুজনকৈ লোক বাঢ়ি গৈ থাকিল আৰু পুলিচে এটা সময়ত সকলোকে শাৰী পাতিবলৈ দিলে।

চিৰি ফ'ৰ্টত প্ৰৱেশৰ গেট দুখন। দুয়োখন গেটতে দীঘলীয়া শাৰী। মই দুয়োটা শাৰীতে চিনাকী মুখ বিচাৰিবলৈ ধৰিলোঁ। দুই এজন লোকক সুধিও চালো, এক্সট্ৰা পাছ আছে নেকি। সকলোৰে এটাই উত্তৰ, নাই।

এটা সময়ত প্ৰৱেশ আৰম্ভ হল আৰু চিকিউৰিটী গাৰ্ডে পাছ পৰীক্ষা কৰি এজন এজনকৈ মানুহক সোমাবলৈ দিলে। মই শেষ মুহূৰ্তলৈ গেটৰ ওচৰতে থাকিলো এই আশাত যে মোক হয়তো শেষত সোমাবলৈ দিব। নাই, সোমাবলৈ

নিদিলে। ভাবিলো এই জনমত ষ্টিফেন হকিঙক দেখা পোৱাৰ ভাগ্য নহ'ল।

চিৰি ফ'ৰ্ট দক্ষিণ দিল্লীৰ ঘাই পথতে অৱস্থিত। পথৰ কাষত ফুটপাথ। মই লাহে লাহে ফুটপাথৰ ওপৰেদি তল মূৰ কৰি বাছ ষ্টপলৈ বুলি আগবাঢ়িলো। হঠাতে দেখিলো সনুখৰপৰা চাৰিটা লৰা ছোৱালী দৌৰি দৌৰি আহি আছে। দেখিয়েই বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল, সিহঁতো বক্তৃতা চাবলৈ আহিছে আৰু দেৰি হোৱা কাৰণে দৌৰি দৌৰি গৈ আছে মই এৰি থৈ অহা গেটখনৰ ফালে। মই ভাবিলোঁ কি ভাগ্য ইহঁতৰ।

পাউলো কোৱেলই কৈ গৈছে, যদি আপুনি অন্তৰৰপৰা কিবা বিচাৰে, তেন্তে সমগ্ৰ বিশ্বই ষড়যন্ত্ৰ কৰে যাতে আপোনাৰ মানোকামনা পূৰ্ণ হয়। মোৰ ক্ষেত্ৰতো চাগে সেয়ে হ'ল। মই দেখিলো, ফুটপাথত কিবা এখন পৰি আছে। সাধাৰণতে

ফুটপাথত পৰি থকা বস্তু উঠাই চোৱা নহয়। কিবা ভাব হ'ল, সেইখন উঠাই চালো। ভগৱানৰে ষড়যন্ত্ৰ নেকি, সেইখন আছিল বক্তৃতানুষ্ঠানৰ পাছ!

এক চেকেণ্ডে নৰ'লো আৰু তীব্ৰ গতিত দৌৰ দিলো আনখন গেটৰ ফালে। (কাৰোবাৰ হাতৰপৰা পাছখন পৰি গৈছিল নেকি?) পাছ দেখুৱাই প্ৰেক্ষাগৃহত প্ৰৱেশ কৰিলো। গ্ৰাউণ্ড ফ্লৰত ঠাই নথকা কাৰণে বেলকনীত বহিবলৈ দিলে।

বহাৰ পাছত যি দৃশ্য দেখিলো সেয়া জীৱনত কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰোঁ। ষ্টেজৰ ঠিক সোঁমাজত এখন ছইল চেয়াৰত বহি আছে ষ্টিফেন হকিং। ডিঙিটো এফালে হালি যোৱা। মই মন্ত্ৰমুগ্ধৰ দৰে হৈ পৰিলো।

এটা সময়ত বক্তৃতা আৰম্ভ হ'ল বুলি ঘোষণা কৰিলে আৰু ছইল চেয়াৰত লগাই থোৱা যন্ত্ৰটোৰপৰা এটা এটাকৈ শব্দ ওলাই থাকিল....

(উদয় ভাস্কৰ বৰা বৰ্তমান Orient BlackSwan নামৰ প্ৰকাশন প্ৰতিষ্ঠানত Managing Editor হিচাপে কৰ্মৰত। স্কুলীয়া পাঠ্যপুথি প্ৰকাশনত কুৰি বছৰৰো অধিক অভিজ্ঞতা থকা শ্ৰীবৰা ইয়াৰ পূৰ্বে Cambridge University Press, S Chand আৰু HarperCollins প্ৰকাশন প্ৰতিষ্ঠানতো কৰ্মৰত আছিল।)

If you wish to know about **Jesus and His love for you**, then you are invited to these websites.

By the grace of God's wisdom, and by the power of God's Spirit, you will be helped to have the right relationship with God the Father and His Son Jesus.

My name; Omar Luther King (formerly, Omar Lutfi Tayyebulla)

My Email ID: respondtocalloflove@gmail.com

<http://www.call-of-hope.com/new/site/index.php>

<http://www.the-good-way.com/eng/books>

<http://www.light-of-life.com/>

অন্ধ আৰত

ৰঞ্জু হাজৰিকা

কথাটো শুনিয়েই নমিতাই হুলস্থূল লগাই দিলে। তাইৰ কি নাই। ৰূপেই নাই নে গুণেই নাই; শিক্ষাই নাই নে দীক্ষাই নাই! তথাপি মাক-দেউতাকে এনে এজন পুৰুষ তাইৰ কাৰণে পছন্দ কৰাৰ কি কাৰণ থাকিব পাৰে! ডেকাজন হেনো দেখাই-শুনাই সুদৰ্শন। কম্পিউটাৰ ইঞ্জিনীয়াৰ। দুবছৰমান আমেৰিকাতো চাকৰি কৰি আহিছে, কিন্তু হ'লে কি হ'ব, ডেকাজনে ইয়াৰ পূৰ্বেও বিবাহ কৰিছে। পিছে বিয়াৰ চাৰি নে পাঁচ মাহৰ পিছতে নৱ-বিবাহিতা পত্নীৰ মৃত্যু ঘটিছিল গাত জুই লাগি।

নমিতা দেখাত ধুনীয়া। কেবল ধুনীয়া বুলি ক'লেই যথেষ্ট নহয়, অতীব ধুনীয়া। যিকোনো পুৰুষৰে সহজেই হৃদয় জয় কৰিব পৰা ক্ষমতা আছে নমিতাৰ। সেই কাৰণেই নমিতাৰ মনৰ কোনো এক চুকত অহংকাৰ আছিল আৰু সেই অহংকাৰৰ কাৰণেই কিমান যে যুৱকৰ প্ৰেম প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল নমিতাই! এতিয়া যেন সেই অহংকাৰতে আঘাত হানিছে নমিতাৰ মাক-দেউতাকে।

নমিতা সেইজন পুৰুষৰ লগত বিবাহত কোনোপধ্যে মান্তি নোহোৱাত মাক-দেউতাক হতাশ হ'ল। দেউতাকে নানা প্ৰকাৰে বুজাই সৈমান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি নমিতাক ক'লেঃ "নমি, তুমি অলপ ধৈৰ্য সহকাৰে কথাবোৰ বুজিবলৈ চেষ্টা কৰাচোন! তোমাৰ বেয়া হওক, এনে কাম আমি কৰিব পাৰোঁ নেকি? মাক-দেউতাকে কেতিয়াও সন্তানৰ অহিত চিন্তা নকৰে। ল'ৰাজন উচ্চ শিক্ষিত, বা প্ৰচুৰ অৰ্থৰ গৰাকী - কেৱল সেই ভাৱিয়েই আমি ল'ৰাজনক তোমালৈ ঠিক কৰা নাই। ল'ৰাজনৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰৰ ওপৰতহে আমি গুৰুত্ব দিছোঁ। আজি দিনত তেনে এজন ল'ৰা পাবলৈ ভাগ্য লাগিব। বিয়াৰ চাৰি মাহৰ পিছতে দুৰ্ঘটনাবশতঃ যদি পত্নীৰ মৃত্যু হয়, সেই দুখতে তেওঁ আৰু দ্বিতীয়বাৰ বিয়াত নবহিব নেকি? ইয়াত ল'ৰাজনৰ বা দোষ ক'ত? তুমি বিয়াত নবহিলেও কোনোবা নহয় কোনোবা ছোৱালীয়ে তো সেইজন ল'ৰাক বিয়া কৰাব। আমি তোমাক জোৰ কৰি বিয়াত নবহাওঁ, পিছে

ল'ৰাজন আজি আমাৰ ঘৰলৈ আহিব। তুমি তেওঁৰ লগত কথা পতাত আপত্তি আছে নেকি?"

: নাই।- দেউতাকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত নমিতাই হাঁহি ক'লে।

অৱশেষত বিয়াত সন্মতি প্ৰকাশ কৰিলে নমিতাই। এঘণ্টামান কথা পাতিছিল নমিতাই। তাৰ পিছতে বিয়াত সন্মতি প্ৰকাশ কৰিছিল। মানুহজনৰ প্ৰতি যি কণ বিৰূপতা আছিল, প্ৰথম দৃষ্টিতে সেয়া কৰ্পূৰৰ দৰে উৰি গ'ল। সুঠাম দেহ, মুখৰ গঠন অতীব সুন্দৰ। মাৰ্জিত ৰুচিৰ মানুহজনৰ কথা-বতৰা কোৱাৰ ধৰণ-কৰণে যিকোনো যুৱতীকে সহজেই আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে। নমিতাই তো এনে এজন যুৱকৰ ছবি মনৰ মাজত আঁকি ৰাখিছিল।

মহা ধুমধামেৰে সেইজন যুৱক অমিত দুৱৰাৰ লগতে বিয়া হ'ল নমিতাৰ। ফুলশয্যাৰ নিশাৰ মুহূৰ্তবোৰত অমিতৰ স্নেহ-প্ৰীতিৰ মাজতে নমিতা ডুব গৈ থাকিল।

বিশাল ঘৰ, ঘৰভৰ্তি মানুহ - সকলো ধীৰে ধীৰে যেন অদৃশ্য হ'ল। আটোয়ে ব্যস্ত, কামৰ মানুহ। এতেকে নিৰ্দিষ্ট সময়ত আটোয়ে দিহাদিহি গ'ল। অমিতৰ ভনীয়েক তুলিকা থাকিব বুলি ভাবিছিল নমিতাই; কিন্তু তেওঁ সন্তান দুটিৰ সৈতে আবেলি গুচি গ'ল। থাকিল কেৱল একমাত্ৰ বিধৱা পেহীয়েকজনী। পেহীয়েকো যাবলৈ ওলাইছিল, অমিতেই নিদিলে যাবলৈ।

ফুলশয্যা নিশাৰ পিছদিনা। নমিতাই আবেলি সময়ত মানুহৰ সমাগম অলপ কম হোৱাৰ পিছত গৈ ড্ৰেছিং টেবুলখনৰ সন্মুখত বহিল। নিজৰ মুখখন এবাৰ খুটিয়াই খুটিয়াই চালে। অমিতে তাইৰ ৰূপৰ গুণ-গান কৰিয়েই অস্ত কৰিব পৰা নাই। এই দুটা দিনতে অমিত নামৰ এই অচিনাকি মানুহটো তাইৰ ইমান আপোন হৈ পৰিল! আচৰিত!

: মাজনী! হঠাৎ কাৰোবাৰ মাতত নমিতা উচপ খাই উঠিল।

পিছলৈ ঘূৰি চাই দেখে যে কোঠাৰ পৰ্দা ঠেলি এখোজ-দুখোজকৈ ভিতৰলৈ সোমাই আহিছে অমিতৰ পেহীয়েক।

: অ' পেহী, আহক। নমিতা লগে লগে বহাৰ পৰা উঠিল।

: মূৰ আঁচুৰিছা? - এইবুলি পেহীয়েক কাষৰ বিছনাখনত বহিল।

নমিতাই পেহীয়েকলৈ চাই হাঁহিলে।

: বৰ ধুনীয়া লাগিছে তোমাক। জীয়ৰী কালত যিমান ধুনীয়া আছিল, মাহ-হালধিৰ বোল পৰি এতিয়া আৰু ধুনীয়া হৈ পৰিল। আমাৰ অমিতৰো ভাগ্য, নহ'লে তোমাৰ দৰে ধুনীয়া ছোৱালী এজনী পায় নে! তাৰ আগৰজনী ঘৈণীয়েক সুমনো বৰ ধুনীয়া আছিল। হাঁহিটো যে অনবৰতে মুখতেই লাগি থাকে। কিন্তু কি হ'ব, সংসাৰ কি বুজিবলৈ নৌপাওঁতেই আঁতৰি যাব লগা হ'ল। এইবোৰ সকলো ভাগ্য, বুজিছা মাজনী!

অনেক কথাই ক'লে পেহীয়েকে। এৰা-ধৰাকৈ নমিতাই কথাবোৰ শুনি গ'ল। নমিতাৰ ওচৰৰপৰা আঁতৰি যোৱাৰ আগমুহূৰ্ত্ত পেহীয়েকে ক'লে, : মাজনী, তোমাক এটা কথা কওঁ।

: কওক। - নমিতাই আগহেৰে ক'লে।

: ময়ো তো নাৰী, সেয়ে নকৈও নোৱাৰোঁ। অলপ চকু-কাণ মেলি থাকিবা। অমিতৰ আগৰজনী ঘৈণীয়েকক জুয়ে পুৰি মাৰিলে আৰু এইবোৰ জুই-চুইৰ কথা, - জুয়ে পুৰি মৰাৰ কথা শুনিলেই মোৰ মনত কিবা যেন সন্দেহ হয়। ছয়মাহো হোৱা নাই ঘৈণীয়েক মৰা, কোনোবাই ইমান সোনকালে এনেদৰে বিয়াৰ কথা চিন্তা কৰিব পাৰে নে! কথাখিনি তোমাক ক'লোঁ মোৰ নিজৰ ছোৱালী বুলি ভাবি। সদ্যহতে মনৰ কথা মনতে ৰাখিবা।

নমিতা হতভম্ব হৈ বৈ গ'ল। মূৰটো আচন্দ্রাই কৰাৰ দৰে লাগিল। অমিতৰ পেহীয়েকে এইবোৰ কি কথা কৈ গ'ল? এয়া সঁচা জানো? অমিতে তেওঁৰ আগৰ গৰাকী পত্নীক নিজে জুলাই মাৰিছে... নাই, আৰু ভাবিব নোৱাৰিলে নমিতাই। কিবা এক আতংকত শৰীৰৰ সমস্ত নোমবোৰ থিয় হৈ উঠিল। তেস্তে তাইৰো প্ৰাণৰ সংশয় আছে নেকি?

নমিতা কোঠাটোৰপৰা ওলাই আহিল। বাহিৰৰ বাৰাণ্ডাত থিয় হৈ দীঘল দীঘল উশাহ ল'লে। পেহীয়েকে তেনেদৰে কোৱাৰ কি কাৰণ থাকিব পাৰে! নমিতাই মনতে কথাবোৰ ভাবিলে। কি তেওঁৰ স্বাৰ্থ?

হঠাৎ কান্ধৰ ওপৰত এখন হাতৰ পৰশ পাই নমিতা চমকি উঠিল। পিছলৈ ঘূৰি চাই দেখে যে হাঁহিমুখে নিচেই কাষতে থিয় হৈ আছে অমিত।

: কি হ'ল? তুমি ভয় খাই গ'লা নেকি? আহাঁ, আহাঁ ভিতৰলৈ আহাঁ; ইয়াত কি কৰি আছে? - অমিতে নমিতাৰ হাত এখনত ধৰি টানি ভিতৰলৈ লৈ গ'ল।

কোঠাৰ ভিতৰত অমিতে নমিতাক সজোৰে সাৱটি ধৰিলে।

অমিতৰ উষ্ণ আলিঙ্গনৰ মাজত নমিতাৰ সত্তা যেন ধীৰে ধীৰে হেৰাই গ'ল আৰু সেই হেৰাই যোৱাৰ মাজত নমিতাই ভাবিলে - পেহীয়েকে কোৱা কথাবোৰ কেতিয়াও সঁচা হ'ব নোৱাৰে। সেইবোৰ সম্পূৰ্ণ মিছা কথা। এইজন মানুহে কেতিয়াও তেওঁৰ ঘৈণীয়েকক পুৰি মাৰিব নোৱাৰে।

: নমি, তুমি মোক পাই সুখী নে? বাহুবন্ধন সামান্য শিথিল কৰি অমিতে অনুচ্চ কণ্ঠেৰে সুধিলে।

: ও...! - এটা অক্ষুট শব্দ ওলাল নমিতাৰ মুখৰপৰা।

: নমি, জানানে মই এতিয়া ক'লে গৈছিলোঁ? জানা, মই সকলো বন্দোবস্ত কৰি আহিলোঁ।

: কি বন্দোবস্ত? - কৌতূহলেৰে নমিতাই সুধিলে।

: কি হ'ব পাৰে কোৱাচোন? - অমিতে হাঁহি সুধিলে।

: নাজানো।

: হনিমুন। তুমি আচলতে আগতেই জনা উচিত আছিল। অহা দেওবাৰে। - অমিতে পুনৰ হাঁহিলে।

: সঁচা? - নমিতাই উৎসাহেৰে চিঞৰি উঠিল, ক'লে যাম বাৰু?

: বহুদূৰ - একেবাৰে কাশ্মীৰ। তোমাৰ পছন্দৰ ঠাই, হয় নে?

নমিতাই উলাহত অমিতক জোৰেৰে সাৱটি ধৰি গালত এটা তপত চুমা আঁকি দিলে।

বিয়াৰ পৰৱৰ্তী দেওবাৰটোত দুয়ো কাশ্মীৰ অভিযুখে ৰাওনা হ'ল। নিৰৱচ্ছিন্ন সুখৰ মাজেৰে দুয়োৰে সময়বোৰ অতিক্ৰান্ত হ'বলৈ ধৰিলে। চিকাৰাত উঠি শ্ৰীনগৰৰ ডাল লেক ঘূৰিলে। তাৰ পাছত 'হাউছ বোট'ত পাৰ কৰিলে অনেক সুখকৰ মুহূৰ্ত্ত। নমিতাতো আনন্দত আত্মহাৰা। কাশ্মীৰক ভূ-স্বৰ্গ কয়, সেয়া নমিতাই জানে; কিন্তু কিয় ভূ-স্বৰ্গ কয় এতিয়াহে বুজি পালে নমিতাই। ইমান সুন্দৰ! ইমান

মনোৰম! যাৰ ৰূপ বৰ্ণাবলৈ কবিৰ কাপতো বোধহয় ইমান ভাষা নোলাব।

কাশ্মীৰত সম্পূৰ্ণ তিনিটা দিন কটোৱাৰ পিছত দুয়ো গুলমাৰ্গ অভিমুখে ৰাওনা হ'ল। গুলমাৰ্গৰ পিছত সোণবাৰ্গ। সোণবাৰ্গৰ পাৰ্বত্য নদীৰ বৰ্ণচ্ছটাই মুগ্ধ কৰিলে নমিতাক। আঁতৰৰ পাহাৰকেইটা বৰফেৰে আবৃত। সূৰ্যৰ সাতো ৰঙেই প্ৰতিফলিত হৈছে সেই বৰফত। সেই বৰফৰ বুকুত দুয়ো লৰা-চপৰা আৰম্ভ কৰিলে।

ইজনে সিজনৰ গালৈ বৰফ দলিয়াই শিশুৰ দৰে জঁপিয়াই জঁপিয়াই নাচিলে। যি দেখিছে সকলোবোৰেই অপূৰ্ব। দেহ-মন জুৰ পৰি যায়।

বৰফ গচকি গচকি দুয়ো এঢলীয়া ঠাই এডোখৰত বগাই ওপৰলৈ উঠিল। অমিতে হাতত ধৰি নমিতাক আগবঢ়াই লৈ গৈছিল। কিন্তু নমিতাই অমিতৰ হাত এৰি অকলেই উঠিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। আন আন সহযাত্ৰীসকল দূৰে দূৰে আছিল।

কিছুদূৰ ওপৰলৈ উঠাৰ পাছত এডোখৰ উন্মুক্ত স্থানত গৈ দুয়ো উপস্থিত হ'ল। চাৰিওদিশ সম্পূৰ্ণ শূন্য। ক'তো এটিও জনপ্ৰাণী নাই। এই বিশাল পৃথিৱীখনত যেন তেওঁলোক দুয়োৰে বাহিৰে আৰু কোনো নাই। নমিতা অকলে অকলে আগুৱাই গ'ল। সমুখৰ ফালে কিছু দূৰত এটা ওখ পৰ্বত। শ্বেত মৰ্মৰৰ দৰে থিয় হৈ আছে। পৰ্বত আৰু নমিতাৰ মাজত এটা বিশাল খাদ। যেন এক বহস্যময় গহ্বৰ। যুগ যুগ ধৰি সেই বিশাল গহ্বৰত যেন অনেক বহস্য পুঞ্জীভূত হৈ আছে। মোহগ্ৰস্তৰ দৰে নমিতাই গহ্বৰৰ তললৈ চাই ৰ'ল। কিবা এক অনামী ভয়ে যেন গ্ৰাস কৰিব খুজিছিল নমিতাক। কিমান যে গভীৰ এই দ গাঁতবোৰ! একোকে

দৃষ্টিগোচৰ নহয় তলভাগ।

হঠাৎ কাৰোবাৰ হাতৰ পৰশত নমিতা চমকি উঠিল। ঘূৰি চাই দেখে যে নিচেই কাষতে থিয় হৈ আছে অমিত। মুখত হাঁহি এটা লৈ অমিতে হাতখন ৰাখিছিল নমিতাৰ গাত। কিন্তু নমিতাৰ মুখৰ বৰণ হঠাৎ সলনি হৈ গ'ল। তাইৰ এনে লাগিল যেন অমিতে তাইক ঠেলি সেই গভীৰ খাদত পেলাই দিব বিচাৰিছে। নমিতা সভয়ে দুখোজ পিছুৱাই আহি ক'লে, তুমি... তুমি মোক ঠেলি পেলাই দিব বিচাৰিছিলো?

: এয়া কি কৈছা তুমি নমি? - অমিত আচৰিত হ'ল, তুমি বলিয়া হৈছা নেকি? এইবোৰ কি আবোল-তাবোল বলকিছা?

: মই তেনেহ'লে ঠিকেই শুনিছিলোঁ। তুমি আগৰ গৰাকী পত্নীকো... হতভম্ব হৈ ৰৈ গ'ল অমিত।

অমিতৰ প্ৰথমগৰাকী পত্নী, যি গৰাকী অগ্নিদগ্ধ হৈ মৃত্যুবৰণ কৰিলে তেওঁৰ নাম আছিল শ্যামলিমা। দেহৰ বৰণ সামান্য ক'লা হ'লেও মুখৰ গঢ় আছিল অতি আকৰ্ষণীয়। আয়ত চকু দুটিৰে সৈতে জোঙা নাকটোৰ মুখখনে যিকোনো পুৰুষৰে চিত্ত চঞ্চল কৰি তুলিব পাৰে। নিৰহংকাৰ, গহীন-গম্ভীৰ স্বভাৱৰ শ্যামলিমাই অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে অমিতৰ ঘৰৰ সকলোৰে মন জয় কৰি ল'ব পাৰিছিল। বিয়াৰ পিছতে অমিতৰ চাকৰিৰ পদোন্নতি ঘটিছিল, মনোমত স্থানলৈ বদলি হৈছিল। তদুপৰি আৰু অনেক শুভকাৰ্য সম্পন্ন হৈছিল তুৰান্বিতভাৱে। সেয়ে অমিতৰ লগতে সমস্ত ঘৰখনে শ্যামলিমাক সৌভাগ্যসূচিকা স্বৰূপে গণ্য কৰিছিল।

সেইদিনা অমিতৰ ঘৰত এটি সৰু-সুৰা পাৰ্টি আছিল। অমিতৰ অফিচৰে সহকৰ্মীসকলক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল। বেছ আনন্দেৰেই পাৰ হৈছিল দিনটো। সৰ্বশেষত নিশা প্ৰায় চাৰে আঠ বজাত আহিছিল অমিতৰ অফিচৰ বহু নন্দন দত্ত। ক্লান্ত-অৱসন্নৰ দৰে আহি ঘৰৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিয়েই শ্যামলিমাক উদ্দেশি ক'লে, মিছেছ দুৱৰা, মোক প্ৰথমতে একাপ চাহ খুৱাওক। তাৰ পিছত আন কথা। মই পিছে কঢ়া লিকাৰ খাওঁ দেই।

শ্যামলিমা লগে লগে ভিতৰলৈ গ'ল। ৰন্ধা-বঢ়াৰ বিষয়ে শ্যামলিমাৰ অৱশ্যে কোনো জ্ঞানেই নাই। অন্যান্য কামৰ মানুহৰ লগতে অমিতৰ ঘৰত ৰন্ধা-বঢ়াৰ মানুহো আছে। শ্যামলিমা লৰালৰিকৈ ভিতৰলৈ যোৱাত অমিতে ভাবিলে যে

নিশ্চয় শ্যামলিমাই কাম কৰা মানুহক চাহৰ কথা ক'ব।

অমিত নন্দন দত্তৰ লগত নানা কথাত ব্যস্ত হৈ পৰিল। কিছু সময় পাৰ হ'ল। শ্যামলিমা ওলাই অহাত পলম হোৱা দেখি অমিত উঠি ভিতৰলৈ গ'ল। শোৱা কোঠাত ভূমুকি মাৰি কিছেহন ৰুমৰ ফালে আগবাঢ়িব খোজোঁতেই হঠাৎ শুনিবলৈ পালে শ্যামলিমাৰ প্ৰাণকাতৰ আৰ্তনাদ। অমিত ল'ৰি গ'ল কিছেহন ৰুমৰ ফালে। আন আন সদস্যসকলো যি য'ত আছিল আটায়ে ওলাই আহিল।

কিছেহন ৰুমৰ দুৱাৰমুখত উপস্থিত হৈ অমিতে যি দৃশ্য দেখা পালে লগে লগে অমিতৰ সৰ্বশৰীৰ অসাৰ হৈ পৰিল। দেহৰ অংগ-প্ৰত্যংগবোৰ যেন নিমিষতে অকামিলা হৈ পৰিল। চিঞৰিব খুজিও চিঞৰিব নোৱাৰিলে। কিছেহনত তেতিয়া দপদপকৈ গেছ বাৰ্ণাৰটো জ্বলি আছিল আৰু নিচেই কাষতে জ্বলিছিল শ্যামলিমা। জুইৰ আগ্ৰাসী লেলিহান শিখাবোৰে শ্যামলিমাৰ সম্পূৰ্ণ আঙুৰি ধৰিছে আৰু সহ্যাতীত যন্ত্ৰণাত শ্যামলিমাই চিঞৰি চিঞৰি সহায় বিচাৰিছে।

অমিতে শ্যামলিমাৰ সহায় কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সেই ঠাইতে মূৰ ঘুৰাই পৰি গ'ল।

শ্যামলিমাৰ এই আকস্মিক দুৰ্ঘটনাত অমিতৰ কি অপৰাধ আছিল অমিতে নাজানে। ৰন্ধা-বঢ়াৰ কামত সম্পূৰ্ণ অনভ্যস্ত শ্যামলিমা। সেই কাৰণে অসাৰধানো আছিল। তথাপি কিবা এক উৎসাহত গৈছিল চাহকাপ নিজে তৈয়াৰ কৰিবলৈ। ফলত নিজৰ বিপদ নিজেই মাতি আনিছিল। অথচ শ্যামলিমাৰ মৃত্যুৰ বাবে অমিতক কিয় অনায়াসে দোষী সাব্যস্ত কৰিলে নমিতাই সেই কথা অমিতে সমূলি বুজি নাপালে।

অমিতৰ দুচকুৰ টোপনি হৰিল। নমিতাৰ আতংকবিহ্বল মুখখনৰ ফালে চাই অমিতৰ চিন্তাত তৎ নোহোৱা হ'ল। ভীষণ ভয় খালে অমিতে ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰি। নমিতাই অমিতক সন্দেহ কৰাৰ কাৰণ কি? তাইৰ মনত এই সন্দেহৰ ভাব কোনে সুমুৱালে?

সোণমাৰ্গৰ সেই পাহাৰৰ ওপৰত দুয়ো দুয়োৰে চকুলৈ কিছু সময় ধৰি চাই ৰ'ল। দুয়ো বিহ্বল। এজনৰ দুচকুত আতংক, বিভীষিকা, সন্দেহ, শংকা আৰু আনজনৰ দুচকুত উৎকণ্ঠা, বিস্ময়, বিমূঢ়। মাত্ৰ কেইহাতমান দূৰতে থিয় হৈ আছিল নমিতা; কিন্তু অমিতৰ এনে লাগিছিল যেন দুয়োৰে

মাজত সৃষ্টি হ'ব ধৰিছে এক বিশাল গিৰিখাদ।

তাৰ পিছৰ দিনবোৰ পাৰ হ'ল এক ভয়ানক বিভীষিকাৰ দৰে। দিনবোৰ কোনোমতে ঠেলি-হেঁচি পাৰ হ'লেও নিশাবোৰ যেন নাযায় - নুপুৱায়। দুখৰ ৰাতিৰ দৰে। অমিত যেন অসহায়, দিশহাৰা। প্ৰেম-প্ৰীতি, স্নেহ-ভালপোৱা এই সকলোবোৰ হৃদয় উজাৰি দিও যেন নমিতাৰ মনৰ সেই ধাৰণা সলনি কৰিব নোৱাৰিলে। মুখৰ মাত যেন বন্ধ হৈ গ'ল নমিতাৰ। দুই গুঁঠৰ মাজত সকলো সময়তে পৰিস্ফুট হৈ থকা সেই সোণালী হাঁহিটোও যেন ক'ৰবাত অন্তৰ্হিত হ'ল। বিশাল ঘৰখনত দুয়ো থাকে দুজন অপৰিচিত লোকৰ দৰে।

এই ঘটনাৰ পিছত অমিতৰ ঘৰলৈ সঘনে অহা-যোৱা কৰিবলৈ ধৰিলে নমিতাৰ দেউতাক। অমিতৰ লগত শহুৰেকে অন্তৰংগতাৰে আগৰ দৰে কথা নপতা হ'ল। যিকণ কথা পাতে সেয়া অগত্যা নাপাতিলে নহয় কাৰণে। অমিতৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে এই ঘটনা সম্পৰ্কে ইতিমধ্যে নমিতাই তেওঁৰ দেউতাকক কৈছে।

সৰু সৰু কথা একোটা লৈ অমিতৰ ঘৰৰ পুৰণি চাকৰবোৰক এজন এজনকৈ বিদায় দিলে নমিতাই। তাৰ পৰিৱৰ্তে নতুন চাকৰ মকৰল কৰা হ'ল, আৰু সেইবোৰ আটায়ে নমিতাৰ ঘৰৰ। অমিতৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে এয়া সকলো নমিতাৰ দেউতাকৰে ফন্দী। তেওঁৰ কন্যাৰ যাতে কোনো বিপদ নঘটে তাৰ বাবেই এই ব্যৱস্থা। অমিতে এইবোৰৰ কোনো প্ৰতিবাদ নকৰিলে।

নিজৰ ঘৰতে অমিতৰ আলহী আলহী যেন লগা হ'ল। ঘৰৰ ভিতৰত উশাহ বন্ধ হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। সমস্ত দিন অফিচতে পাৰ কৰে। ইয়াৰ মাজতো অমিতে অনেকবাৰ চেষ্টা কৰিছে নমিতাৰ মনৰ সেই ভ্ৰান্ত ধাৰণা দূৰ কৰিবলৈ; কিন্তু বাৰে বাৰেই ব্যৰ্থ হ'ল তেওঁ।

অমিতৰো দিনে দিনে স্বাস্থ্যৰ অৱনতি ঘটিবলৈ ধৰিলে। সকলো সময়তে হাঁহি-আনন্দৰ মাজেৰে জীৱনটো পাৰ কৰিব বিচৰা অমিত যেন আজি মৃতপ্ৰায়। অফিচৰ পৰা আহিয়েই সন্ধ্যা আকৌ ওলাই যায় অমিত। কেতিয়াবা ৰেষ্টোৰাঁ, কেতিয়াবা ক্লাব, কেতিয়াবা আকৌ চহৰৰ পৰা কিছু দূৰত থকা ৰিজাৰ্ট এখনলৈ। ঘৰত সময় কটোৱাৰ আগ্ৰহ - আন্তৰিকতা যেন কেতিয়াবাই শেষ হৈ গ'ল।

অমিতৰ লগত ক'তো কোনোৱে আজিকালি নমিতাক

দেখা নাপায়। সেয়ে বন্ধু-বান্ধৱ, আত্মীয়-কুটুম্ব আদিৰপৰা নানা প্ৰশ্নৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয় অমিত।

দিন যোৱাৰ লগে লগে অমিত আৰু অস্থিৰ হৈ পৰিল। মানসিক স্থিৰতা নোহোৱা হ'ল। অৱশেষত অমিত দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ হ'ল - যিকোনো প্ৰকাৰে নমিতাৰ মনৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণা, সংশয় সকলোবোৰ দূৰ কৰিব লাগিব। সেইদিনা অফিচ নাছিল অমিতৰ। পুৱা চাহ খাবলৈ বহাৰ সময়ত অমিতে নমিতাক উদ্দেশি ক'লে: আজি এঠাইলৈ যাওঁ ব'লা!

: ক'লৈ? নমিতাই নিস্পৃহ ভংগীৰে প্ৰশ্ন কৰিলে।

: চহৰৰ বাহিৰলৈ। সোণাপুৰৰপৰা কেইকিলোমিটাৰমান আগত 'গ্ৰীণলেণ্ড' নামৰ এখন সুন্দৰ ধাৰা আছে। বৰ বেছিদিন হোৱা নাই খোলা। প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজত খুবেই ভাল লাগিব। আজিৰ দিনৰ সাঁজ তাতেই খাই আহোঁ ব'লা। - অমিতে আগ্ৰহেৰে ক'লে।

নমিতাই আপত্তি নকৰিলে।

তাৰ পিছত নমিতা লৰালৰিকৈ ভিতৰ কোঠালৈ গ'ল।

অমিতৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে নমিতাই এতিয়া নিশ্চয় ফোনত দেউতাকৰ লগত কথা পাতিব। দেউতাকে অনুমতি নিদিবও পাৰে। বোধহয় দেউতাকে অনুমতি দিলে। হয়তো সাৱধানে সকলো ফালে চকু-কাণ ৰাখি যোৱাৰ কথা কৈছে।

দিনৰ প্ৰায় এঘাৰ বজাত অমিতে নমিতাক লৈ ৰাওনা হ'ল। নমিতা গম্ভীৰ হৈ মুখ ফুলাই বহি গৈছিল অমিতৰ কাষত। অমিতে আঁৰ চকুৰে বাৰে বাৰে চাইছিল নমিতাৰ ফালে। নমিতা নিশ্চল, স্থিৰ, যেন এক প্ৰস্তৰ খণ্ডহে লগত লৈ আহিছে অমিতে।

: আজি হঠাৎ কি মন গ'ল? - হঠাৎ নীৰৱতা ভংগ কৰি নমিতাই সুধিলে।

: মানে? - অমিতে কৌতূহলেৰে চালে নমিতালৈ।

: এই যে দুপৰীয়া ধাৰা প্ৰথমে?

নমিতাৰ কথা শুনি অমিতে নিঃশব্দে হাঁহিলে। তাৰ পিছত ধীৰ কণ্ঠেৰে ক'লে, : এয়া কেৱল তোমাৰ কাৰণেই।

: মোৰ কাৰণে? - নমিতা যেন আচৰিত হ'ল।

: এটা সাংঘাতিক ভুল ধাৰণা মনৰ মাজত লৈ তুমি কি এনেদৰেই জীৱনটো পাৰ কৰিবা নেকি? - অমিতে সুধিলে।

: ভুল ধাৰণা? কোনটো ভুল ধাৰণা? - নমিতাই এইবাৰ

অমিতলৈ চালে।

: মোৰ প্ৰতি থকা ভুল ধাৰণাৰ কথা কৈছোঁ। এনে এটা জীৱন সহনীয় জানো?

: সহনীয় নহ'লেও উপায় নাই। - নমিতাৰ স্বৰ ৰুঢ়।

অমিতে এক কৰুণ দৃষ্টিৰে নমিতালৈ চালে। হৃদয়ৰ কোনোবা এডোখৰত এক প্ৰচণ্ড বিষ অনুভৱ কৰিলে অমিতে।

: যিটো সত্য তাক কেনেকৈ নুই কৰিব পাৰি? - নমিতাই পুনৰ ক'লে।

: কোনটো সত্য? - অমিতে পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিলে।

: যিটো মই দেখিছোঁ, যিটো মই বুজিছোঁ। - নমিতাৰ দৃষ্টি গাড়ীৰ খিৰিকীৰে বাহিৰত নিৱদ্ধ।

: তুমি যি দেখিছা সেয়া ভুল; যি বুজিছা সেয়াও ভুল। মনৰ কথা নাজানি আমি বহুতকৈ বহুভাৱে বিচাৰ কৰি চাওঁ। সেই বিচাৰ সকলো সময়তে শুদ্ধ নহয়।

নমিতাই এইবাৰ কোনো উত্তৰ নিদিলে। মুখমণ্ডলত বিৰক্তিকৰ ভাব পৰিস্ফুট। দুখ আৰু হতাশাত ভাৰাক্ৰান্ত হৈ

অমিতে হঠাৎ গাড়ীৰ স্পীড বঢ়াই দিলে। দুচকু চলচলীয়া হৈ পৰিল। এক্সিলেটৰত আপোনা-আপুনি ভৰিৰ চাপ বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে।

: এ...ই...! নমিতাই চিঞৰি উঠিল, : কি কৰিব খুজিছা তুমি? মাৰিব খুজিছা নেকি?

অমিতে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

নমিতাৰ মুখৰ বৰণ ভয়ত বিবৰ্ণ হ'ল। প্ৰাণৰ ভয়ত

অমিতৰ হাত এখনত খামুচি ধৰি জোৰেৰে জোকাৰি দি ক'লে, : স্পীড কমোৱা, প্লীজ... স্পীড কমোৱা।

অমিতে কিন্তু স্পীড নকমালে। ব্যস্ত জনবহুল পথটোৰে তীব্ৰ গতিৰে ধাবিত হোৱা গাড়ীখনে এটা কেঁকুৰিত নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই বাটৰ কাষৰ গছ এজোপাত সজোৰে খুন্দা মাৰি দিলে। তাৰ পিছত আৰু মনত নাই অমিতৰ।

দুচকুৰ অন্ধকাৰখিনি ধীৰে ধীৰে আঁতৰ হ'ল। তাৰ লগে লগে সম্বন্ধে ঘূৰি আহিল অমিতৰ। চাৰিওফালে এক আচহুৱা পৰিৱেশ।

এখন বিছনাৰ ওপৰত শুই আছে অমিত। মূৰৰ ওপৰত এখন ফেন ধীৰ গতিৰে ঘূৰি আছে। নাকত লাগিছে লাইজলৰ গোক্ৰ। এখন চিনাকি মুখ অমিতৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ল। নমিতাৰ দেউতাক। এক ঘৃণাভৰা তীব্ৰ আক্ৰোশমূলক দৃষ্টিৰে অমিতৰ ফালেই চাই আছে।

: ন... মি...! - অমিতে নমিতাৰ নামটো উচ্চাৰণ কৰিব

খুজিও নোৱাৰিলে। ওঁঠ দুখন সামান্য লৰিল মাথোন।

: জ্ঞান ঘূৰাই পালে? - হঠাৎ সোঁফালে কাৰোবাৰ উপস্থিতিৰ উমান পাই অমিতে মূৰটো ঘূৰাই চাবলৈ চেষ্টা কৰিলে।

এজন পুলিচ অফিচাৰ সহকাৰী দুজনৰ সৈতে থিয় হৈ আছে।

: ষ্টেটমেন্ট দিব পাৰিব? - পুলিচ অফিচাৰজনে সুধিলে।

অমিতে এক দৃষ্টিৰে চাই ৰ'ল পুলিচ অফিচাৰজনলৈ।

: সঁচাকৈয়ে আপুনি বিৰাট চতুৰ। - পুলিচ অফিচাৰজনে বহস্যময় হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, : ইমান সুন্দৰভাৱে দুৰ্ঘটনাটো ঘটালে কেনেকৈ? আচৰিত!

আপুনি ইমান সুন্দৰভাৱে বাচি গ'ল আৰু আপোনাৰ মৰমৰ পত্নী গৰাকীৰ মৃত্যু ঘটিল। স্পট ডেড্ -ঘটনাস্থলীতে মৃত্যু।

(ৰঞ্জু হাজৰিকা অসমীয়া সাহিত্যত ভৌতিক আৰু বহস্যধৰ্মী সাহিত্যৰ অন্যতম হোতা। ১৯৭৩ চনত প্ৰথমখন উপন্যাস হোৱাৰ পৰা তেখেতে কল্পবিজ্ঞান, সামাজিক শিশু সাহিত্য, অভিযানমূলক, জ্যোতিষ, বহস্যধৰ্মী - সকলো বিষয়তে যথেষ্ট সংখ্যক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল টনকিয়াল কৰি থৈছে। উল্লেখযোগ্য যে ২০২৪ চনত তেখেতে "বিপন্ন বিস্ময় খেল" নামৰ শিশু উপন্যাসৰ বাবে শিশু সাহিত্য অকাডেমি বঁটা লাভ কৰে।)

With best compliment from:

PANSEIS GEO SERVICES PRIVATE LIMITED

PLOT NO.10; DDA DISTRICT CENTER

South Delhi, JASOLA

Delhi -110025

সমস্বয়ৰ প্ৰতীকঃ আজান পীৰ

চেয়দা মাজনী আহমেদ বহমান

অসম হৈছে জাতি-উপজাতি, ভাষা, কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু সমস্বয়-সম্প্ৰীতিৰে সমৃদ্ধ এখন বাৰে বৰণীয়া মিলনভূমি। যিকোনো এটা জাতিৰ পৰিচয়ৰ লগত সংপৃক্ত হৈ থাকে জাতিটোৰ ঐতিহ্য, পৰম্পৰা, ধৰ্ম সংস্কৃতি আৰু সমাজ ব্যৱস্থাৰ একো একোখন চিত্ৰ, য'ত প্ৰতিফলিত হয় জাতিটোৰ যাউতি যুগীয়া, বাৰে বৰণীয়া শৌৰ্য-বীৰ্যৰ সোণালী ইতিহাস। ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ পূব-প্ৰান্তত অৱস্থিত সুজলা-সুফলা, শস্য-শ্যামলা প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি অসম এনে এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত, নানা জাতি, উপ-জাতিৰ ভাষা, কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু সমস্বয়-সম্প্ৰীতিৰে সমৃদ্ধ সোণত সূৰগা চৰোৱা মিলনক্ষেত্ৰ।

প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখনীয় যে “আহো মই পৰদেশ - যাওঁ মই পৰদেশ - লগতো ইয়াৰি নাই” বুলি আক্ষেপ কৰা সপ্তদশ শতিকাত সুদূৰ বাগদাদৰপৰা ভাৰতৰ পূব দিশেৰে আহি অসম মূলুকৰ সমস্বয়ৰ তীৰ্থ নগৰী হাজোত থিতাপি লোৱা ভাতৃদ্বয় ক্ৰমে হজৰত ছাহ মিৰাণ আৰু হজৰত নবী শ্বাহৰ ভাৰতীয় সমাজ গঠন আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় ঐক্য-সংহতিৰ বিকাশ সাধনত অপৰিসীম ভূমিকা আছে। হজৰত আজান পীৰ দেৱক সেয়েহে সামাজিক সন্ডাৱনা আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় ঐক্য সংহতিৰ দূত বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহ'ব।

ভাৰতবৰ্ষ হৈছে এখন বিশাল দেশ। সেয়ে হ'লেও ইয়াৰ অধিবাসীসকলৰ মাজত ভাষা, ধৰ্ম, ৰীতি-নীতি, ঐতিহ্য পৰম্পৰা আৰু সমাজ-সংস্কৃতিৰ মাজত অনেক ভিন্নতা আছে। ভিন্নতাৰ মাজত একতাই হৈছে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলমন্ত্ৰ। এই ভাৰতীয় সকল একগোট হৈ থকাত পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ইয়ালৈ অহা সাধু-সন্ত, চুফী, ফকীৰ, সন্যাসী আৰু মহাপুৰুষ মহাত্মাসকলৰ নিস্বার্থ কাম-কাজ, বাণী আৰু শিকণি সমূহৰ ফলশ্ৰুতিতে নানান দ্বন্দ সংঘাত হেলাৰঙে প্ৰত্যাহান কৰি ভাৰতীয় সকল একগোট হৈ বিশ্ববাসীৰ আগত সগৌৰৱে মূৰ দাঙি থাকিব পাৰিছে। যুগ যুগান্তৰলৈ সোণালী ইতিহাসত সমস্বয়-সম্প্ৰীতিৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰি অসমৰ সমাজ জীৱন ঐক্য সংহতিৰ মাজেৰে

যিসকলে মহীয়ান কৰি গৈছে তেওঁলোকৰ ভিতৰত আজান পীৰ অন্যতম।

“তুমি যি দেশলৈ যোৱা সেই দেশৰ ভাষা, সংস্কৃতি গ্ৰহণ কৰিবা” - বিশ্ব নবী হজৰত মহম্মদ (দঃ)ৰ এই বাণী সাৰোগত কৰিয়েই সুদূৰ বাগদাদৰপৰা অসমলৈ আহি ইছলাম ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰাৰ হেঁপাহ বুকুত বান্ধি স্বদেশ এৰি পীৰজনা বিদেশলৈ আহিছিল।

ইৰাকৰ ৰাজধানী বাগদাদৰপৰা প্ৰায় ১৫৮০ খ্ৰীঃ ত সহযোগী সকলক লগত লৈ অচিন দেশলৈ আল কোৰাণৰ সত্য বাণী সমূহ ৰচুল হজৰত মহম্মদ (দঃ) ৰ আদৰ্শৰ দ্বাৰা, মানুহক ইছলাম ধৰ্মত দীক্ষিত কৰিবলৈকে প্ৰায় সাত হাজাৰ কিলোমিটাৰ বাট তেওঁ পদব্ৰজেৰে আহিছিল। এই যাত্ৰাত ভিন্ন ভিন্ন দেশ, চহৰ, নগৰ অতিক্ৰম কৰি শেষত সিন্ধু প্ৰদেশ হৈ অসমত প্ৰৱেশ কৰে। হজৰত ছাহ মিৰাণ চাহাব প্ৰথমতে হাজোৰ গৌৰাছল পাহাৰত আশ্ৰয় লৈ অসমীয়া মাত কথা, ভাষা-সাহিত্য, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ফকৰা-যোজনা, জতুৱা ঠাঁচ, কলা-সংস্কৃতি সকলোবোৰ আয়ত্ত কৰি উজনি অসমলৈ যায়। কেৱল আৰবী আৰু ফাৰ্চী ভাষাৰ জ্ঞানৰ অফুৰন্ত সমল বুকুত বান্ধি পৰদেশলৈ অহা হজৰত মিৰাণ ছাহে উপলব্ধি কৰে যে অসম ভিন্ন জাতি-উপজাতি, ভাষা, দোৱান আৰু ভিন্ন সংস্কৃতিৰে ভৰপূৰ এখন দেশ - য'ত সকলো মানুহৰ মাজত এক উমৈহতীয়া সাংস্কৃতিক মহান ঐক্য চিৰ বিৰাজমান।

ইয়াৰ পিছত আজান চাহাবে কামৰূপৰপৰা পুনৰ উজনি অসমলৈ যাত্ৰা কৰে। আহোমৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱত সেই সময়ত স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপ সিংহই ৰাজত্ব কৰিছিল। ছাহ মিৰাণ চাহাবে ভাতৃ ৰহমানী চাহেবক লগত লৈ গড়গাঁৱৰ কাষৰীয়া চুণপোৰাত থাকিবলৈ লয়। তাত তেখেতে এটি মহজিদ সাজি পাঁচ সন্ধ্যা সমূহীয়া নামাজ আদায়ৰ বাবে আজান দিয়াৰ বাবে তেওঁৰ নাম আজান ফকীৰ বা আজান পীৰ হৈছিল। গড়গাঁৱত থকাৰ সময়ত ৰজা আৰু প্ৰজাক

উদ্দেশ্য এটি কবিতাৰদ্বাৰাই তেওঁ আশীৰ্বাদ জনাইছিল
এইদৰে -

গড়গাঁও নগৰখন আহোম ৰজাৰ ৰাজ্যত
জিকিৰ তৰ্জমা হল
অসমীয়া মাতত,
ৰজা হওক চিৰজীৱি প্ৰজাৰ হওক মংগল
শিল - নোপঙে মানে নাও নেযায় তল।

আজান পীৰ গড়গাঁৱত থকাৰ সময়ত সৰ্বসাধাৰণ
ৰাইজৰ মাজত তেখেত অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। ৰাইজৰ
মাজত অপায়-অমংগল, বেমাৰ-আজাৰ হ'লে তেখেতে দোৱা
আশীৰ্বাদ কৰিছিল। মানুহক হাতেৰে স্পৰ্শ কৰি দোৱা কৰাত
ৰোগৰপৰা পৰিত্ৰাণ পাইছিল। আপদ-বিপদত পৰা লোকক
দিহা পৰামৰ্শ দিছিল। তেখেতৰ জাত-পাতৰ ভেদাভেদ নথকা
বৈষম্যহীন আচৰণত মুগ্ধ হৈ সমাজৰ মাজত তেখেতৰ প্ৰতি
শ্ৰদ্ধা ভক্তি বৃদ্ধি পাইছিল আৰু এই মৰম চেনেহৰ সুবাদতে
সমস্বয়ৰ ভেটি ক্ৰমান্বয়ে দৃঢ় হৈ উঠিছিল।

আজান দেউ চাহাব অসমলৈ অহাৰ পূৰ্বেই অসমত
মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীমন্ত মাধৱদেৱৰ
বৈষ্ণৱবাদৰ জৰিয়তে একশৰণ ভাগৱতী ধৰ্মৰ বহুলভাৱে
প্ৰচাৰ আছিল। আজান চাহাবে সেই সময়ৰ প্ৰচলিত ধৰ্মৰ
প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি প্ৰদৰ্শন কৰি হিন্দু ধৰ্মীয় পুথি-শাস্ত্ৰ,
বেদ-উপনিষদ, গীতা-ভাগৱত অধ্যয়ন কৰি পৰম গূঢ়তত্ত্ব
আয়ত্ত কৰিব পাৰিছিল। সেয়েহে এগৰাকী ইছলাম ধৰ্মীয়
সাধু-সন্ত হৈও তেওঁ মুক্ত কণ্ঠে ক'ব পাৰিছিল-

অধৰা পুখুৰীৰ মাজে ব্ৰহ্মা নামৰ ধ্বনি
তাতে বহি খেলা কৰে শিৱ মহামুনি।

গুৰু দুজনাৰ অনবদ্য ৰচনাৰাজিৰদ্বাৰা আজানদেউ
চাহাব বাৰুকৈয়ে অনুপ্ৰাণিত হৈছিল। তেখেতৰ ৰচনাৱলীত
এই কথা স্পষ্ট ৰূপে প্ৰকাশ পাইছে -

"শঙ্কৰদেৱৰ জীয়ৰী মাধৱদেৱৰ বোৱাৰী
ৰহপুৰ নগৰত ঘৰ।

ৰহপুৰ নগৰৰ ৰসক নমাই আনি
দিলে সকলোতে বাটি।"

একেশ্বৰবাদী ইছলাম প্ৰচাৰৰ সংস্কাৰক গৰাকীয়ে
কোৰাণ, পুৰাণ, বেদ-হাদীছ আদিৰ মাজত কোনো তফাৎ
বিচাৰি পোৱা নাছিল। তেওঁৰ মতে ধৰ্ম শাস্ত্ৰই একে কথা
কৈছে -

"চাৰি বেদে গিয়ানকে কয় ঐ আল্লা
চাৰি বেদে গিয়ানকে কয়।"

সকলো ধৰ্মৰ প্ৰতি উদাৰ সহিষ্ণু হ'বলৈ শ্ৰীমন্ত
শংকৰদেৱ গুৰুজনাই আহ্বান জনাইছে এইদৰে -

"পৰৰ ধৰ্মক নিহিংসিবা কদাচিত
কৰিবা ভূতক দায় সকৰুণ চিত"

একে সুৰতে সুৰ মিলাই সন্ত কবি জনাই পুনৰ দৃষ্ট
কণ্ঠেৰে কৈছে -

"মোৰ মনত আন ভাব নাই অ আল্লা
মোৰ মনত নাই আন ভাব।

হিন্দু কি মুছলমান একে আল্লাৰ ফৰমান
আখৰতত একে আল্লাৰ নাম।"

এইদৰে যুগ যুগ ধৰি চলি অহা সমস্বয় আৰু
মহামিলনৰ আৰ্হি অসমৰ হিন্দু মুছলমানৰ মাজত চলি থকাৰ
বাবে অন্যান্য ৰাজ্য সমূহৰ তুলনাত অসমত হিন্দু মুছলমানৰ
সংঘাত নাই বুলিয়েই কব পাৰি। যিকোনো এখন ৰাজ্য
তথা দেশৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ বাবে ধৰ্ম, সহনশীলতা আৰু
সমস্বয়-সম্প্ৰীতিৰ অতিকৈ প্ৰয়োজন। মুঠ কথাত ক'বলৈ
গলে মহাপুৰুষ দুজনাৰ ৰচিত ভক্তিমূলক গীত সমূহৰ
আৰ্হিত জিকিৰ লিখি হিন্দু মুছলমানৰ মাজত তেখেতে
সমস্বয় সম্প্ৰীতিৰ যি যাউতিযুগীয়া যুগসূত্ৰ সৃষ্টি কৰি গল তাৰ
কোনো তুলনা পাবলৈ নাই। আমি আশাবাদী যে সম্প্ৰীতিৰ
মিলনভূমি অসম মূলুকৰ সমস্বয়ৰ এনাজৰীডাল আকাশত
চন্দ্ৰ সূৰ্য থাকে মানে চিৰ বিৰাজমান হৈ ৰব।

(চৈয়দা মাজনী আহমেদ ৰহমান শিশু নিকেতন, ডিগবৈ বিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী। অসম লেখিকা সমাৰোহৰ
লগত জড়িত লেখিকা গৰাকী এগৰাকী কবি হোৱাৰ উপৰিও ভালেমান সামাজিক অনুষ্ঠানৰ সেৱাত ব্ৰতী।)

পিৰামিড

দীপামণি শইকীয়া

“ঠাচ্” কৰি উঠা এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰৰ শব্দত গোটেই পৰিৱেশটোৱে একদম স্থিৰ হৈ বৈ গ’ল। যেন চৰ নহয় “ষ্টাচ্যু” বুলি এক অটল আদেশবাণীহে চাৰিওদিশে উফৰি পৰিল। চয়নিকাৰ গোলাপী ওঁঠত সোমাও সোমাও কৈ বৈ গ’ল আইচক্ৰীম কাপৰ কাঠৰ চামুচ। ‘কাৰেণ্ট এফেয়াৰ কেপচুল’ৰ পেইজত ফুৰি থকা মাধৱীৰ লাহিৰী আঙুলী আৰু ৰিক্সাত লাফ মাৰিবলৈ উদ্যত ৰাহুলৰ ‘ডিছট্ৰেছড’ ডেনিমাবৃত দীঘল ঠেং।

“হাও ডেয়াৰ যু হা? তোৰ দৰে বিহাৰী এটাক বয়ফ্ৰেণ্ড কৰাতকৈ মই চিংগ’ল থাকি যাম সদায়, যু আঙাৰষ্টেণ্ড বাৰ্গাৰ? ইমান দিন ভালদৰে কৈ আছো, বুজি নাপায়।” - তানৱীৰ মুখৰ শেষৰ বাক্যটো দৰাচলতে অৰুণৰ বাবে নাছিল, বৰঞ্চ স্থানু হৈ বৈ যোৱা চৌপাশৰ পৃথিৱীখনৰ মৌন সমৰ্থন বিচাৰিহে আছিল - দস্তৰমত বুজিলে সিঁহতে। কিন্তু বেচ কিছুদিনৰপৰা ‘ফেভিক’ল জ্যোৰী’ৰ ৰূপ লোৱা অৰুণ-তানৱীৰ মাজত ‘বিহাৰ’ ক’ৰপৰা ‘টপকিল’, সেইয়া দেখিহে সিঁহত হালে বিচূৰ্তি খালে। চিঞৰি চিঞৰি তালফাল লগাই এসময়ত অট’ এখনত উঠি তানৱী অদৃশ্য হ’ল।

“তহঁতৰ খোৱা হৈ গ’ল না - উঠ! এইবোৰ নাটক ইয়াত প্ৰতি বছৰে হৈ থাকে। IAS হ’বলৈ হ’লে এইচব সহি জুইত পোৱা সোণ হ’বলৈ শিকাৰ out of syllabus ৰ পাঠ এইবোৰ। খুচুৰা দে। খুচুৰা দে।”

ৰঘূৰ কেৰকেৰণিত সিঁহত দুটা ‘ৰঘূ ফ্ৰাষ্ট ফুড কৰ্ণাৰ’ৰ প্লাষ্টিকৰ ৰঙা চালিখনৰপৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। ‘বাজীৰাও বেটচটো .এ.এছ ক’চিং একাডেমী’ত সিঁহতৰ বেটচটো আবেলিৰ যদিও দেওবাৰ বুলি সিদিনা আগবেলাই ক্লাচ ৰখা গৈছিল। ক্লাচ শেষ হোৱাৰ পাছত ৰ’দত এগামুৰী মাৰি অলপ সময় সেইখিনিতে বৈছিল গোটেই জাক। সৰু সৰু গোটত ভাগ হৈ কোনোৱে পঢ়াৰ আলোচনা কৰিছিল, কোনোৱে আইচক্ৰীমৰ ঠেলাৰ কাষ চাপিছিল আৰু পেটৰ নাড়ী ভুৰুৱে উমান দিয়াত সিঁহতহালে চাওমিনৰ প্লেট লৈ ৰঘূ ফ্ৰাষ্ট ফুডৰ টেবুলত

বহিছিল। প্লেট খালি হোৱাই নাছিল সিঁহতৰ, কৰ্ণকূহৰত খুন্দা মাৰিলেহি এক অপ্রত্যাশিত শব্দ ব্ৰক্ষাই “ঠা-চ!”

সহমৰ্মিতাবে ইচ্ ইচাই থকা এটা জুমৰ মাজত অপমানৰ ৰঙা জলজলীয়া চকু লৈ থিয় দি থকা অৰুণৰ ফাললৈ ইতঃস্তত সিঁহত দুটাও আঙুৰাই গ’ল। চৰ এটা মাৰি অৰুণক নিজৰ স্থিতি বুজাবৰ বাবে ৰাজহুৱা স্থান এটা তানৱীয়ে বিচাৰি লোৱাৰ আঁৰত কিবা কাৰণ আছিল নে সেইয়া মাত্ৰ ‘হিট অব দ্যা ম’মেন্ট’ ৰ ফল আছিল যদিওবা সিঁহতে নুবুজিলে।

“চৰ এটাৰ অপব্যয় কৰাতকৈ তাৰদ্বাৰা ‘লালু পানজু’ কাৰোৰ বাবে তাই যে ‘available’ নহয় তাৰে এটা কমন মেছেইজ দিয়াৰ উদ্দেশ্যই কিজানি তাই এই টুকুৰা ঠাই বাচি ল’লে। “সিঁহতে নিজৰ মাজতে সম্ভাৱনাবোৰ আলোচনা কৰি ৰ’ল। ক্ৰমান্বয়ে বাঢ়ি অহা জুমটোৰ মাজত শৰবিদ্ধ হৈ থিয় দি থকা অৰুণক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ হেন সময়তে ‘ৰয়েল এনফিল্ড’ খন লৈ ক’ৰ’বাৰ পৰা আহি ওলালহি সিঁহতৰ বেটচৰে ‘পাৰ্ভিছ’! দুই মূহুৰ্ত্ত বৈ সি ঘটনাৰ বুজ ল’লে আৰু অৰুণক পিছ চিটত বহুৱাই অন্তৰ্ধান হ’ল।

“এতিয়া পাৰ্ভিছে তাক নি পাবত বহুৱাবগৈ। অৰুণ ‘চেচ’ মুঠতে।”

ৰুমলৈ ওভতাৰ বাটত জয়ন্তই শংকা যতালে। ৰাজীৱৰ পিছে অৰুণৰ ভৱিষ্যতলৈ তিলমানও মন কোমল নহ’ল। UPSC ত উত্তীৰ্ণ নহ’লে অৰুণতকৈ হেজাৰ গুণে দুখ লগা অৱস্থা হব তাৰহে। ঘৰৰ খেতি কৰা ট্ৰেষ্টৰ বিক্ৰী কৰি তাক দিল্লীত আই.এ.এছৰ ক’চিং কৰিবলৈ পঠিয়াইছে পিতাক ৰাজস্বৰূপে। এডমিশ্যনৰ খৰচ এক লাখ টকা। ৰুমৰ ‘এডভান্স পেমেণ্ট’ বাৰ হেজাৰ টকা! তাৰপাছত আছে ছহেজাৰকৈ প্ৰতিমাহে ৰুমৰ ভাৰা। খোৱাৰ বাবে টিফিন লগোৱা আছে; মাহে আঢ়ৈ হেজাৰকৈ তাৰো খৰচ। কিতাপ, প্ৰিন্ট আউট ইত্যাদিৰ খৰচ বেলেগ। মুঠতে ফেইল কৰি ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ ‘অপ্সন’ নাই তাৰ হাতত। পিতাক

জয়ন্তই ক'লে,

“পাগল হৈছ? কালিলৈ ক্লাচত মেট্ৰ’ইকন’মিক্সৰ ইম্পৰটেণ্ট টপিক ল’ব ছাৰে।”

“গুলি মাৰ তোৰ মেট্ৰ’ইকন’মিক্স!”

তাৰ পাছত আৰু কি! এদিনৰ বাবে সিঁহতে নিজক দিল্লীৰ ৰজা বুলি ধৰি ল’লে! সৰ্পিল বাহন মেট্ৰ’ত বহি চলাখ কৰিলে ‘পাৰাঠা গলি’ৰপৰা ‘জামা মন্দিৰ’ লৈ কিম্বদন্তিৰ ধূলিয়ৰি পাত। লালকিল্লাৰপৰা ‘লাহৰী গেট’ আৰু তাৰপাছত ‘মমতাজ মহল’! মহাৰাজ ৰঞ্জিত সিং মাৰ্গেৰে ৰাজকীয় ৰঙীন মনেৰে যাত্ৰা কৰি পালেগৈ ‘কণৱাট প্লেচ’। তাতে পাতালত থকা ‘পালিকা বজাৰ’ত এভূমুকি মাৰি ভৰি দিলেগৈ ৰাজীৱ চ’কৰ মেট্ৰ’ ষ্টেচন! ষ্টেচনত মানুহৰ সাগৰত উটি ভাঁহি মেট্ৰ’ৰ ‘য়েল্ল লাইন’ ধৰি অৱশেষত ভৰি দিলেগৈ চাউথ দিল্লীত। চাউথ দিল্লীৰ মল এটাৰ চিকুন মজিয়াত থিয় দি আনন্দত আত্মহাৰা হৈ ইটোৱে সিটোলৈ চাই দাঁত চেলাই হাঁহি এটা মাৰিবলৈ লৈ হতবাক হৈ সিঁহতে আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে চৌপাশৰ স্বচ্ছতাৰ তুলনাত এলাফুৰ দৰে মলিয়ন সিঁহতৰ মুখবোৰ, দেহবোৰ, সাজপাৰবোৰ আনকি মাত কথাবোৰো!

নিমিষতে দপ্ কৰি নুমাই গ’ল ভিতৰৰ সুখৰ সূৰ্য আৰু ছিটিকি খাই যোৱা বাটেৰে নিজকে চোঁচৰাই আনি সিঁহত সোমাই পৰিলহি অ’ল্ড ৰাজেন্দ্ৰ নগৰৰ সেই অন্ধকাৰ ভাৰা ৰুমত। সিঁহতে বুজিলে এই চহৰত পোহৰৰ শেলবোৰৰপৰা লুকাই থাকিবলৈ এই কণেই শ্ৰেষ্ঠ আশ্ৰয়। সেই যে সিদিনা সিঁহতে একাৰৰ ৰঙক নিজৰ বুলি স্বীকাৰ কৰি ল’লে, ঠিক সেইখিনিৰপৰা আৰম্ভ হ’ল এটা অবিশ্বাস্য ‘মিৰাক্যাল’ৰ। হ’ল কি, এক ন তাড়নাত কিতাপৰ আখৰে দেখুওৱা পোহৰক সিঁহতে কৃষ্ণ গহ্বৰে আলোক কণা টনাৰ দৰে নিজৰ ভিতৰলৈ টানিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। পোহৰক আজুৰিবৰ বাবে একাৰত থকা ভৰিৰ খোপনিক সঠিক কৰি ল’বই লাগিব। সিঁহতৰ গাঁৱৰ বুঢ়া মেথাই ও নকয় জানো- নিজক বিচাৰি লোৱা প্ৰথম, তাৰপাছত সন্মুখত লক্ষ্যই নিজেই ধৰা দিবহি। এবাৰ সেই মাৰ্গৰ সম্বন্ধে পোৱাৰ পাছত বাহিৰৰ কোনো চকামকা বিজুলী খেলে কাকো টলাব নোৱাৰে। নোৱাৰিলে সিঁহতকো। এই ‘মিৰাক্যাল’ৰ পৰৱৰ্তী পৰিঘটনা হিচাপে ভাতিৰী দেৱীৰ পো ভৌড়াই ‘ৰাজীৱ ছাৰ’ হৈ এদিন পুলিচৰ ডাঙৰ অফিচাৰৰ চকীত বহিল। ইফালে ‘ইণ্ডিয়ান ফৰেইন

চাৰ্ভিছ’ ত জইন কৰি জয়ন্ত বৰ্মন দেশ এৰি দেশান্তৰী হ’ল।

“পাৰ্ভিছ, তানৱী আৰু অৰুণৰ কি হ’লগৈ পিছে? একমিনিট, মোক অনুমান কৰিবলৈ দে! তানৱীৰ কোনো বিজনেছ টাইক’নৰ লগত নিশ্চয় বিয়া হৈ গ’ল। পাৰ্ভিছ দেউতাকৰ বিজনেছত নামিল আৰু অৰুণ ঘৰৰ ল’ৰা ঘৰলৈ উভতি গৈ জীৱিকাৰ বাবে কিবা এটা কৰিলেগৈ। এম আই ৰাইট?”

স্পেইন, বলিভিয়া আৰু তাৰপাছত কলম্বিয়াত তিনিবছৰকৈ কটোৱাৰ অন্তত ন বছৰৰ পাছত নিজৰ দেশত পোষ্টিং হৈছে জয়ন্তৰ। দিল্লীত পৰিয়ালক থান ঠিত লগায়ে সি প্ৰথমটো ‘উইক এণ্ড’তে আহি ৰাজীৱৰ চাকৰিৰ ঠাই ম’হলী ওলালেহি। এতিয়া দুই বন্ধুয়ে হাতত ৰঙীন পানীয় লৈ সন্ধিয়াটোক বিভিন্ন বাৰ্তালাপেৰে উমাল কৰাত লাগিছে। জয়ন্তৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত ৰাজীৱে ক’লে,

“অৰুণ সেই ঘটনাৰ পাছতে দিল্লী এৰি গুছি গৈছিল মনত আছে চাগে তোৰ? তাত গৈ সি ৰাৰখণ্ডত ‘এম’নিয়া প্লান্ট’ এটাতে জইন কৰিছিলগৈ। এতিয়া তাতে চিনিয়ৰ ইঞ্জিনিয়াৰ। পাৰ্ভিছৰ গুৰগাঁৱত ‘ৰিয়েল ইণ্টেইটৰ’ ৰ বিজনেছ! লগতে এখন ‘পাব’ ও চলায়। Famous for freshly brewed beer and great music! সি বাজীৰাও ক’চিংলৈ চিভিল চাৰ্ভিছৰ ‘প্ৰিপাৰেশ্যন’ৰ বাবে যোৱা নাছিল - আমি সৰে জানিছিলোৱেই! গৈছিল ফ্ৰী টাইম পাছ কৰিবলৈ। এবাৰ অৰুণক লগ পাইছিলোঁ দিল্লীত। পাৰ্ভিছৰ বাৰলৈ সিয়ে মোক লৈ গৈছিল। পাৰ্ভিছৰ মুখত ‘ছাৰ’ শব্দটো শুনি কি যে অখজা লাগিছিল কি কম আৰু তোকা!”

“পাৰ্ভিছক লৈ মোৰ অনুমান সঁচা হ’ল দে! পিছে তানৱীৰ খবৰ কি! ইজ চি ইন ইণ্ডিয়া অৰ ‘ফুই ই -ট’?”- বিদেশ বুজাবলৈ জয়ন্তই হাতেৰে উৰা জাহাজৰ মুদ্ৰা এটা কৰি দেখুৱালে ৰাজীৱক।

“তানৱীয়ে চুইচাইদ কৰিলে। পোষ্টমেটেম ৰিপৰ্টৰ ম’তে Benzodiazepines overdose combined with Oxy-cotin! ”

“হোৱাট?”

“অৰুণৰ মুখতে পাইছিলোঁ তাইৰ খবৰ। কোনোবা NRI ক বিয়া পাতিছিল, পিছে বিয়া দুবছৰও নিটিকিল।

YOUR HEALTH, YOUR CHOICE

Kidney Donation is Safe and Life-Saving

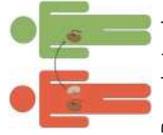

Kidney donation is a profound act that not only saves lives but also exemplifies human compassion and generosity. Living with one kidney is generally safe; donors often lead healthy, active lives post-donation. Medical evaluations ensure that donors are suitable candidates, minimizing potential risks. By choosing to donate, individuals provide recipients with a second chance at life, alleviating the burden of dialysis and significantly enhancing their quality of life. Embracing kidney donation is a testament to the transformative power of selflessness, underscoring that our health decisions can profoundly impact others. Learn about kidney donation and transplant. Visit www.jibanrekhavrdhifoundation.com

HAPPY RONGALI BIHU TO ALL...

Wish Best Wishes from
JIBAN REKHA VRDDHI
F O U N D A T I O N

Regd. Address : T-20, Meenakshi Residency, 41/1, 2nd Main Road, Arekere,
Off: Bannerghatta Road, Bengaluru – 560076 malayjbarua@gmail.com

তাৰপাছত দিল্লীলৈ ঘূৰি আহি ফেশ্বন লাইনত কিবা start up ও কৰিছিল হেনো। তাৰমাজতে এইটো ঘটনা ঘটিল।”

“ইছ! ইমান বেয়াকৈ অপমান কৰাৰ পাছতো অৰুণে তানৱীৰ খবৰ ৰাখিছিল। Strange indeed right?”

“ভালপোৱা সেইয়াই নহয় জানো? To know someone’s worst side and still love them uncondi-

tionally!”

ৰাজীৱে জয়ন্তৰ ছইফ্ৰিৰ গিলাছত বৰফৰ কিউব দুটা দি থাকিয়ে ক’লে। জয়ন্তই স্থিৰ দুচকুৰে চাই ৰ’ল, মুগা বৰণীয়া পানীয় খিনিত তল-ওপৰ কৰি লাহে লাহে পমি যাবলৈ ধৰা বৰফৰ কঠিন টুকুৰা দুটোক।

(নতুন দিল্লীত বসবাস কৰা দীপামণি শইকীয়া এগৰাকী বলিষ্ঠ আৰু জনপ্ৰিয় অসমীয়া গল্পকাৰ। তেখেতৰ গল্পত ৰূপান্তৰিত মালৱীয় মূল্যবোধ, নিপীড়িতৰ প্ৰতি সহমৰ্মিতা আৰু কৰুণাৰ লগতে কল্পনাৰ যাদুৰে পুচুৱৈক স্থান - কালৰ পৰিসীমা অতিক্ৰম কৰি লৈ যোৱাৰ শক্তিশালী মানসিক কৌশলৰ চিত্ৰণ দেখা পোৱা যায়।)

Products of Latest Technology

देश की पहचान विद्यार्थ के साथ

JAI
GEARS

PBG
GLOBAL

CLUTCH SYSTEMS
P. S. COMPONENTS
U. J. CROSSES
STEERING COMPONENTS
FLY WHEEL ASSY.
DIFFERENTIAL CAGE
BEARINGS
LUBRICANTS

RED GEL
AUTOMOTIVE GREASE
STEERING OIL

RED SILK
GEAR OIL
PUMP SET OIL

RED SILK
HYDRAULIC OIL
COOLANT

In your **service** from the **Long** PERIOD

Replacement Parts For
TATA | LEYLAND | JCB | ACE | MAZDA | CANTER
MARUTI | MAHINDRA & MAHINDRA For All Models

PBG AUTOLINE LLP
(A Group Company of PUNJAB BEVEL GEARS LTD.)
Mr. Piyush Goyal (Managing Director) +91-9818100083
Manish Chauhan (Marketing Head) +91-9810372264 manish.chauhan@pbg.in

তাৰ নাম...

মণিকা বৰা (মায়া)

বহুত দিন হ'ল তাক লগ পোৱা নাই। আনদিনাৰ দৰে আমি আজিও সন্ধিয়া খোজ কাঢ়িবলৈ পাৰ্কলৈ গ'লো। বহুতকে দেখিলোঁ, পিছে তাক হে কোনো পিনে নেদেখিলোঁ। চকুৰ মণিয়ে যলৈকে দৃষ্টি নিব পাৰে তালৈকে মই চালো, পিছে সি আজিও নাই। মোৰ মনটো সঁচাকৈয়ে বেয়া লাগি গ'ল। মোৰ বান্ধৱী ৰীতাই মোৰ মনৰ কথা বুজিব পাৰি মোক সুধিয়েই পেলালে - “তোমাৰ কি হৈছে?” এবাৰ ভাবিলোঁ কে দিওঁ নেকি মোৰ কি হৈছে, হয়তু মোৰ মনৰ অবস্থা তাই বুজি পাব। পিছে মোৰ হৈছে কি? কিয় মোৰ মনটো চঞ্চল হৈছে? একো হোৱা নাই বুলি মনটিক সান্তনা দিলোঁ। হ'ব, ক'তনো যাব? মইটো সদায়েই পাৰ্কলৈ যাওঁ - এদিনটো লগ পামেই। ঘৰলৈ আহিও মোৰ মনটো যেন কিবা ভাল লগা নাই। ফোনটো হাতত লৈ ভাবি আছোঁ - তাৰ নাম্বাৰটো থকা হ'লে হয়তো খবৰ এটাকে ল'ব পাৰিলোঁহেঁতেন। ক'ত আছে, কি কৰি আছে? ইমান দিন কিয় অহা নাই পাৰ্কলৈ? বহুত প্ৰশ্ন। পিছে মই তাৰ নামটোৱেই চোন নাজানো। ফোনটো হাতৰপৰা থৈ নিজৰ কামত ব্যস্ত হৈ পৰিলোঁ।

বিয়াৰ পিছৰেপৰা মোৰ মানুহজনৰ কৰ্মসূত্ৰে আমি দিল্লীত থাকো। পুৱা অফিছলৈ গৈ তেওঁ নিশা প্ৰায় ১২ মান বজাতহে আহি ঘৰ পায়। দিনটো বৰ আমনি লাগে আৰু সেয়েহে দেওবাৰটোৰ বাবে মই অপেক্ষা কৰি থাকো। দেওবাৰে অলপ ওলাই মেলি গৈ মুকলি লাগে। বাকী দিন বোৰ যেন নাযায় নুপুৱায়। সেই বাবে সন্ধিয়া হ'লে খোজ কাঢ়িবলৈ ওচৰৰ পাৰ্কখনলৈ ওলাই যাওঁ। বহুত মানুহৰ সমাগম। খেলা-ধূলা কৰিবলৈ অহা সৰু সৰু ল'ৰা ছোৱালীবোৰ, লগতে তাহাঁতৰ মা-দেউতাক আৰু কিছুমান বয়োজ্যেষ্ঠ মানুহ। মানুহবোৰ দেখোঁতে দেখোঁতে প্ৰায় চিনাকি যেন হৈ গৈছে। এহাল বয়সস্থ দম্পতিক হাতত হাত ধৰি সদায়ে খোজ কঢ়া দেখা পাওঁ। দেখিলে মৰম লাগি যায়। দেউতাকৰ কোলাত অহা এজনী কণমানি ছোৱালীকো প্ৰায়েই দেখোঁ। নাম নাজানো আৰু কেতিয়াও কথা পাতিও পোৱা নাই। পিছে চাওঁতে চাওঁতে তাই

প্ৰায় দুই বছৰীয়া মান হ'ল, দৌৰি ফুৰিব পৰা জনী হল। এনেকৈয়ে এদিন মই তাক লগ পালোঁ। এজন পাতল শ্যাম বৰণীয়া চুটি চুলিৰ ল'ৰা। প্ৰথমে তাক লগ পাই অৱশ্যে মোৰ ভাল লগা নাছিল, বৰং খঙহে উঠিছিল।

সি মোক আগধৰিয়েই মাতিছিল যদিও মোৰ ভাল নলগাত মই তাক উপেক্ষা কৰি চলিছিলোঁ। মোক দেখিলে সি মাতিব বুলি বহুত বাৰ মই নেদেখাৰ দৰে ভাও জুৰিছিলোঁ। আমি খোজ কাঢ়ি থাকিলে আমাৰ আগে পাছে সিও অহা-যোৱা কৰি থাকে আৰু মাতিবলৈ সুবিধা বিচাৰি থাকে। কাৰণ এটাই - আমি তাৰ লগত ফুটবল খেলিব লাগে। মানে কি হ'ল, এদিন আমি এনেই ধেমালি কৰি সৰু ল'ৰা কেইজনমানৰ লগত ফুটবল খেলি আছিলোঁ আৰু সি ক'ৰবাৰপৰা আহি আমাৰ মাজতে সোমাই খেলিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে। সিদিনাৰপৰা প্ৰায়ে সি আমাক খেলিবৰ কাৰণে লগ ধৰে। ধেমালিতে এদিন খেলিলোঁ বুলি সদায়তো খেলিবলৈ মন নাযায়! পিছলৈ তাক দেখিলে মোৰ খং উঠা হ'ল। লাহে লাহে যেন সিও আমি তাক এৰাই চলিছোঁ বুলি ধৰিব পৰা হ'ল। এতিয়া বহুত দিনৰ পৰা তাক লগ পোৱা নাই, হয়তো অহাই নাই পাৰ্কলৈ। এনেকৈয়ে দুই তিনি সপ্তাহ পাৰ হ'ল। পিছে এয়াই প্ৰথম নহয়, আগতেও এবাৰ তাক এনেকৈ বহুত দিন বিৰতিৰ পিছত লগ পাইছিলোঁ।

এদিন কিন্তু তাক দেখি এনে লাগিল যেন তাৰ মন ভাল নহয়। অলপ সময়ৰ পিছত ৰীতা আৰু মই নিজেই গৈ সুধিলোঁ - তাৰ কিবা হৈছে নেকি। সি আমাক বহুতো কথাই ক'লে - তাৰ নিজৰ বিষয়ে, তাৰ ঘৰৰ বিষয়ে...। তেতিয়াৰ পৰাই ল'ৰাটোৰ প্ৰতি কিবা এক মায়া লাগি গ'ল।

তাৰ মাকে বাস্তৱ মূৰত চাহৰ দোকান এখন দিয়ে, আৰু দেউতাকৰ এখন অট'ৰিক্সা আছে। সেইখন দেউতাকে নিজে চলায়। বহুত দিনৰ পৰা সিহঁত এটা ভাড়া ঘৰতে আছিল, পিছে কিবা বিশেষ অসুবিধাত পৰি অন্য এটা ভাড়া ঘৰলৈ যাব লগা হ'ল। সেই কাৰণে এইকেইদিন পাৰ্কলৈ আহিব পৰা নাই বুলি সি জনালে। কথা খিনি শুনাৰ পিছত মোৰ মনটো

অলপ বেয়া লাগি গ'ল। সি তাৰ কথা খিনি ইমান বিশ্বাসত আৰু বিনা সংকোচে এনেকৈ ক'লে যে তাক আৰু বেয়া পাই থাকিব নোৱাৰিলোঁ। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে মই তাৰ প্ৰেমত পৰি গ'লো। সিদিনাৰ পৰা প্ৰায়ে তাৰ লগত কথা পতা হয়। মাজে মাজে মন গ'লে ফুটবল খেলোঁ। কিন্তু আকৌ আজি কেইদিনমানৰ পৰা তাক লগ পোৱা নাই। এদিন দুদিনকৈ প্ৰায় তিনি সপ্তাহ মানেই হ'ল। মনতে ভাবিলোঁ, হয়তো সিহঁত থকা ভাড়া ঘৰটো আকৌ বদলি কৰিলে চাগে। পিছে মইহে

ভাবিছোঁ, তেনেকুৱা একো নহ'বওতো পাৰে। আনদিনাৰ দৰে আমি আজিও পাৰ্কলৈ গ'লোঁ, আৰু খোজ কাঢ়ি অলপ বহিলোঁ। কিছু দেৰিৰ পিছত হঠাৎ এটা চিনাকি মাত আহি মোৰ কাণত পৰিল। "হেল্লো আন্টি! কেইছে হ' আপ? চ'ল' ফুটবল খেলতে হেঁ"। সি ক'লে তাৰ পৰীক্ষা চলি আছিল কাৰণে সি আহিব পৰা নাই বহুত দিনৰপৰা। মই তাক বেলেগ একো নোকোৱাকৈ কেৱল এটা প্ৰশ্ন কৰিলোঁ - তোমাৰ নাম কি ? সি ক'লে— তাৰ নাম কমলেশ।

(দিল্লীৰ বসন্ত কুঞ্জৰ নিৱাসী মণিকা বৰা প্ৰান্তিককে ধৰি অসমৰ কেইবাখনো আলোচনী-বাতৰি কাকতৰ নিয়মীয়া লেখিকা।)

SENIOR HOME CARE SERVICES

Trust Life Circle for compassionate home care that prioritizes comfort and connection

Our Services

- ✓ Caregiving Services
- ✓ Nursing Services
- ✓ Consultation Services
- ✓ Dementia Care
- ✓ Diagnosis Services
- ✓ Therapy Services
- ✓ Medical Equipment
- ✓ Oxygen Concentrator

For a better experience, you can download our app on your device for free.

BOOK NOW

HYDERABAD, BANGALORE, DELHI NCR, CHENNAI, PUNE, CHANDIGARH TRICITY

+91 7971367041
(South)

011 6676 5070
(Delhi -NCR)

0172 667 1070
(Tricity)

+91 7971367041
(Pune)

DRILLING SERVICES

Oil & Gas
Drilling

Workover
Services

Directional
Drilling

#DrillingForYou

To know more visit
www.seros.in or email us at
contact@seros.co.in

Connection | Opportunities | Growth

*Bringing Global
Technology to Industry*

Building Relationships

MACO CORPORATION (INDIA) PVT LTD

(An ISO 9001 : 2008 Certified Company)

2/5 Sarat Bose Road, 7th Floor Sukhsagar Apartment, Kolkata 700 020, West Bengal, India
Email: info@macocorporation.com | Website: www.macocorporation.com

KOLKATA | DELHI | MUMBAI | CHENNAI | BANGALORE | HYDERABAD | PUNE | VADODARA | USA | UAE

ব'হাগ আৰু বৰপেটীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যসম্ভাৰ

অৰুণাভা দাস

বিহু আৰু অসমীয়া দুয়োটা অভিন্ন। আমাৰ আদৰৰ, অতিকৈ চেনেহৰ ব'হাগৰ বিহুৰ সৈতে জড়িত আছে বিবিধ ৰীতি-নীতি, লোকাচাৰ, লোক বিশ্বাস আৰু পৰম্পৰা। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগেই গছ-লতা, শাক-বন সকলো নকৈ ঠন ধৰি উঠে আৰু স্বাভাৱিকতেই সেইবোৰ বিভিন্ন ঔষধিগুণেৰে পুষ্ট হয়। সেয়েহে অসমমূলুকত বিহুৰ সময়ত বিভিন্ন দ্ৰব্য খাব লাগে বুলি অতীজৰেপৰা পৰম্পৰাগত লোকবিশ্বাস চলি আহিছে। অৱশ্যে ঠাইভেদে কিছু তাৰতম্য নোহোৱা নহয়।

অসমীয়া খাদ্য বুলি ক'লেই পোনতে চকুত ভাঁহি উঠা ছবিখন হ'ল কাঁহৰ কাঁহী-বাতিত শাকে শোকোতাই, কাঠআলু দি ৰন্ধা মাটিমাহৰ দাইল, কণ বিলাহীৰে মচুৰ দাইল, কলাখাৰ দিয়া কলপচলা, সৰু মাছৰ ভাজি, ঔ টেঙাদি ৰন্ধা মাছৰ আঞ্জা, হাঁহে কোমোৰাই, কুকুৰা মাংসৰ জালুকীয়া, বিভিন্ন শাকৰ ভাজি ইত্যাদি নানাবিধ ব্যঞ্জনৰে সজোৱা এখন কাঁহী। দেখিলেই বা শুনিলেই খাবলৈ মন যায়, নহয়জানো?

বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ মিলনভূমি অসম আৰু তেওঁলোকৰ খাদ্যাভাসেই অসমীয়া খাদ্যসম্ভাৰৰ ভেটি। সেয়েহে অসমীয়া আহাৰত পাহাৰৰ শুকান খাদ্যাভাসৰ লগতে সমতলৰ

সতেজ উপকৰণ দুয়োটাই বিদ্যমান। বিভিন্ন সংস্কৃতি আৰু জীৱনধাৰণৰ প্ৰণালীৰ প্ৰভাৱৰ বাবে অসমৰ অঞ্চলভেদে খাদ্যাভাসৰ মাজতো বিভিন্নতা বিৰাজমান। অসমীয়া খাদ্যৰ চকুত লগা কেইটামান বৈশিষ্ট হ'ল:

- * ন্যূনতম তেল আৰু মছলাৰ ব্যৱহাৰ
- * টেঙা উপকৰণৰ বহুল প্ৰয়োগ
- * চৰাইজাতীয় মাংসৰ পয়োভৰ
- * কাঠিন মাংসৰ কম ব্যৱহাৰ
- * সেউজীয়া শাকৰ সমাহাৰ
- * সুগন্ধিযুক্ত পাত-লতিকাৰ প্ৰয়োগ

এটা অঞ্চলৰ ভৌগোলিক পৰিৱেশৰ সৈতে সেই ঠাইখনৰ খাদ্যাভাসৰ ওতপ্ৰোত সম্পৰ্ক থাকে। নামনি অসমৰ এখন প্ৰসিদ্ধ চহৰ বৰপেটা আৰু এই ঠাইখন নামনিৰ আন ঠাইৰ তুলনাত দ অৰ্থাৎ নিম্নভূমি অঞ্চলত অৱস্থিত। ইয়াৰ টোদিশ নদ-নদী, উপনৈ, খাল, বিল, জান আদিৰে পৰিপূৰ্ণ আৰু সেয়েহে সেইবোৰত মাছ, কাছ আদিৰ পয়োভৰো যথেষ্ট। সেয়ে হয়তো বৰপেটীয়া লোকৰ মাছৰ ব্যঞ্জনৰ প্ৰতি আবেগ অলপ বেছি। আজি এই লিখনিৰ মাধ্যমেৰে বৰপেটাবাসীৰ ব'হাগ বিহুৰ সময়ছোৱাত পৰম্পৰাগতভাৱে প্ৰস্তুত কৰা কেইবিধমান ব্যঞ্জনৰ সৈতে পৰিচয় হওঁ আহক।

ব'হাগ বিহুৰ সময়ত এবিধ জনপ্ৰিয় বৰপেটীয়া ব্যঞ্জন হ'ল 'জ্বাল দিয়া'। নামটো শুনিয়েই আপোনালোকে হয়তো অনুমান কৰিব পাৰিছে যে এই শব্দটোৰ জলাৰ সৈতে কিবা সম্পৰ্ক আছে। হয়, আপোনালোকৰ অনুমান শুদ্ধ। জ্বালৰ আঞ্জা বৰপেটাৰ একক আৰু অনন্য পৰম্পৰাৰে অংশ। পহিলা ব'হাগত কেঁচা আমেৰে সাতশাকৰ ভাজিখনৰ লগতে বিবিধ ঔষধি গুণসম্পন্ন বনৰীয়া আৰু ঘৰুৱা গছ-লতা, মছলাৰ সম্ভাৰেৰে 'জ্বালৰ আঞ্জা' খোৱা বৰপেটাৰ পৰম্পৰাৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। লোকবিশ্বাস মতে, এইবিধ খাদ্যই বছৰটোলে মানুহক বিভিন্ন বেমাৰ, বিষ-বেদনা আদিৰ পৰা ৰক্ষা কৰি স্বাস্থ্য সুন্দৰ কৰি ৰাখে।

জ্বালৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় উপকৰণসমূহক ২টা ভাগত

ভগাব পাৰি। শুকান আৰু কেঁচা।

শুকান উপকৰণসমূহ: গোটা জিৰা, গোটা ধনীয়া, লং, ইলাচি, জালুক, দালচেনি, জাইফল, তেজপাত, জাবৰাং, পিপলী, জাবিত্ৰী, চক্ৰফুল (আন্দাজমতে), শুকান জলকীয়া পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে (গুটিবোৰ আতঁৰাই লোৱা হয়)

কেঁচা উপকৰণসমূহ: ভেদাইলতা, নৰসিংহ, পচতীয়া, কছাৰী মছলা, মানধনীয়া, বৰ আৰু সৰু মানিমুনি (পাত কেইটামানকৈ), আদা-নহৰু, বাহঁগাজ, বেঁতৰগাজ, কেঁচা জলকীয়া।

এই উপকৰণসমূহৰ ওষধি গুণবোৰ সম্ভৱত সকলোৰে জ্ঞাত, নকৈ এই বিষয়ে কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই।

(জ্বাল বনাবলৈ ছাগলীৰ মাংস বা কেঁচা কঠাল অথবা হাঁহ কণী ল'ব পাৰে।)

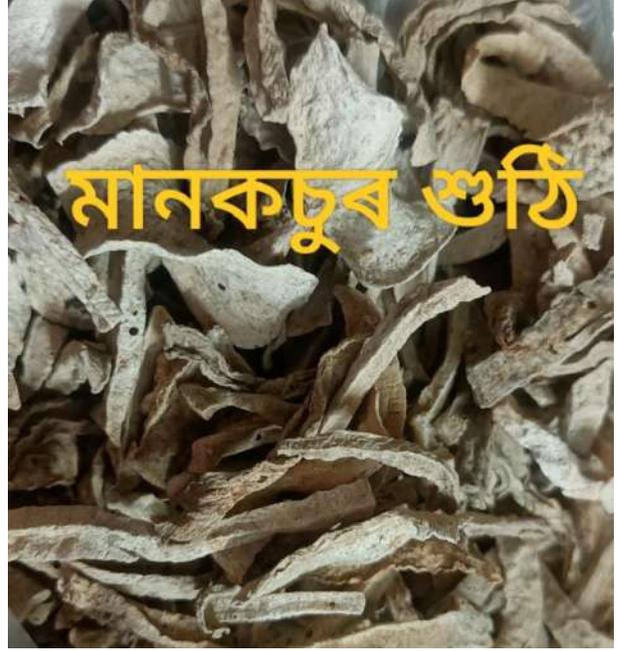
মচলা প্ৰস্তুতপ্ৰণালী: শুকানজাতীয় মচলাবোৰ কিছুসময় পানীত তিয়াই থ'ব কোমল হোৱাকৈ। তাৰপিছত শুকান জলকীয়াখিনি পৃথকে পটাত পিহি ল'ব আৰু তেজপাত কেইখিলা বাদ দি বাকী মচলাবোৰ একেলগে পিহনাত পিহি ল'ব। কেঁচা উপকৰণবোৰো একেদৰে কৰিব, কিন্তু আদা-নহৰু পৃথকভাৱে।

#ৰন্ধণ প্ৰকৰণ: মাংস বনোৱাৰ দৰেই আপুনি তেলত তেজপাত কেইখিলা আৰু আদা-নহৰু দি অলপ ভাজি তাত মাংসখিনি দি ভাজিব (সোৱাদ অনুযায়ী হালধ, নিমখ)। কিছু ভাজি লোৱাৰ পিছত প্ৰথমে শুকান আৰু অলপ সময় পিছত কেঁচা মচলাখিনি দি ভালকৈ ৰঙা হোৱাকৈ ভাজি থাকিব। ৰঙা হোৱা যেন পালে আপুনি পিহি থোৱা শুকান জলকীয়াখিনি পানীত মিহলাই সেই পানীখিনি চেকনীৰে চেকি মাংসত দি দিব আৰু অলপ লৰাই ভালদৰে উতলিবলৈ দিব। যেতিয়া আঞ্জাখন গাঢ়হে ৰঙা-ক'লা বৰণ ল'ব, জানিব ই পৰিৱেশনৰ বাবে উপযোগী হৈ পৰিছে। এয়াই বৰপেটীয়া জ্বালৰ আঞ্জা।

সময়, সুবিধা আৰু পৰিস্থিতিৰ তাগিদাত আজিকালি আমিবোৰ একক পৰিয়াল হ'লো। কিন্তু বৰপেটাত ব'হাগত পৰিয়ালৰ যিকোনো এঘৰত (বিশেষকৈ ঘাইঘৰত) জ্বাল বনোৱাৰ দিনাখন পৰিয়ালটোৰ সকলো মানুহেই একগোটহে আনন্দ-ফুৰ্তিৰ মাজেৰে জ্বালৰ আঞ্জা আৰু সাতশাক ভাজিৰ সোৱাদ লোৱাটো এই পৰম্পৰাৰেই অংশ। সিদিনা জ্বালৰ অনুভৱ প্ৰকট নকৰাকৈ খাব পৰাৰ এক অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা যেন চলে। জনা হোৱাৰে পৰা সেহাই-ফোঁপাই হ'লেও প্ৰতিবছৰে

জ্বালৰ সোৱাদলৈ আহিছোঁ। পিছে কি জানেনো! ইমান জ্বালৰ আঞ্জা খোৱাৰ পিছতো পেটচলাৰ নজিৰ কিন্তু দেখা নাই।

খাদ্যৰসিক আৰু ভোজনবিলাসী বুলি উপনাম থকা বৰপেটাবাসী ৰাইজৰ 'মাছ' অতি প্ৰিয় খাদ্য বুলি ক'লেও বঢ়ায় কোৱা নহ'ব। সেয়ে, বছৰটোলৈ জুতি লগাই মাছৰ বিভিন্ন ব্যঞ্জন খাবলৈ বৰপেটীয়া মানুহে নিজেই কিছুমান উপকৰণ

প্ৰস্তুত কৰি সাঁচি থয়। যাক 'গুঠি' বুলি জনা যায়। এই ধৰক পূৰ্ণ হোৱা বগা কোমোৰা, পানীলাও চকলাচকলকৈ কাটি ৰ'দত শুকুৱাই থৈ দিয়ে আৰু যেতিয়াই মন যায় সেই গুঠিৰ (শুকান টুকুৰাবোৰ) কেইডোখৰমান গৰমপানীত কিছুসময় তিয়াই থৈ অলপ কোমল হোৱাৰ পিছত তাৰ সৈতে বৰালি বা কাঁৱে মাছৰ আঞ্জাখনৰ সোৱাদেই অপূৰ্ব। ঠিক একেধৰণেৰে মানকচু, আমলখি, শিলিখা, বগৰী আদিও পৃথকে পৃথকে শুকুৱাই গুড়ি কৰি সাঁচি থয় আৰু সেই গুড়িৰ পৰা অলপ অচৰপকৈ দি মাছৰ আঞ্জা ৰন্ধা পৰম্পৰা বৰপেটাৰ বাহিৰে অইন ঠাইত আছে বুলি দেখা-শুনা মনত নপৰে।

ভীম কলৰ বাকলি পুৰি তাৰ ছাঁই পানীত তিয়াই থৈ প্ৰস্তুত কৰা কলাখাৰৰ বিষয়ে সৰ্বজনবিদিত। কিন্তু মাছেৰে খাবলৈ বুলি একমাত্ৰ বৰপেটাত উপলব্ধ আন এবিধ খাৰ হ'ল 'দখৰা খাৰ' যাক কলগছৰ শিপাৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা হয়। এই দখৰা খাৰ দেখিবলৈ সাক্ষ্য নিমখৰ নিচিনা টুকুৰা টুকুৰ।

দখৰা খাৰ

কথাবোৰ পঢ়ি হয়তো গম পাইছেই বৰপেটীয়ালোকৰ মাছ প্ৰীতি কেনেকুৱা স্তৰৰ। সেয়ে আজিৰ এই লিখনিত বিশেষকৈ উল্লেখ কৰিব বিছাৰিছোঁ, মাছৰ সৈতে খাবলৈ বুলি তেনেকুৱাই এবিধ আনঠাইত নোপোৱা প্ৰাকৃতিক উপাদানেৰে সমৃদ্ধ বৰপেটীয়া খাদ্যবস্তু 'তিতাৰ গুড়া'। তিতা খাই বেয়া পোৱা সকলে পিছে ভয় নেখাব। ইয়াৰ কেৱল নামটোহে তিতা, সোৱাদত ই মুঠেও তিতা নহয়। বিশেষকৈ ব'হাগ মাহৰ আগে পিছে বৰপেটীয়া মানুহে 'তিতাৰ গুড়া'ৰ প্ৰস্তুতি পৰ্ব আৰম্ভ কৰে। যিহেতু বসন্তকালত সকলোবোৰ গছৰেই নতুন পাত ওলায় সেয়েহে, বসন্তকাল 'তিতাৰ গুড়া' প্ৰস্তুতকৰণৰ উত্তম সময়। ই ঔষধি আৰু সুগন্ধিযুক্ত দহ বিধ পাতৰ এক সংমিশ্ৰণ।

সেইবোৰ ক্ৰমে: ভেদাইলতাৰ পাত, নৰসিংহ গছৰ পাত, বৰ মানিমুনি পাত, মানিমুনি পাত, মছন্দৰী পাত, নুনী গছৰ কুমলীয়া পাত, দোৰোণ শাক, পচতীয়াৰ পাত, লাইজাবৰিৰ পাত, কাছেৰী মছলাৰ পাত (পছকটা বন)

প্ৰস্তুত প্ৰণালী: ওপৰত উল্লেখিত সকলোবোৰ গছ-লতিকাৰ

পাত সংগ্ৰহ কৰি প্ৰথমে ভালদৰে ধুই ব'দত মচমচীয়া হোৱাকৈ শুকুৱায় লয় আৰু শুকান পাতবোৰ একেলগে টেকীত খুন্দি গুড়ি কৰি থৈ দিয়ে। এয়াই তিতাৰ গুড়া প্ৰস্তুতকৰণৰ প্ৰণালী। তেনেই সহজ নহয়নে? এতিয়া পিছে টেকীৰ ঠাই মিক্সাৰ গ্ৰাইণ্ডাৰে ল'লে।

পিছে ৰান্ধিব কেনেদৰে? এই গুড়িৰ এচামুচ বা প্ৰয়োজন সাপেক্ষে অলপ বেছিকৈ লৈ এবাটি পানীত কিছুসময় তিয়াই থৈ পিছত নহৰু আৰু পাঁচফোৰণেৰে তেলনি মৰা তেলত সেই গুড়িৰে সৈতে পানীখিনি দি দিব, লগতে নিমখ আন্দাজমতে। উতলি কিছু গাঢ় হ'লে তাত মাছ দি পুনৰ অলপ উতলালেই আপোনাৰ তিতা গুড়িৰ আঞ্জা সম্পূৰ্ণ (প্ৰয়োজন হ'লে আৰু অলপ পানী দিব পাৰে)। 'তিতাৰ গুড়া'ৰ সুগন্ধিযুক্ত মাছৰ (সৰু) আঞ্জাখনৰ সোৱাদ যিয়ে এবাৰ পাইছে কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে।

সম্পূৰ্ণ প্ৰাকৃতিক উপাদানেৰে প্ৰস্তুত কৰা এই তিতাৰ গুড়া বহুতো ঔষধি গুণেৰে সমৃদ্ধ। প্ৰায় প্ৰতিঘৰ বৰপেটীয়ালোকেই ঘৰতে ইয়াক প্ৰস্তুত কৰি লয় কাৰণ ই তেনেই সহজ। বৰ্তমান কিছু লোকে ইয়াক ব্যৱসায়িক ভিত্তিতে প্ৰস্তুত কৰে।

তিতা গুড়াৰ বিষয়ে আজি আপোনালোকক জনোৱাৰ উদ্দেশ্য হ'ল যে, এনেকুৱা এক উৎকৃষ্ট মান বিশিষ্ট, সম্পূৰ্ণ সহজলভ্য প্ৰাকৃতিক সমলেৰে প্ৰস্তুত, শৰীৰৰ বাবে উপকাৰী, অপূৰ্ব সোৱাদেৰে পৰিপূৰ্ণ এই খাদ্যসামগ্ৰীবিধ কেৱল এটা পৰিসীমাত আৱদ্ধ হৈ থকাতকৈ, ইয়াৰ গুণৰাজিয়ে প্ৰসাৰতা পাওঁক। সকলোৱে ইয়াৰ সোৱাদ লওঁক আৰু শৰীৰটোক সুস্থ কৰি ৰাখক। গতিকে পলম নকৰি আপোনালোকেও 'তিতাৰ গুড়া' প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াওক আৰু সুবিধা অনুযায়ী সকলোকে পৰিৱেশন কৰক।

আপোনালোকৰ ঠাইতো যদি এনেধৰণৰ স্বাস্থ্যৰ বাবে উপকাৰী থলুৱা খাদ্যসম্ভাৰ আছে সকলোকে জনাওঁক তথা উল্লেখিত ব্যঞ্জনবোৰৰ সোৱাদলৈ কেনেকুৱা পালে জনাবলৈ নেপাহৰিব।

(অৰুণাভা দাস দ্বিতীয় বৈকুণ্ঠপুৰী খ্যাত সত্ৰনগৰী বৰপেটাৰ জীয়াৰী আৰু বিবাহসূত্ৰে নয়দাৰ বাসিন্দা। শিশু মন গঢ় দিয়া আৰু শৈক্ষিক উৎকৃষ্টতাক লালন-পালন কৰাৰ ব্ৰতেৰে তেওঁ যোৱা ১৪ বছৰ ধৰি শিক্ষয়িত্ৰীৰূপে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনত ওত:প্ৰোত ভাৱে জড়িত হৈ আছে।)

JONAK PRODUCTION
Presents
Madhusmita Bhattacharyya

JONAK PRODUCTION released the iconic Borgeet "Suno Suno Re Sura" in Hindi with Renowned T-Series Singer & Lyricist artist Mrs. Madhusmita Bhattacharyya lent her soulful voice to this evergreen Borgeet . We are deeply honored that the legendary Padmabhushan and Padmashree Nityacharya Shree Jatin Goswami Sir graciously directed the Hindi video shoot, The Song which has been released in Hindi by T-Series Music Co. recently.

Madhusmita Bhattacharyya

Madhusmita is a talented Indian singer known for her incredible talent and dedication to her craft. She has made a significant impact in the music industry, particularly in devotional and regional Indian music.

Madhusmita's music career showcases her deep connection with her cultural roots, often reflecting the spiritual and traditional essence of India through her songs. Her songs, such as "Borkoi Kopiso" and "Ussey Subaha," demonstrate her ability to blend traditional influences with contemporary sounds.

She has also released several albums and singles, including "Aei Barsha," which was released on September 30, 2024. Madhusmita's music is available on various platforms, where you can find her top songs and albums

“Our Jonak Production proudly present it’s latest Hindi song, Beautifully sung by Madhusmita sharing this melody of love with all of you, hope it touches your heart”

Social Media Handles

- Facebook: <https://m.facebook.com/singermadhusmita/>
- X (Twitter): <https://x.com/madhusmitasingr>
- YouTube: https://youtu.be/_yQTUC_YiLA?si=20fEckHpO6Cq6_R7
- Gaana: <https://gaana.com/artist/madhusmita-bhattacharyya-1>
- JioSaavn: https://www.jiosaavn.com/artist/madhusmita-bhattacharyya-songs/CikTvEQ24Ww_
- Spotify: https://open.spotify.com/artist/3HqmalbR6jON1oqjn78OKw?si=fOu8tPGIT0ae_nHeqGtVoA&nd=1&dlsi=e710828f461e4e94

আখলৰ জুতি

বৰিতা কাকতি

অলপতে শহুৰ দেউতাৰ বছৰেকীয়া শ্রদ্ধৰ বাবে অসমলৈ যাওঁতে তাতে থকা মোৰ বৰ মৰমৰ ডাঙৰ বাইদেউজনীৰ ঘৰলৈ গৈছিলোঁ। তাতে তেখেতে সুস্বাদু থলুৱা অসমীয়া ব্যঞ্জনৰ জুতি লোৱালে। ব্যঞ্জনবোৰ ইমানেই ভাল লাগিল যে মই বাইদেউৰ পৰা ৰেচিপিবোৰ সুধি লৈছিলোঁ। অজি সেই ব্যঞ্জনৰে এটি ব্যঞ্জনৰ ৰেচিপি মোৰ লিখনিৰে জনাব বিছাৰিছোঁ। অপোনালোকেও এবাৰ নিশ্চয় ঘৰত ৰান্ধি ব্যঞ্জনবিধৰ জুতি ল'ব।

লোকেল মুৰ্গী মাংসৰ আঞ্জা

লোকেল মুৰ্গী মাংস	১ কেজি
অমিতা	১ টা (সৰু)
আলু	১ টা (কাটি লোৱা)
পিয়াজ	৪-৫ টা (মিহিকৈ কাটি লোৱা)
আদা-নহৰু আৰু	
কেঁচা জলকীয়াৰ পেষ্ট (২-৩ চামুচ)	
গোটা জালুক	১-২ চামুচ
গোটা জিৰা	১ চামুচ
গোটা ধনীয়া	১ চামুচ
ইলাচি, দালচেনী, লং	৩-৪ টাকৈ
শুকান জলকীয়া	১-২ টা
নিমখ, হালধি, তেল	জোখ অনুপাতে

প্ৰণালী:

প্ৰথমতে শুকান কেৰাহীত গোটা ধনীয়া, জিৰা, জালুক, ইলাচি, লং, দালচেনি, গোন্ধ ওলোৱালৈকে ভাজি, ঠাণ্ডা হ'লে, গুৰি কৰি লব লাগে।

এতিয়া লোকেল মুৰ্গী মাংসখিনি ভালদৰে ধুই নিমখ,

হালধি, কেঁচা তেল আৰু তৈয়াৰ কৰি লোৱা মছলাৰ গুৰি অলপ দি আধা ঘণ্টামান সময় সানি মেৰিনেট কৰি থব লাগে।

এতিয়া এখন কেৰাহীত তেল দি আলু আৰু অমিতাৰ টুকুৰাবোৰ ভাজি লৈ কাঢ়ি থব। এতিয়া সেই তেলখিনিতে শুকান জলকীয়া, তেজপাত, দালচেনি দিব, লগতে কাটি থোৱা পিয়াজ, আদা-নহৰু জলকীয়াৰ পেষ্ট দি অলপ সময় ভাজি তাতে মেৰিনেট কৰি থোৱা লোকেল মুৰ্গী মাংসখিনি দিব। অলপ সময় ভাজি থাকিব। মাংসখিনি ভজা হ'লে তাতে আগতে ভাজি থোৱা আলু আৰু অমিতাৰ টুকুৰাবোৰ দি আৰু কিছু সময় ভাজি ঢাকনি লগাই দিব। মাংসখিনি ভালদৰে ভাজি লোৱাৰ পিছত তাতে আন্দাজমতে গৰম পানী দি মাংসখিনি সিজিবলৈ দিব। একেবাৰে শেষত আগতে তৈয়াৰ কৰি থোৱা শুকান মছলাৰ গুৰি অলপ ছতিয়াই দি গৰমে গৰমে পৰিৱেশন কৰক।

(গ্ৰেটাৰ নয়দাৰ নিবাসী বৰিতা কাকতি এগৰাকী সুগৃহিনী। সুস্বাদু ব্যঞ্জনৰে, সুপৰিৱেশনেৰে মানুহক আপ্যায়িত কৰাৰ ৰুচিবোধেৰে চহকী ব্যক্তিত্ব)

অসমৰ বন্যপ্রাণী: এজন ফটোগ্ৰাফাৰৰ লেন্সৰ মাজেদি

সঞ্জীৱ গোস্বামী বৰুৱা

আজিৰ দিনটোত Wildlife photography আটাইটকৈ জনপ্ৰিয় ফটোগ্ৰাফি বুলি ক'ব পাৰি। ই আন সকলো ফটোগ্ৰাফিকৈ অধিক ৰোমাঞ্চকৰ। অসমত এই ফটোগ্ৰাফি কৰাৰ সুযোগো বেচি। কাজিৰঙা, মানস আদি অভয়াৰণ্যবোৰত সহজতে আৰু নিচেই কাষতে গঁড়, বনৰীয়া ম'হ, হাতী, বিভিন্ন বন্যপ্রাণীৰ দৃষ্টিগোচৰ হয় যিবোৰৰ ফটো কেমেৰা নালাগে মবাইলেৰেও ল'ব পৰা যায়। ইয়াৰ ওপৰিও কাজিৰঙা, পবিতৰা, দীপৰ বিল, মাগুৰি বিল আদি জলাশয় বোৰত প্ৰতিবছৰে বহু বিধৰ পৰিভ্ৰমী চৰাই আছে। অসমত বহুবিধ খলুৱা চৰাইয়ো আছে। সাতে-সোতৰে মিলি অসম তথা সমগ্ৰ বিশ্বতে Wildlife photographer ৰ সংখ্যা বাঢ়িবলৈ ধৰিছে। সেই সুযোগ লৈ কেমেৰাৰ কম্পানীবোৰেও তেনেধৰণৰ নতুন নতুন কেমেৰা, লেনচ্ আদি বজাৰলৈ আনিছে।

ইমান খিনি সত্ত্বেও আমি সাধাৰণ ফটোগ্ৰাফাৰবোৰে সঁচা

অৰ্থত Wildlife photography কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। ইয়াৰ কাৰণ এই ফটোগ্ৰাফি কৰিবলৈ যথেষ্ট সময়ৰ প্ৰয়োজন। দুদিন কাজিৰঙাত থাকি জীপছিৰ ওপৰৰপৰা ভাল ফটোগ্ৰাফ পোৱাতো সম্ভৱ নহয়। কপালৰ জোৰতহে দুই-এখন তেনে ফটো পোৱা যায়। Wildlife ভাল ফটোৰ বাবে প্ৰয়োজন হৈছে বিষয়ৰ ওপৰত মানে নিদ্ৰিষ্ট বনাঞ্চল তথা তাত থকা জীৱ জন্তু, চৰাই চিৰিকতিৰ ওপৰত অধ্যয়ন আৰু সিহঁতৰ গতি বিধিৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰখাৰ বাবে যথেষ্ট সময়। প্ৰয়োজন আছে উন্নত মানদণ্ডৰ কেমেৰা আৰু লেনচ্। আমাৰ দৰে সাধাৰণ amateur photographer ৰ দুয়োটা বস্তুৰে অভাব; সময় তথা ভাল কেমেৰা আদি (অৰ্থাভাৱত)। যিকি নহওক কাজিৰঙাত season ত ফটোগ্ৰাফাৰে ভিৰ কৰি থাকে। দেখাযায় যে wildlife ৰ ওপৰত এইসকলৰ অধ্যয়নো যথেষ্ট; এইয়া সমাজৰ কাৰণে খুবেই শুভ লক্ষণ।

হাড়গিলা (Greater adjutant)

চচমা পিন্ধা বান্দৰ (Spectacled langur)

সোনালী বান্দৰ (Golden langur)

গঁড় (Rhino)

তেলীয়া সাৰেং (Black necked stork)

বনৰীয়া ম'হ (Asiatic water buffalo)

বনকুকুৰা (Red jungle fowl)

বনগৰু (Bison)

সখীয়তি (Black hooded oriole)

সুগৰী পছ (Barking deer)

পাকৈঢোঁৰা (Oriental pied hornbill)

ভেলা (Spot-billed pelican)

ভাৰতীয় অসামৰিক সেৱাৰ মনোনীত বিষয়া (অৱসৰপ্ৰাপ্ত) সঞ্জীৱ গোস্বামী বৰুৱা অসম আৰু ভাৰত চৰকাৰৰ কেবাটাও গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত অধিষ্ঠিত আছিল। যোৱা ২০ বছৰ ধৰি ফটোগ্ৰাফী কৰি থকা শ্ৰীবৰুৱাই এতিয়ালৈকে তিনিখন একক আৰু প্ৰায় ২৫ খন গ্ৰুপ ফটো প্ৰদৰ্শনী কৰিছে। এওঁৰ ফটোৰ প্ৰধান বিষয়বস্তু হ'ল বন্যপ্ৰাণী, মানৱ আৰু অসমৰ গ্ৰাম্যাঞ্চল।

কবিতাৰ একুঁকি

অমম

সুজ্ঞান দাস

অমমৰ মাটিত এক গভীৰ সুৰ
মৎস্কৃতিৰ মণিমুজা, পৰম্পৰাৰ পূৰ্ণতাৰে ভৰা।
প্ৰেমৰ মিছা, হৃদয়ৰ মঁচা ভৰ,
প্ৰকৃতিৰ কোলাত, মুখৰ উৰণ।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰ, গাৱঁৰ পোহৰ
তাতেই কঁপোৱা মনৰ মকনো মৰমৰ সুৰ।
কুমুমৰ পাতে পাতে, গীতৰ সুবাস আনে
প্ৰকৃতিৰ বাণী শুনো, মুখৰ ভাৰে মাৰে।

নদী পাৰে অৰণ্যৰ চিৰন্তন সুৰ
মপোন বিনীত হৈ, দিঠকডো পৰে জুৰ।
অবনী আকাশৰ গুঞ্জন একে সুৰত
প্ৰেমৰ শ্ৰুতিৰ দৰে, বাজিছে হৃদয় মাজত।

প্ৰকৃতিৰ আঁচনত মপোনৰ পৰী মৰে
কৃষ্টিৰ পূৰ্ণতাৰে, প্ৰেমৰ আত্ৰেগ ভৰে।
অমমৰ মাটিত প্ৰেম আৰু প্ৰকৃতিৰ মং
মোণানী শাখাত চিৰদিন আনন্দৰ ৰং।

জীৱন

নবনিতা ৰায়

জীৱনৰ সফলতাৰ মিছা হাঁহিত
হেৰুৱাইছোঁ মূল্যবান মুহূৰ্তবোৰ।
কোন ছায়াৰ প্ৰলোভন এই জীৱন!
আধুনিকতাৰ আৱৰ্তত হেৰাই যোৱা
হেজাৰ আশাৰ মেটমৰা বোজাৰ মন।
ক্ৰমশ: শিপাই যোৱা সময়ৰ
দ্রুত প্ৰবাহত অনুভৱ হয়
সুখবোৰ জীৱনৰ
এটি এটি মুহূৰ্তৰ
যেন সুন্দৰ ভাস্কৰ্য!
আমিবোৰ মতলীয়া সুখেৰেই হাঁহিত
পৰিচয় বিবৰণ হেৰুৱাই ক্ৰমশ:
বিচাৰি ফুৰোঁ নিজৰেই সত্তা।

অনুভব

শুভ্ৰম জ্যোতি লহকৰ

বৰষুণ পৰিছে
ওপৰি পৰিন ধৰণীখন
টৌপ টৌপকৈ গোটি থাইছে
অনেথ কল্পনা পৰিকল্পনা
যেন বৰষুণৰ টৌপানবোৰহে !

মনত পৰিছে তোমানে , মা—
আকাশৰ পৰা যেন
বৰষিছে তোমাৰ আশীৰ্বাদ,
মেঘৰ গাজনি
যেন দেউতাৰ শিকনি।
মনত পৰে সেই মেমেকা ৰাতি
দিনৰ চানত যেন বৰষুণৰ বাগডুস্বা ।

বৰষুণৰ শেষত ৰ'দ
আৰম্ভ হ'ল নতুন জীৱন নিপি
কিছু হেঁপাহ , বহুত আশা
হে বন্ধু ,
ৰ'দৰ পিছত বৰষুণ
বৰষুণৰ পিছত ৰ'দ
এটাৰ অবিহনে আনটো মূন্যহীন
এয়াই প্ৰকৃতিৰ খেল।

দুখৰ নিয়ৰ

ৰঞ্জু শৰ্মা

মমাধান কৰিব নোৱাৰাকৈ
কথাবোৰ পূৰাতন অথবা নতুন।

স্মৃতিবোৰ ফিনিষ
এই মৰে , গজি উঠে, মৰে – আকৌ গজে
অথবা জ্বলি থাকে উমি উমি।

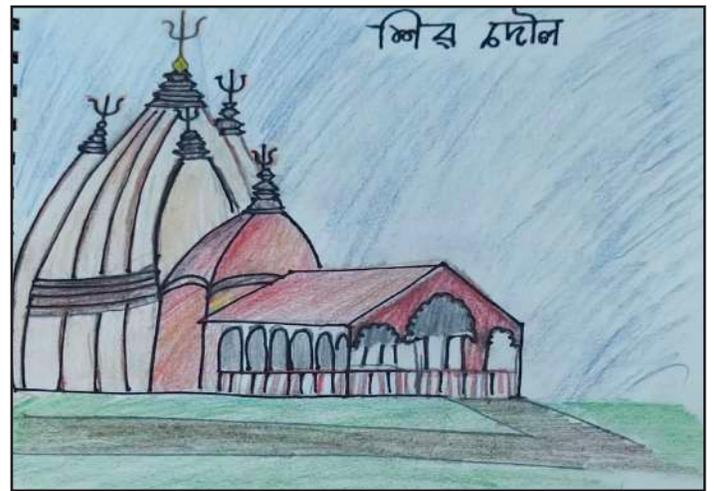
লাহে লাহে, ধীৰভাৱে
বুকুৰ পৰা মঙহলৈ ধাৰমান
বিষৰ নৰ্দা
উঠি আহে বিষজোলাৰ টোপোলা।

আধাপোৰা চিগাৰেটৰ উচিষ্ট আৰু
শেষটুপি ৰঙান পাৰ্ণীয়ৰ মাদকতাত
কুণ্ডলী পকাই উৰি যায় মাতাল ৰাতিৰ
চিৎকাৰ।
কত বিস্মৃতিৰ কুচ- কাৱাজ!
উত্তৰণৰ অপেক্ষাত পাৰ হয়
অনামুৰী ৰাতি,
বেহিচাপ।

কচুৱনীত চোপ লৈ থকা কাহিনীবোৰ
গাপ লাগে
তাৰে পলমত গজি উঠে
কত নতুন উপ কাহিনী!
পাৰ নহয় পিছে মাতাল ৰাতি-----

বিপন্ন মময়ত গোট মৰা তেজৰ কৰাল
অস্থিত অৱকদ্ধ পংগু হৃদয়ৰ হাঁহাকাৰ
শুনে কোনে ? কোনে শুনে ??
ওৰে ৰাতি পাৰ্ণীপোতাত মৰি থাকে
টিপ টিপ টিপ টিপ-----
দুখৰ নিয়ৰ।

Assam Through Our Eyes

Baranyaa Dutta,
Class V, Pacific World School, Greater Noida (West)

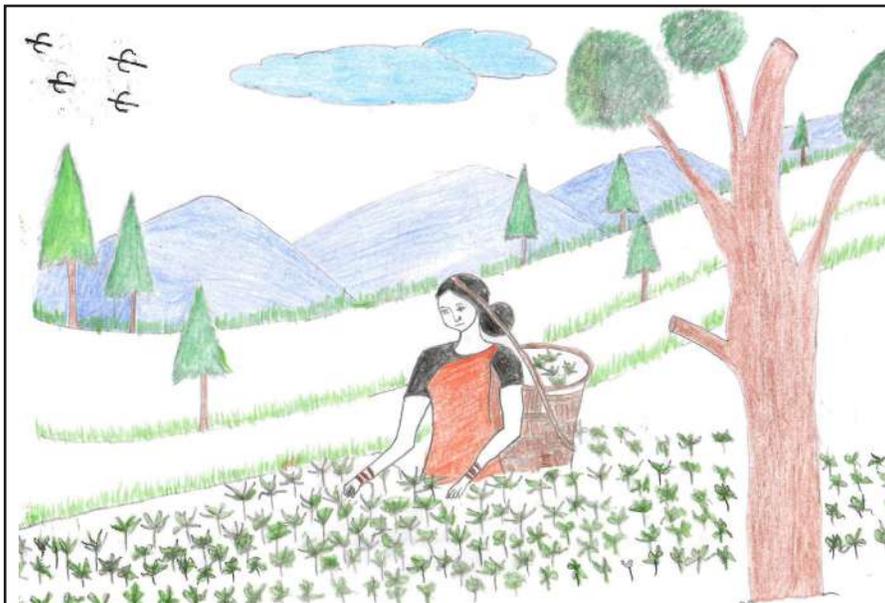
Mishika Ghosh, Class IV, Salvation Tree School, Greater Noida (West)

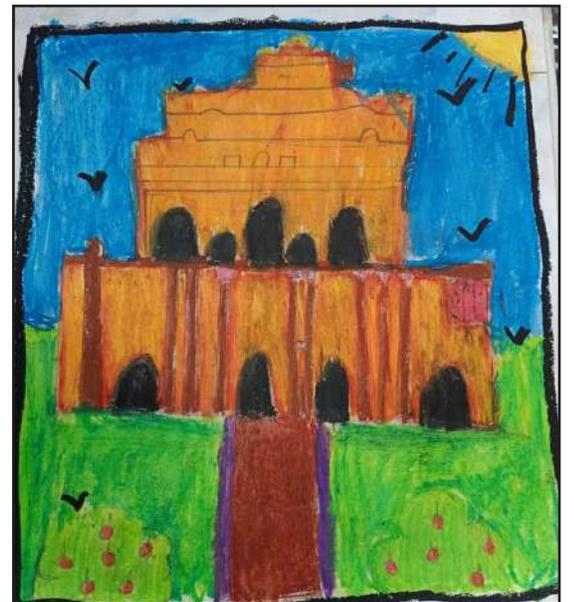
Trishank Krishnatreya, Class VI, Cambridge School, Noida

Shivasish Bharali, Class VIII, Delhi Public School Indirapuram

Abdul Haque, Class III,
J M International School, Greater Noida (West)

Aditri Gogoi, Class III, Indirapuram
Public School

PREMIUM

NAMERI™

TEA

Gold

Blend of Natural & Fresh Tea

Mfg. & Mkd.

North Bank Tea Company

Industrial area, Sadharu, Biswanath Chariali-784176, Dist : Biswanath (Assam)

Email- tiwari.nameri0719@yahoo.com || Cell No. : +91 7002848236

With Best compliments from... "Nameri Tea"

a product of North Bank Tea Co. Biswanath Chariali, Assam marketed by North Assam Tea Agency, Guwahati. The highest selling packet tea brand in Assam, sold online at Amazon India , Big Basket Guwahati & various distribution network in Assam. For distribution at Delhi NCR , Interested parties may contact : North Bank Tea Co. || J. Bhuyan || North Assam Tea Agency || Email- bhuyanjitin@gmail.com || Mobile no. 9957566981

With Best Compliments From...

Navrang Energy Geo Service LLP, Ahmedabad

A Reporter's Diary: Beyond the Headlines

Shantanu Nandan Sharma

As a writer crisscrossing the country in pursuit of stories, I often find myself rewarded with an unseen perk. This bonus can't be measured in currency—it's the sheer joy of journeying to uncharted destinations, meeting remarkable people, and chasing events that at times unfold like the twists of a gripping novel.

It's difficult to measure the joy and fulfilment of discovering my nation through a reporter's lens. Each story has been an adventure—whether it was witnessing betting on cockfights in a market in Dantewada during demonetization, or standing at Kaho, a bordering village near the McMahon Line in Arunachal Pradesh, or tracing history's footsteps to Vasco da Gama's tomb in Kochi, exactly 500 years after his death. Bringing these offbeat stories to a national audience has been nothing short of exhilarating.

There are moments when a reporter stands at the crossroads of history, witnessing events that future historians will piece together only centuries later—after poring over archival tomes in dimly lit libraries for years. Sometimes, it is the reporter who pens the first draft of history. The abrogation of Article 370, for instance, will forever be etched in Kashmir's history, and by virtue of my reporting duties, I had a front-row seat to that defining moment. That tense week, I walked through curfew-bound Srinagar, capturing images of idle shikara riders lingering by Dal Lake and speaking with dozens of Kashmiris about their hopes and fears for the future.

Fast-forward to January 2025. I found myself tracing the Eastern Himalayas along the banks of the Siang, chasing a feature story on the echoes of World War II. Eight decades may have passed, but lost American warplanes continue to surface in Arunachal Pradesh, their wreckage

whispering tales of a forgotten era. There, the Siang—known as the mighty Brahmaputra in Assam—flows like a greenish stream, winding its way through valleys lined with thousands of sunlit orange trees.

I first heard whispers of World War II plane wreckage surfacing in Arunachal's hilltops while navigating the remote villages of Anjaw district over a decade ago. Later, in 2022, when I spent a day in Kaho—arguably India's last village (or first instead) in the Eastern Himalayas—conversations revolved more around the Indo-China war of 1962 than relics from WW2. So, earlier this year, I set out towards the Pasighat region, hoping to find some elderly people with firsthand accounts of these long-lost aircraft. Determined, I was ready even to trek miles through rugged, snow-capped terrain to capture glimpses of history frozen in time.

Upon reaching Damro village in Upper Siang, some 60 km upstream of Pasighat, I quickly realized that trekking into the hills unprepared was out of the question—one needed tents, ropes, dry rations, and porters. I had none of these, only a still camera slung over my shoulder.

But disappointment never set in. The villagers—simple, warm-hearted people fluent in Assamese—welcomed their 'guest from Delhi' and led me to Barlom Pertin, an elderly man with a white beard, wrapped in a red jacket and a black cap. Though ailing, his eyes lit up as he spoke. As he recounted how his father once stumbled upon a plane wreckage while hunting the elusive Mishmi takin—a rare goat-antelope of the Eastern Himalayas—his excitement momentarily eclipsed his illness.

As he recounted his three-day trek to the hill-

top, salvaging iron, brass, and aluminium to sell in Pasighat's scrap market, a mischievous smile

The writer beside a small fragment of a B-24J Liberator crashed near Damro, Arunachal Pradesh, in 1944.

spread across his face. Pertin, now 66, had no idea about the plane's origins until an American mountaineer, Clayton Kuhles, arrived in his village in 2006 and hired him as a porter. Only then did the pieces of history fall into place—the

wreckage belonged to a B-24J Liberator, nicknamed 'Hot as

Hell'. The aircraft had crashed near Damro on 25 January 1944, while flying from Kunming, China, to Assam's Chabua airfield.

Before the war came to an end in 1945, nearly 600 American planes met their fate over The Hump—the treacherous trans-Himalayan flight path used by the Allies to resupply troops battling the Japanese in China. Assam's airbases, including Chabua, Dinjan, and Missamari, served as critical launch points, sending aircraft over the rugged hills of Bhutan, Arunachal Pradesh, and Myanmar, ferrying gasoline and other supplies to Kunming.

But why did so many planes vanish without a trace? For the pilots, The Hump was an unforgiving ordeal—its perilous peaks, erratic weather, instrument-icing, and brutal Himalayan blizzards turning every mission into a gamble.

Fourteen of these long-lost aircraft—once listed 'missing' and 'unrecoverable' by American authorities—have surfaced in Arunachal Pradesh alone. Among them were B-24J Libera-

tors, C-46A Commandos, C-109 Tankers, and C-87 Liberators, their wreckage scattered across the rugged hilly terrain. I stood for a photograph beside a small fragment of a B-24J Liberator, salvaged from a hillside near Damro—now a silent relic, preserved in a Pasighat museum.

It pains me that countless Northeasterners—our earlier generations who toiled as workers, porters, and soldiers in that brutal war—perished, their sacrifices fading into oblivion. There is scarcely any record of them, not even an official tally of the fallen. Let us not forget that some of WWII's most defining battles were fought on the very soil of Northeast India. Yet, our understanding of those epochal moments remains frustratingly limited. My full story, *The Remains of a War*, was published in *The Economic Times*, dated 19 January 2025.

Back in Pasighat, over a leisurely lunch at Naga Kitchen, I sat with a seasoned guide from East Siang, whose relentless pursuit of lost wartime wreckage has taken him deep into Arunachal's hills. For years, he moved like a shadow alongside American mountaineer Kuhles, trekking through unforgiving terrain in search of vanished aircraft.

As we savoured Adi traditional cuisine in the heart of the town, he recounted the sheer difficulty of locating and salvaging these remnants, often buried in the folds of remote mountain slopes. At crash sites, they recovered the tiny relics of lost lives—tobacco packets, pen caps, toothbrushes—ordinary possessions of airmen who never made it home.

And then there were his stories of near run-ins with insurgents along the Arunachal-Myanmar border, where they were barred from using GPS. But that, as they say, is a tale for another day.

(Shantanu Nandan Sharma is a seasoned journalist and is currently Senior Editor with The Economic Times. The views expressed in this article are his own.)

The Curious Case of the Insider From Outside: The Non-Resident Axomiya

Baishali Baruah

*Bohag mathu eti ritu nohoi,
nohoi bohag eti mah
Axomiya jatir e ayux rekha*

Come Bohag and the sudden tizzy to renew our Axomiya ties and a clarion call to get our acts together to set up the stage to ritually perform our identity has been a concerted effort in strategic pockets of Delhi and its NCR regions for many years now. The exuberance of the celebrations triggers nostalgia of the irretrievable past for those who happen to be first-generation migrants, and also the hope that the lineage is continued by the second generation too. The dilemma is felt collectively as well as individually, depending on the intensity of the acculturation wave that we have allowed ourselves to soak in. Or do we even have a choice of deciding and regulating the identity meter? The rajma-chawal has rightfully made its space in our weekly menu and at times even has the audacity to replace our own maas tenga aanja. The precarious situation here is no less interesting than the mash-up numbers on your Spotify playlists. Although not seamless like the premium version that comes ad-free, our case is a curious case—the more we scratch its surface, the more complex it appears. Whether our roots follow the ‘sons and daughters of the soil’ or we chase our roots is an endless existential pursuit of sorts.

The fervour of Bohag Bihu only heightens certain sensitivity in this regard. Do Bihu festivities outside Assam follow the pattern of ‘farm to plate’ phenomenon, dished out to the generic group for consumption of a slice of As-

sam/Assameseness that is made possible by certain big-brand patrons that have grown big and fat feeding on the resources of Assam, yet desiring to brandish their logo on the Bihu Xomity banner in return for their messianic kindness of a few thousand bucks? The scars of capitalism have dented the organic-ness of the festival both in the state and even more so outside the state. The fixed template of cultural nights, ethnic cuisines, and an exhibition of young initiates home-groomed on Assamese music and dance is a neat package as it were, but how long can it sustain? We are a generation at a cusp, unable to break free and yet not ready to let go of our cultural moorings. For sentimental reasons, we must pledge and affirm our identities every Bihu season, and therefore these well-curated extravaganzas. Similar promptings mark our private spaces too, where like a true patriot we adorn our living area with the conspicuous japi and the xorai, along with the many artefacts collected from the local Banjara market. Every visit to Assam means a guilt-free splurge on the must-have of the newest mekhela sador. Undaunted by the ‘exotic othering’ that the inscrutable mainlanders have not given up still, flaunting it is a must, even at the cost of the umpteen explanations needed to be given about the intricacies of how the two-piece attire is to be draped. A diehard native does all of that. At least some achievement in telling them that ‘mekhla chadar’ is to Assam as much as the ‘gamcha’ is—never mind

in which part of India Assam be. So much hyperactivity about scouring our neighbourhood Bihari market for koldil and lau aag to demonstrate that being Assamese is more than skin deep, entailing a visceral and gastronomic effort of sorts to possibly even shape the gut health of our kids. From playing Papon to reading Burhi Aair Xadhu, no stone is left unturned to make the next generation *hare himojuye Axomiya*. While we struggle and may have to bribe our kid with a McD burger to make them learn the letters of the Axomiya alphabet, we see a certain Issa Baruah Ross in some other part of the globe making her American beau belch out ‘O Mur Apunar Dex’ without any ostensible arm-twisting. Isn’t the situation slipping out of our hands?

Yes, the Axomiya DNA is mutating fast and so is Assamese culture. The cross-cultural alliances generating the Bora-Dixits and the Dheer-Khaounds further add to the changing dynamics. Globalisation has already prepared the ground for all these possibilities. Even transnational relationships are blooming at an alarming rate so that I suppose we can cite and boast at least one *firangi buwari* or *juwai* within the radius of our immediate social circle. The literal cross-fertilisation that follows this trend augurs unfathomable complexities which perhaps could be analysed and comprehended by the Ivy League kind of academic labour. In the face of cultural interactions and the consequent diffusion setting in, it requires a certain amount of *Axomiyagiri* to reinforce a cultural hegemony—even when it is like the Delhi metro rail coming in the Lachit Borphukon wrap, somewhat like a Subway

paneer wrap one fine day, to commemorate Bir Lachit, the unsung hero of the glorious past of Assam. The culture concoction has so many ingredients that it is impossible to skim out an essentialist Assamese self. The search for purity and authenticity in our situation is a futile exercise because we do not know whether the exact moment of the first incursion happened with the Ahom king Sukhapha furrowing through the chicken neck corridor, or was it when MTV Coke Studio started churning out the Goalporia folk into a glocal musical label. The awakening self only knows that hybridisation has become a way of life and we have flowed with the times until the kuli keteki sings aloud in the urban jungles, a tell-tale of *moromi bihure kotha ke kole*. And we instinctively know it is time to draw us from inside out and reassemble the vestiges of our primordial Axomiya self and commemorate its celebration in collectives of what Benedict Anderson refers to as ‘the imagined community’, where every member may not know each other but share a sense of belonging. The wholesome feeling that Bihu inspires is indeed therapeutic, given the multiple identities that we live by in our adopted territories. The mental re-rooting through the festivities is a worthy exercise, a rite of passage which, in case you failed to fulfil, leaves you with a damning feeling that you have betrayed the great cause.

(**Baishali Baruah** is Associate Professor of English at Satyawati College, University of Delhi, who loves to write about her native land, Assam.)

Exams Are Scary, but So Is My Mom: The Story Behind My % (and the Pressure No One Talks About)

Arsh Baruah

I still remember the night before my first board exam. I was sitting at my desk, staring at my notes like they were written in an alien language, wondering if I could somehow absorb them through sheer desperation. My mom, convinced that I wasn't studying 'seriously' enough, had already given me the classic 'padhai pe dhyaan do' speech for the fifth time that day. The pressure was real, and let's be honest, at some point, we've all fantasised about running away to the Himalayas instead of facing those three-hour exams.

But here's the thing: handling exam pressure isn't about eliminating stress; it's about managing it in a way that keeps you sane (and hopefully scoring well too). I've been through the grind, and with a not-so-shabby 97.8% to my name, I've got a few lessons to share. If you're battling pre-exam panic, struggling to focus, or just looking for ways to stay motivated, this one's for you.

I'll be frank here. I'm not your 'average' topper. I didn't study 12–13 hours every day. What helped me was having well-established systems, or pillars, that I leveraged to increase my productivity. One thing that genuinely made a difference was my dad's advice. He always told me not to take any unnecessary pressure, and now that I think about it, he was right. In every family, there should be a balance of ice and fire. There should be a fire to push you, motivate you, and get you to study and score well, but there should also be ice to cool you down and help you take a breather when the pressure starts to weigh you down.

Although not accepted or appreciated by many, my principle was prioritising smart work

over hard work. Trust me, despite being the topper, I used to go out with my friends in the evening on their scooty, have momo, chat about life, and come back home. I'm not saying you should go out during exam season and ignore your studies. What I'm trying to emphasise is that one thing more important than just productive study hours is the break you take after them. During your breaks, don't watch movies, don't binge videos, and for God's sake, please don't scroll reels. Watching 'just one' Instagram reel can quickly turn into an hour or two of mindless scrolling, or doom-scrolling as they say, giving your brain cheap dopamine. Instead, chase real dopamine. Get under the sun, walk a kilometre, talk to your parents, play your favourite instrument, or simply take a 15-minute nap (don't forget to ask a parent or sibling to wake you up though).

While I wasn't the kind to grind for 12 hours straight, I ensured that whatever time I did study was used effectively. One thing that worked wonders for me was the Pomodoro technique, a study method where you focus for a set period (usually 25–50 minutes) and then take a short break (usually 5–10 minutes) and continue the cycle. If followed sincerely, it can unlock massive productivity and help you cover a lot in a short span.

Another game-changer for me was making notes and explaining the concepts out loud, either to an imaginary student, an object in front of me, or even my reflection. Statistics say that people remember 10% of what they read and 90% of what they teach or do! So the next time you're revising, don't just passively read; teach it to someone, even if it's just your water bottle.

A month before boards, I 'locked in' with structured plans, disciplined study hours, and back-to-back revisions. The key here isn't to overwork yourself but to be consistent.

Consistency is not about hitting the bull's eye daily; it's about simply hitting the target instead of doing nothing at all. Studying for 12 hours one day and doing nothing the next is a recipe for burnout. Instead, build a sustainable system and stick to it. There will be days when you feel exhausted, but what truly matters is bouncing back instead of getting stuck in a cycle of procrastination.

Most students ignore nutrition during exams, but trust me; your brain needs fuel to function correctly. Since board exams happen in winter, a season when getting out of bed feels like an extreme sport, eating the right food makes a big difference. Ensure your diet has enough carbs for energy, healthy fats to keep your brain running (so go ahead, add that spoon of desi ghee in your *daal bhat*), and proteins to keep your body from feeling sluggish. Eating well keeps one warm, active, and less prone to the winter laziness that makes you want to hibernate instead of study.

Pre-exam panic is universal. But instead of letting it control me, I embraced my favourite phrase, 'Jo hoga, dekha jayega.' Now, I'm not saying to go full 'chill mode' and stop studying.

What I mean is: trust yourself. Like a bird sitting on a branch, don't put your trust in the branch; trust in your own wings. And if there's one thing that truly kept me grounded, it was a quote from the Bhagavad Gita: 'Karm karo Parth, phal ki chinta mat karo.' Do your duty, and don't stress over the results. You can't control the exact marks you'll get, but you can control the effort you put in.

The truth is: boards can actually be fun if you romanticise the process. Don't just fixate on the result, but enjoy the grind, the small victories, the chai breaks, and the satisfaction of completing a tough chapter. Try different study methods, stick to what works, and most importantly, don't let the fear of exams steal the fun of learning. This isn't the end of the road. Life goes on beyond boards, and no single exam defines your future. But while you're at it, why not give it your best shot? Who knows, you might surprise yourself.

Now go, trust your wings, and fly high!

(Arsh Baruah is an undergraduate student of Economics and Finance at Shiv Nadar University, Noida. Through this article he wishes to help aspiring students to find motivation and seek balance between studies and personal life as well as face their academic fears.)

EPACK
PREFAB

a

RAPID CONSTRUCTION - EXCEEDING EXPECTATIONS

Learning: Today and In By-Gone Days

Indrani Barua Bordoloi

Hardly any child truly understands how important and significant his or her existence is—with in the family, the country, or even the world. To a family, a child is warm bundle of joy, and the most precious being. To a country, the child is an asset. To the world, a child represents hope—a promise of bringing light into the future.

For parents, it is a heartfelt responsibility to raise their child in the best possible way. For a nation, it is a moral duty to look after children, shaping them into responsible, resourceful, and respectable citizens. Let us not speak too much of a child's global responsibility, as even their national duties often fade amid everyday pressures.

A child's learning begins in the mother's lap, but school offers formal education, and its influence during the formative years is vital. These early years have undergone a dramatic change over time—most adults have witnessed this transformation firsthand. Earlier, learning took place almost entirely at school. Parents rarely interfered or questioned the teaching. They simply insisted their children attend school and study. Entertainment options were fewer compared to today.

We all know how parents try to encourage their children to succeed. Educated and affluent parents provide as many facilities as they can, while others try their best to do the same. Meanwhile, teachers are constantly under scrutiny. Education has become a booming business. Teachers earn well, and students study hard to realise their dreams. Parents focus on performance and often judge a teacher's worth based on their child's marks. Once the learning phase ends, many students even forget their teachers' names and faces.

'Spare the rod and spoil the child' is now an outdated saying. New research in child psychology has revealed how children actually learn—by listening to clear explanations, observing visual aids like sketches, and participating in activities that bring lessons to life.

In our overcrowded country, the most common method is still the lecture. Sadly, only children with high IQs tend to benefit from it. It's not always possible for teachers to draw diagrams or demonstrate every point due to time limits and the pressure of completing the syllabus. Most children are unable to actively participate, and so experiential learning is rarely applied. As a result, in densely populated countries like ours, only high-IQ students are seen as 'intelligent,' while others are labelled as 'mediocre' or 'weak.'

Rather than being guided into fields based on their interests, children are often sorted by IQ. Those who might have excelled with a different teaching method remain overlooked and burdened with the 'mediocre' tag.

Parents, though unsure about the best teaching method, refuse to accept such labels for their children. Every child has potential that can be tapped through the right method and subject of interest. Each one can excel, given the right support.

Discovering a child's area of interest and the teaching style that suits them is crucial for their success. These ideas are slowly gaining attention, with counselling sessions now helping children and teachers become more aware of different learning styles and needs.

Today's children are no longer the quiet, obedient learners of the past. They are energetic, curious, and influenced by the vast tech-

nology at their fingertips. While it satisfies their hunger for knowledge, it also exposes them to harmful content. Children once scolded for skipping school are now seen engaging in troubling behaviour, even crimes. Their immature minds don't always distinguish between useful knowledge and harmful information. In this short window of learning, they must be guided towards values that bring respect. Learning to mimic someone for fraud or using e-cigarettes, for example, must be discouraged.

Wise and respected teachers who once taught both academics and morals are becoming rare. In their place are professionals focused mainly on exam scores and career paths. The youth joins the rat race, and some teachers join

their own race for wealth. Thankfully, exceptions still exist—teachers who continue to inspire genuine respect.

Parents, teachers, and elders must understand the complexity of today's world but should never turn away from the duty of guiding the young along the right path. Let us not forget—we shall reap what we sow. All of us share the responsibility of shaping the world we live in.

(Indrani Baruah has served as a Post Graduate Teacher (PGT) of English at St. Francis School, Indirapuram. Beyond her professional engagements, she is involved in several socio-cultural pursuits.)

STREET SMART ADVERTISING

Let's make your
Your Brand
the talk of the town!

Our Services

- Print
- Branding
- TV Ads
- Events & Exhibitions
- Digital Marketing
- Creative Design
- Content Marketing
- Influencer Marketing

Buzz!

Follow us to know more

[streetsmart.advertising](#) [Street Smart Advertising](#) [Street Smart Advertising](#)

Mothoni Utsav in ‘Debananda Satra’, Darrang: Celebrating an Unconventional Bihu

Lopamudra Kashyap Lahkar

All three Bihus tug at the heartstrings of the Assamese people. However, unlike other parts of Assam where ‘Kaati Bihu’ is not celebrated with too much pomp, the local community under the aegis of the Debananda Satra celebrates ‘Mothoni Utsav’ with utmost contentment and reverence on ‘Kaati Bihu’. The onset of this Bihu brings exultant tidings for the people living near Debananda Satra in Darrang district of Assam.

The celebration of ‘Mothoni Utsav’ in Debananda Satra dates back to 1625 AD, when the Satra was first established by a celibate from Kanyakubja named Ramananda Brahmachary, an ardent follower of Sri Damodardev. Debananda Satra, in its early years, was known as ‘Xetmada Barsatra’. Later, it was renamed ‘Debananda Satra’ after the prominent satradhikar

of the then ‘Xetmada Barsatra’, Debananda Deba Goswami. It was during 1666 AD, under the satradhikarship of Debananda Deba Goswami, that the Ahom king Siva Singha, along with

his consort Rani Sarveswari, visited the Satra and allotted 528 acres of land to it. Satradhikar Debananda Deba Goswami was a learned scholar and was revered by the local community for his contributions to the upliftment of the Satra and its surrounding society.

The word ‘Mothoni’ refers to the churning of buttermilk (*dahi manthan*) by the ‘Gopinis’ of Vrindavana, as well as the act of ‘Samudra Manthan’—an important episode in the Hindu scripture *Vishnu Puran*, wherein the ‘Devas’ and ‘Asuras’ formed an alliance to churn the ocean for the elixir of immortality. The act of Samudra Manthan brought forth Goddess Lakshmi along with other divine beings and objects. The ‘Mothoni Utsav’ similarly seeks to invoke Goddess Lakshmi in the form of grains, reflecting the agricultural transition when the sowing season ends and the paddy begins to bear fruit.

‘Kaati Bihu’ takes place during the *Sankranti* between the months of ‘Aahin’ (Ashwin) and ‘Kaati’ (Kartik) in the Assamese calendar. It marks a period when the previously harvested grains have been consumed, new paddy is growing in the fields, and the granaries lie empty. The Assamese people use this time to reflect on perseverance through hardship, to show gratitude to nature, and to pray for a bountiful harvest and the well-being of their families.

The rituals of ‘Mothoni Utsav’ commence the day before ‘Kaati Bihu’, with women of the local community gathering water from a nearby channel of the Brahmaputra River, followed by ‘Naam Prasanga’. On the day of ‘Kaati Bihu’, dahi manthan, referred to as ‘*Dodhi Mothon*’, takes place in a symbolic manner. A slender wooden pole is decorated and erected as a butter-

churning pot with four jute strings attached, set in the courtyard of the ‘Ananta Vasudev Mandir’ of Debananda Satra. Four male participants, dressed as Gopinis in white garments and veils, prepare themselves for the ritual. Members of the Satra perform ‘Thio Naam’ with *bhortaal*, singing *padas* (devotional songs) of ‘Mothoni’ passed down by their ancestors.

Four ‘Gopinis’ dance in a circle around the pole as they hold aloft the jute strings, mimicking the act of churning butter from the symbolic pot. The tempo of the dance increases as the act approaches its culmination. It was Satradhikar Satananda Deba Goswami, father of Debananda Deba Goswami, who composed the ‘Mothoni’ *padas*, drawing upon the *Bhagawat* for inspiration. These songs were penned in the language of the common people—words and expressions they could relate to, rejoice in, and easily sing along with.

Some of the *padas*, such as the ones below, use local idioms and dialect:

*‘O bhaal chonde mothe e he gowaalore jhee,
O mothonir paak laagi utholila ghee.’*

‘Gheer baati loi... O’ hoi

Krishnak maato goi

Oi aaha xokhi aaha bhaai dodhi matho goi’

The use of words like ‘jhee’, referring to ‘jheeya’ (meaning ‘girl’ in the local Assamese dialect), makes these songs especially relevant to locals, rendering the religious teachings more accessible.

At around 9 pm, the same wooden pole is transformed into a symbolic Mount Mandara—the mountain used during ‘Samudra Manthan’. A longer jute string is attached, symbolising ‘Vasuki Naag’, the serpent who aided in the churning. One side of the rope is held by members of the Satra, representing the ‘Devas,’ and the other side by boys dressed in black, playing the ‘Asuras’. The two sides pull the jute string in a symbolic tug-of-war until it eventually snaps.

Before participating in the act of ‘Samudra Manthan’, the ‘Asuras’—the boys in black—create a ruckus, running thrice around the pole in dramatic fashion.

While the elders revel in the spiritual and religious significance of ‘Mothoni Utsav’, the younger ones eagerly anticipate the new toys and balloons they can buy at the two-day fair accompanying the festival. Families from neighbouring areas such as Hazarikapara, Jhakuwapara, Borasuba, Pukhuriyapara, Sipajhar, and Ghorabandha flock to the households in their thousands to witness the festival. People from Darrang district and beyond, familiar with the event, never miss the chance to soak in the festive, spiritual fervour.

Aware of this enthusiasm, the locals prepare well in advance, stocking their shelves with laaru and *pitha* in anticipation of a considerable influx of guests. As a result, ‘Kaati Bihu’ in the villages surrounding Debananda Satra feels far from ‘Kongaali’ (a lean Bihu); instead, it takes on the joyful, abundant mood of a ‘Bhogali’.

The year 2025 marks four hundred years since the founding of Debananda Satra, and both the organisers and the local community await the presence of visitors with utmost anticipation. Preparations for this year’s ‘Mothoni Utsav’ are already underway, promising joy, prosperity, and an enduring spirit of peaceful community living.

(Dr Lopamudra Kashyap Lahkar *hails from Pukhuriya Para, a quaint village near Debananda Satra in Sipajhar. She holds a PhD in English Language Teaching from Gauhati University and is an accomplished Bharatanatyam and Sattriya dancer, committed to sustaining and enriching the conversation around classical arts.*)

Snapshots of My Initial Years at Cambridge: A Memoir

Anupam Saikia

As years go by, I find myself recalling my initial years at Cambridge with increasing fondness. I suppose it is a trap many of us fall into as we grow older. Selective memory plays its tricks on our perception of yesteryears.

It was in the autumn of 1994 that I arrived at the highly imposing Great Gate of Trinity College. Though my previous three years at St. Stephen's College as a student of BSc Honours in Mathematics could have been an excellent preparation for life at Cambridge, in reality, that was not the case. At Stephen's, I was a very shy and tongue-tied person who struggled to come out of his shell. I lacked the self-confidence to carry myself socially. Throughout my undergraduate years in Delhi, I also developed an inferiority complex regarding my (perceived) inability to speak English. However, I managed in Delhi, as I was relatively good at studies and had several supportive friends—some of whom were also facing similar difficulties, albeit to a lesser extent.

It was with this mental baggage of social awkwardness and diffidence that I found myself at Cambridge. I must say it was truly a cultural shock—a clichéd term that an Indian friend at Cambridge used to describe my predicament. Yet it summed up my experience aptly. Those were the days in India before the internet or mobile phones, and even satellite TV had not familiarised us with the ways of the Western world. In Delhi, at least, I had no academic insecurity. But the phenomenal legacy and reputation of Cambridge—and Trinity College in particular—was overwhelming, especially at the beginning. Apart from boasting of past giants such as

Newton, Rutherford, Thomson, Bertrand Russell, Hardy, Ramanujan, Byron, and Tennyson, Trinity College had two Fields Medal winners and several Nobel Laureates among its Fellows in 1994. Two more Fields Medallists joined in 1998, while I was a PhD student. My classmates included some extremely bright students. I could no longer consider myself a student of any mathematical ability. My awkwardness and constant self-judgment made things harder. It took me almost a year to get back on track. Now I realise that most of my difficulties were self-created. I was digging holes and then struggling to climb out of them. With more maturity, I could have gained much more from the tremendous opportunities available at Cambridge. On the other hand, it could have been worse—I made it a tightrope walk and could easily have fallen.

It took me some time to realise that making friends in the UK was quite different from India. I had lived in hostels at Cotton College during higher secondary and later at St. Stephen's. In India, it was impossible not to make friends in hostel life. Though I kept to myself during my first days in Delhi due to my inferiority complex, it didn't take long for classmates to drag me to the Junior Common Room (JCR). Soon I found myself most comfortable there, beating everyone at carom. That game gave me an identity at Stephen's. For the next three years, JCR became my second home where I ruled the carom board. But at Trinity College, I found British students too polite and formal. In India, college mates often told you what to do; at Cambridge, everyone gave too much space to an individual.

I naïvely interpreted this as disinterest in friendship. Too conscious of my awkwardness, I hesitated to initiate conversation. I was unaware that refusing an invitation to the pub would be seen as declining friendship. I took too long to realise that unlike in India, I had to make the first move. My sense of loneliness was compounded by the absence of a phone at home. Moreover, I didn't want to worry my parents by admitting I was struggling. Initially, I also found the food difficult—though soup and dessert were delicious, the main course was too bland. Dinner at 6:30 PM also felt early. It took months before I began to rely on my own cooking.

While suffering from an acute sense of loneliness, I also faced an academic curriculum running at breakneck pace. In Delhi, the academic program had been hardly challenging. Most hostel students studied only two months before exams. The question papers lacked thought-provoking problems that required fresh thinking. My own pace of learning had become lethargic. At Cambridge, the academic year was divided into three short terms, each about two months, with Christmas, Easter, and summer breaks in between. Lecturers covered a lot of material each hour, and assignment problems were demanding. These were regularly assessed in su-

pervision sessions. The coursework kept me on my toes. Only by the end of the academic year did I begin to find my footing.

I still remember the day our first-year results were announced. The Mathematical Tripos was a very old and prestigious program at Cambridge, considered equivalent to a Master's degree in Indian universities. Performance was graded into first class, higher second, lower second, and third class, with a few failing. The Tripos was widely regarded as highly challenging. During our time, it had four papers across three consecutive days. Each paper had about 25 questions from as many different courses. Most students prepared for only half or fewer. My confidence was so low that when the results were posted, I first looked under the lower second class, then the upper second, then the third class, and even the failed list. When I didn't find my name, I looked up hesitantly—and then checked the list of first class. I will never forget that moment of pure delight when I realised I had secured a first class. That was the boost I needed. It marked a turning point for me at Cambridge.

(Anupam Saikia teaches at the Department of Mathematics at IIT Guwahati and likes to jot down his thoughts in his spare time.)

MY HOME

LIKED

MY HOME is a concept conceived to make owning of a Home in Guwahati much more easy with more than 30 suitable properties to match your requirements.

SERVICES@MYHOME

REAL-ESTATE CONSULTANCY
PROPERTY MANAGEMENT CONSULTANCY
HOME-LOAN CONSULTANCY

Gaurav Borkakoty
MY HOME
 +919864017772

18 years of Guwahati based Real-Estate Consultancy

My Sojourn through Vietnam: A Few Observations and Takeaways

Arin Bordoloi

Vietnam, a small country in Southeast Asia, is a land of breathtaking landscapes, rich history, and vibrant culture, offering a diverse range of attractions that draw visitors from all over the globe. Our trip to this amazing country took place during the months of April and May 2024. It was a group tour, with three couples setting off together from Delhi.

Vietnam showcases the country's natural beauty, historic sites, and dynamic culture. Whether one is interested in city life, nature, or cultural heritage, Vietnam has something to offer every traveller. In this brief write-up, in addition to providing a general tour description, I would like to highlight a few of my personal observations and key learnings from that trip.

From New Delhi, we flew to Hanoi—the capital city located in the north of the country—then travelled southwards to Da Nang, and finally further down to Ho Chi Minh City. The tour lasted about ten days, and the tour operator provided good hotels, mini-buses for local transportation, and interpreters at each tourist site. These interpreters played a vital role throughout the trip. Without them, we wouldn't have been able to understand the various facets of the country, as most local people could not converse in English. After each of these services, a tip—that is, a small amount of money—is expected by the support staff.

Some important tourist destinations included:

- **The Water Puppet Show of Hanoi** – Thang Long Water Puppet Theatre is a very ancient and artistic venue that depicts their way of life through dance, drama, and song.
- **Halong Bay** – A UNESCO World Heritage Site, famous for its emerald waters and lime-

stone karsts. Cruising through the bay reveals hidden caves, floating villages, and superb panoramic views.

- **Da Nang** – Known for its beautiful beaches and the Marble Mountains.
- **Ba Na Hills** – Home to the famous Golden Bridge, this scenic mountain resort combines modern technology in the form of multiple ropeways with ancient French architectural influences. The ropeway here is the longest in Asia.
- **Ho Chi Minh City** – Formerly known as Saigon, it features a mixture of modern and colonial architecture. Key attractions include the War Remnants Museum. It is the financial capital of Vietnam.
- **The Mekong Delta** – Renowned for its boat rides and floating markets. One can take boat rides to explore the Vietnamese countryside, visit traditional villages, and experience the biodiversity of the area.

Northern Vietnam experienced invasions by China and Japan in the past. The imprints of these countries can be seen in the various places of worship, which speak volumes about these historical influences. This region bears a distinct mark of neighbouring communist countries.

The Saigon port of Southern Vietnam—now known as Ho Chi Minh City—at the mouth of the Saigon River, was historically a lucrative target for European powers. Control over this port was seen as key to accessing the South China Sea and the Pacific. The French maintained dominance over this port for a considerable period. However, being in a tropical region, the heat and humidity proved too much for the French to bear, prompt-

ing them to shift their residences to the cooler, hilly area of Ba Na Hills. French cultural influence is still well preserved there. The southern part of Vietnam came under more capitalist influence.

Ho Chi Minh was a highly revered leader who united northern and southern Vietnam. In honour of him, the Saigon port was renamed Ho Chi Minh City. The Vietnamese currency, the Vietnamese Dong, features his image—just as our Indian currency bears the image of Mahatma Gandhi.

Now, turning to some of the similarities between Vietnam and Assam, particularly in terms of economic possibilities, where Assam might follow Vietnam’s example:

- **Vietnam’s bamboo industry** has evolved into a sustainable and profitable sector, significantly benefiting the local economy and environment. They have expanded the use of bamboo beyond traditional crafts to include eco-friendly products such as bamboo fabrics, straws, construction materials, and charcoal. Vietnamese artisans even produce bamboo bicycles and accessories. This sector holds immense potential for Assam as well.
- **Vietnam has transformed former guerrilla warfare zones**, particularly the Cu Chi tunnels near Ho Chi Minh City, into popular tourist destinations. These preserved sites showcase the intricate tunnel networks used by Viet Cong soldiers during the Vietnam War against American forces. They offer tourists a first-hand experience of guerrilla warfare, drawing both curiosity and admiration.

After visiting this loveable country, the one thought that continued to occupy my mind was how my own state, Assam, might gain similar prominence in the global tourism industry—just as Vietnam has.

Vietnam and Assam share several characteristics relevant to developing the tourism sector:

- A similar depth of cultural and historical heritage
- Evidence of ancient civilisations
- A shared history of foreign invasion and influence
- Diverse local traditions
- Stunning natural beauty and scenic landscapes
- Abundant wildlife sites
- Historic locations that can be revitalised with restoration efforts
- Opportunities for eco-tourism
- Prospects for festival and event tourism
- Homestay potential, especially among diverse ethnic minority communities

Assam’s tourism industry can draw valuable lessons from Vietnam’s successful strategies and models. We all wish for the younger generation to be innovative, creative, and enthusiastic about uplifting our native land and bringing it to the forefront in tourism and other areas.

(Arin Bordoloi brings a wealth of experience from a nearly four-decade long career at NTPC, culminating in his role as General Manager, Industrial Security. Now retired, he actively indulges his passions as a sportsman, musician, avid reader, and enthusiastic traveller.)

Conventional Journalism Now Teetering on the Brink of Irrelevance

Mrinal Talukdar

The world of conventional media, whether broadcast or print, is rapidly staring at irrelevance. The sweeping rise of digital media has not just disrupted but fundamentally altered journalism itself. It has democratised information dissemination, making it more accessible yet more fragmented. The relentless shrinking of consumer attention spans has accelerated this decline, making deep, investigative, and issue-based journalism nearly extinct.

This is a global phenomenon, visible across developed and developing nations alike. India, and particularly Assam, exemplifies this transformation in ways both subtle and stark.

Digital media has become the dominant mode of news consumption, displacing newspapers, television, and radio from their once unshakable positions. The reasons are clear: mobile accessibility, real-time updates, personalised content, and interactive user experiences have drawn audiences away from traditional sources. With the rise of platforms like Facebook, Twitter, Instagram, and YouTube, news no longer needs to pass through traditional gatekeepers. Anyone with a smartphone can become a news source, often side-lining professional journalists.

As demand for instant news grows, the structure of conventional journalism is crumbling. Investigative journalism and long-form content, which require time and resources, have taken a backseat. Breaking news is now about who reports it first—often at the cost of accuracy and depth. This shift has introduced a troubling paradox: while information is more accessible, its credibility has eroded. Fact-checking, editorial oversight, and ethics—hallmarks of

traditional media—are increasingly absent in the digital landscape.

The effects are evident across India. In Assam, the transformation is particularly stark. The media landscape has evolved into an echo chamber of byte-based reporting, with hardly any space for in-depth journalism. The pace of digital news cycles means even the most significant stories are forgotten within hours, with no follow-ups or analysis.

The most visible example in Assam is micro-reporting: a relentless focus on event coverage—press conferences, government launches, and accidents. PR-driven stories have become the mainstay. Political leaders and organisations dominate headlines through sound bites, while real investigative stories are nearly non-existent. The essence of journalism—uncovering truths, holding power accountable, delivering nuance—has been overshadowed by shallow, click-driven content. Long, in-depth reporting has few takers anymore—no one has the time or retention capacity for it.

One of the primary reasons behind this decline is the economic model of media houses. With the rise of digital platforms, print and television advertising revenues have plummeted. Newspapers and channels, struggling to stay afloat, have resorted to cost-cutting, leading to an over-reliance on press releases and event coverage that require minimal effort. Journalists are expected to produce multiple stories daily, leaving little room for detailed investigations. The fast-paced nature of digital media, combined with dwindling field resources, means reporters now chase clicks rather than pursue truth.

Moreover, news consumers have changed. Attention spans have shrunk, with studies showing people engage with content for just a few seconds before scrolling. This has led media houses to prioritise sensational, digestible content over well-researched narratives. In Assam, this means even critical issues—floods, ethnic conflicts, environmental degradation—are covered superficially, if at all.

Traditionally, advertising revenue from private businesses sustained newspapers and TV. But the digital shift has reduced their reach, making them unattractive to advertisers. With revenue now mostly from government sources, editorial independence has eroded. Financial crunches have forced many respected media houses in Assam to compromise on quality, manpower, and journalistic principles. Investigative journalism has become a luxury. Instead, coverage is increasingly dictated by government narratives, robbing the media of its watchdog role.

Another glaring issue in Assamese journalism today is the complete absence of follow-ups. News is treated as a one-time event—reported once and never revisited. If a scandal erupts, it's covered for a few hours or days, but there is rarely any deeper investigation. Without sustained reportage, the public remains uninformed about any resolution—or lack thereof.

The structure of newsrooms in Assam has transformed. Most news is covered through sound bites—short interviews, single-paragraph reports, and viral social media posts. Byte-based journalism thrives on instant reactions. Political leaders, celebrities, and officials capitalise on this, knowing that a well-timed statement can dominate headlines without scrutiny. The rise of video-based platforms and YouTube channels has reinforced this. Short, visually engaging content often takes precedence over well-researched stories. Reporters now compete not only with fellow journalists but also with influ-

encers and vloggers who command massive on-line followings.

Union Minister Ashwini Vaishnaw has highlighted the need for a compensatory model where digital media platforms share revenue with traditional media. He has noted that large tech companies profit immensely from news generated by mainstream media while offering little in return. His proposal suggests platforms like Google, Facebook, and YouTube financially compensate legacy media, ensuring sustainability for print and broadcast outlets. This model—adopted in countries like Australia and Canada—aims to restore balance. If implemented in India and Assam, it could offer struggling outlets a lifeline for deeper, investigative reporting.

The biggest challenge is the lack of financial resources. Mainstream media in Assam operates on razor-thin margins. Without independent funding, newspapers and channels cannot invest in quality journalism, which is already vanishing. The future of news appears increasingly bleak as traditional models collapse under revenue pressure and public trust deficits. Meanwhile, unregulated social media-driven content is reshaping discourse, amplifying misinformation and sensationalism.

In this fragmented landscape, journalism's role as a pillar of democracy is under threat, leaving the future of informed societies in deep uncertainty.

(Mrinal Talukdar is a Distinguished Fellow at Gauhati University, an author and historian. He is also a Prime-Time TV news anchor.)

I Am

Harshvardhan Hazarika

Class V, Khaitan School, Noida.

I am dynamic and alert.
I wonder how I will look like when
I am a ninety-year old.
I hear a bird crying like a baby.
I see a dragon going to the Grand Casino.
I want the world's largest Lego set.
I am dynamic and alert.

I pretend that I was sleeping in my bed.
I feel excited about my birthday.
I touch hot burning lava from the volcano!
I worry about the International Space Exams.
I cry when I watch a sad movie.
I am dynamic and alert.

I understand that I can't be everything myself,
I say that dragons are mythical creatures.
I dream that I will successful and earn money.
I try to solve a hundred pieces puzzle
I hope I can solve that in one day.
I am dynamic and alert.

Surreal Hues of the Twilight Sky*

Rituparna Khound

Surreal hues of the twilight sky
Crimson waters of a frayed river

Doth flow down
Doth flow down
Doth flow down

Who's that smith of beauty
On a boat so flowery

Doth throw all peacock colours
Purple, blue and brown

Both the sides,
So many people
So many chronicles

So many sighs of so many ages
With hope and despair

If your dream is horizon,
O' my showman

Do come ashore for a while
Whenever you can

You'll see life's horizon
Vast, broader span

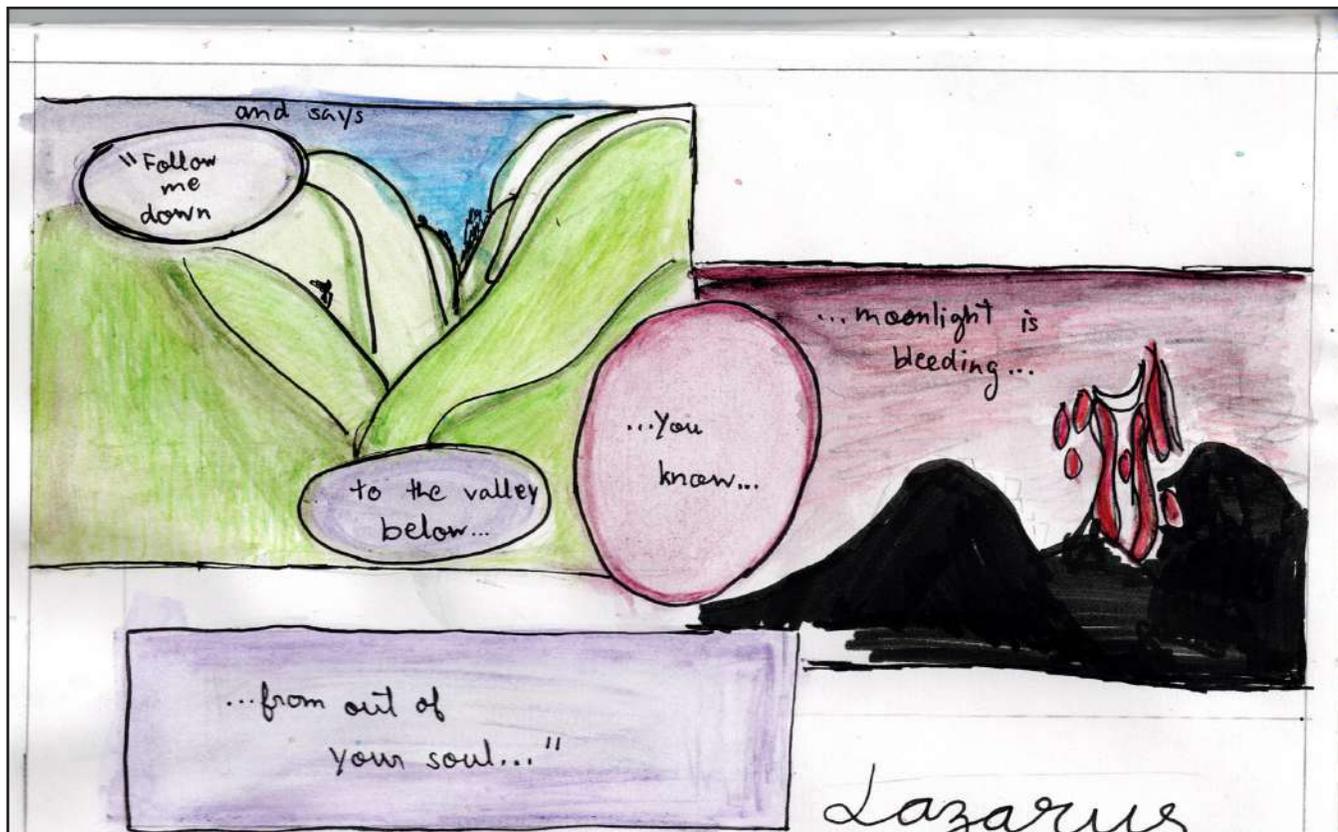
Sun goes down
Sun goes down
Sun goes down...

(*Translation of Dr Bhupen Hazarika's
Immortal Song 'অস্ত আকাশে সপোন বহণ
সানি')

A Graphic Narrative Interpretation of the song Lazarus by the band Porcupine Tree

Ayaat Tahseen Hussain

Lazarus
by
**PORCUPINE
TREE**

Lazarus: Song by Porcupine Tree, 2005

As the cheerless towns pass my window
I can see a washed out moon through the fog
And then a voice inside my head breaks the analogue
And says
'Follow me down to the valley below
You know
Moonlight is bleeding from out of your soul' ... ♦

(Ayaat Tahseen Hussain is a Class IX student at Pacific World School, Greater Noida (West). She strives to balance her academic commitments with her passion for music. In her free time, she loves to read comic books and young adult novels. Currently, she is learning to play the keyboard and is preparing for her Grade 3 certification in Classical and Jazz from Trinity College London.)

Understanding the Biodegradable, Compostable and Oxo-degradable Plastic Materials

Tapan Talukdar

Many flexible packaging products and moulded solid products are marketed as **Biodegradable**, **Compostable** and **Oxo-Degradable**. But many people are not aware of what exactly do these terms mean and a major confusion is about the difference between three terms: Biodegradability, Compostability and Oxo-degradability. Although these terms are often used interchangeably, they are not synonymous.

Environmental hazards caused by the increasing use of plastics for packaging, carry bags and other solid product applications have led to growing concern all over world.

Confusions arise regarding use of common terminology “Bio-plastics materials”, especially when the concern is about the disposal of products after use which can have serious consequences. Manufacturer of these materials need to clarify the distinctions between each category and should do accurate and honest marketing of their products. And consumers need to understand these terms in order to make wise purchasing decisions and properly dispose of products at the end of use.

Biodegradable, Compostable, and Oxo-degradable material products are made from different materials. Degradation and detritions also take place under different conditions and varying circumstances. To understand what impact those materials have on environment, it is necessary to understand the chemical composition and source of these materials.

BIODEGRADABLE MATERIALS

Biodegradable refers to a product breaking down by organisms like bacteria and fungi into natural elements, carbon dioxide, and water vapour. Technically everything is biodegradable but it may take time for hundreds of year for most things to biodegrade.

In order for packaging products or materials to qualify as biodegradable, they must completely break down and decompose into natural elements within a short time after disposal – typically six months to twelve months or less. Biodegradation of biodegradable products within landfills helps to reduce the build-up of waste, contributing to a safer, cleaner and healthier environment. Most of the plastics are not biodegradable – meaning they cannot break down easily after disposal and can remain on the planet as waste for decades. So to make the products biodegradable, the materials require special composting conditions. Biodegradable products are generally an eco-friendly option for food serving and using. To make the plastic polymer biodegradable, which are being used by packaging industries, ‘Enzyme’ base master-batch are getting developed world wide. These masterbatch are used with conventional plastics during processing to make the processed materials biodegradable. However, the cost effectiveness of the usable material is a big factor as the ingredients used in developing the “Enzyme” for this are costlier. The processing of Enzyme base masterbatch needs unique and precision

machineries and controlled conditions.

The biodegradable plastics can be used for applications such as shopping carry bags, reuse sacks, compost bags, garment bags, bin liners, bread bags, agricultural films and nursery bags, disposable food containers, general purpose films for packaging, etc.

Dispose of Biodegradable Products

Biodegradable products should dispose in a commercial compost heap or should recycle it. Also biodegradable products can be used in a biogas plant to create methane gas for generating electricity. It should not just dump into landfill as biodegradable products in landfills can create harmful methane. If it is just dumped on landfill, it often becomes buried. And because of less oxygen underneath, the bacteria cannot survive and hence breaking down does not happen. In this condition the products break down anaerobically, means without oxygen, which creates methane, a greenhouse gas that is harmful for the environment.

COMPOSTABLE MATERIALS

Compostable materials are similar to biodegradable materials, as they both intend to return to the earth safely. However, compostable materials go one step further by providing the earth with nutrients once the material has completely broken down.

Compostable materials are typically made from plants and other organic materials, such as corn starch, PLA, PBAT, PBS plastics. Compostable products have two added benefits over biodegradable options; they break down much faster generally within 3-6 months. Compostable materials break down into nutrient-rich products, which generate healthy soil for the planet. Compostable products will break down into

natural elements during the period. This material is widely used for food packaging, tableware and in 3D-printing.

Compostable plastics are a subset of biodegradable plastics, defined by the standard conditions and timeframe under which they will bio-degrade.

Compostable plastics are those plastics which adhere to international standards such as ASTM D-6400 (in the U.S.) or EN 13432 (in Europe) for biodegradation in an industrial composting facility environment.

Materials certified according to ASTM D6400 or EN 13432 will disintegrate within 12 weeks and biodegrade at least 90% within 180 days in a municipal or industrial composting facility. Approximately 10% of solid material will be left at the end of the six-month-long process in the form of valuable compost, or biomass and water. These standards also ensure that the left-over compost will be free of toxins, so the compost will not cause harm in soil or in agricultural usage.

Dispose of Compostable Products

Compostable products also do not break down easily in normal landfills. So, compostable products should not be thrown in the trash. Compostable products should be thrown in a compost heap to break down properly. Compost heaps is rich in microorganisms and reaches high temperatures, which allow compostable products to break down quickly.

Additionally, although compostable products are similar in looks and strength as plastic products, but they should not be recycled. After recycling, these products lose their original properties of the materials, they get

contaminated and not suitable for next processing.

OXO-DEGRADABLE MATERIALS

Oxo-degradable are neither a compostable nor a biodegradable plastic, but rather a conventional plastic material. Oxo-degradable plastics fragment into smaller pieces, called micro plastics, but do not break down at the molecular or polymer level like biodegradable and compostable plastics. Oxo-degradable products do not break down completely and turn into organic material. They break apart into microscopic pieces which can still affect the soil and environment. Oxo-degradable products are mostly oil-based and they break down through chemical reactions rather than organically by micro-organisms. This material is prepared by adding special additives in traditional plastics. After the added

bio-additives are broken down, the traditional plastics remain in small pieces. And even if the small pieces are microscopic, the plastic still exists and can easily enter the environment. This material is mainly used in waste bags, carrier bags, etc. There are absolutely no benefits of using oxo-degradable plastics materials. In fact, in India manufacturing, import and sale of oxo-degradable products have been banned since 2019.

(Tapan Talukdar is a mechanical engineer (Assam Engineering College, 1992) with a post-graduate diploma in Plastic Engineering. After a nearly three-decade career in the corporate sector, culminating at UFLEX, he is now self-employed.)

CELEROS™

FLOW TECHNOLOGY

CLYDEUNION® PUMPS

ClydeUnion Pumps is the culmination of a long and eventful engineering legacy. Through the highly respected, ground-breaking core companies from which we originate, we are able to claim a 140-year history.

Our engineered-to-order pumping technology is used to carry out all kinds of critical industrial functions. The vast majority of nuclear power plants currently in operation around the world employ our reactor feed pumps. We are also a valued flow control engineering partner to the oil/gas industry - supporting upstream, downstream, transportation and offshore exploration activities. Other key areas we address include marine applications, seawater desalination and wastewater treatment.

Combining a wealth of pump and system design knowledge with facilities equipped with the latest design, analytical and pump testing equipment, we provide our customers with exceptional products and service - so as to boost efficiency and ensure prolonged operation. In addition to providing after sales service on all our current products, we also offer continued support on legacy pumps.

Clyde Pumps India Pvt. Ltd.

Office No. 162, 6th Floor, Tower - A,
"The Corenthum"

Plot No. A - 41, Sector - 62,

Noida-201301, U.P., India

Phone: +91 120 4640400

Email: cu.newdelhi@celerosft.com

www.celerosft.com

SPEED
EXCELLENCE
PARTNERSHIP

The Stag: A Short Story

Hrishita Pegu

The first stag was a simple toy. A figurine crafted to cull Moina's infantile boredom. An oblong torso of cloth with limbs that did not match—two slender arms and the legs, stuffed by my fingers, ugly stumps. His head was sewed on with two button eyes and dressed in leftover cloth. In a moment of ingenuity, my mother gave him a golden headpiece, to signify his royal background. I was captivated by the creature. My childhood eyes saw him as a kindly prince cursed to sleep before his rescue by a lovely girl. In school, we were taught the tale of a lonely stag searching for a friend, and soon, the doll's headband was modified to include two poorly drawn horns of a deer. The story changed—now the prince roamed the forest, cursed, until helped by a kind girl. Ashamedly, I dreamed myself the heroine, not born of dirt and fishermen fathers, but of royal blood and borrowed cotton shawls. Moina played my attendant, and our cousin, Bhaiti, was the great Evil, casting mayhem each afternoon. By lunch, the prince would be rescued, long enough to enjoy some maas-bhaat with me. The obsession lasted up till a month, when Moina's thumb caught on a thread and unravelled the poor doll's head. It was locked in the blue almirah, our mother promising to stitch it up.

The second stag was a gift. The clothes were packed—suitcases and cartons waiting. I was arguing with my mother over a small trinket, anger welding a last memory. Moina sat on the bed, whimpering into a pillow about how far I'd go and how she couldn't visit on her borrowed cycle. My mother snapped, chastening her that I'd be too busy there to host them, and one day,

this would be her fate too. As my feet grew comfortable in the cart, the adults wore stoic faces—some smiling, some crying—happy tears, I was told. My father held me in a tight embrace and pushed a small parcel into my hands. Then the relatives swallowed him— aunts cautioning me to mind my tongue before my husband's mother, uncles pushing money into my palms. The cart began to move; the faces shrank into dots. The parcel revealed a wooden stag—carved by my father's amateur fingers. It sat ethereal, limbs tucked under its body, its mourning eyes staring at the observer. Perhaps my father remembered my youth, playing the heroine to a cursed doll prince. My fingers sank into its imperfect cuts, holding it to my chest. The tears felt heavier that day.

The final stag was an apology. Pranjol, my son, returned from the city with his pretty wife and their children. The children ate with spoons and forks, abandoning the practice of hand. The baby was tended by the servant girl. His wife only knew how to laugh and talk—pointing out that her husband earned enough for a cook and two more servants back home. The children babbled in a foreign language, slipping in Axomiya words for Aita to smile. On the second night, she grew peevish at my home's pace and pleaded to return. I refused—Pranjol still had last rites to perform for his father. She glared, for she had raised her children without faith, as her mother had raised her.

On the final night, the servant girl entered my room—cheeks warm red, in her palm the broken head of a stag. 'Too much apong,' his wife said, mollifying her baby. 'You know how

servants are with their liquor.’ I felt joyless, pushing away my grandchildren’s hugs. The broken stag echoed in my mind like an endless loop. As if understanding my grief, Pranjol reassured me—he’d get it fixed in the city. He placed the carving in a polythene bag in their backseat, and I remembered my mother’s promise to stitch the doll. The day never came, not even after I married and had children. I wished I had spoken, and berated my son for the suspicions in my head.

The next month, a craftsman came—sent by Pranjol. He hadn’t fixed the wooden stag but gifted a marble one: solid perfection, almost human eyes, standing on immaculate hooves.

Pranjol had asked if the old one could be repaired. It couldn’t. He bought the finest one instead. I smiled politely as my daughters admired its beauty. I alone saw the coldness, the empty expression. I alone saw what it replaced—my memories of my father, my mother, and my sweet Moina. It replaced my childhood with an unknown entity. I alone wanted that wooden stag back.

(Hrishita Pegu is a third year MBBS student at VMMC, Safdarjung Hospital. Her favourite pastimes include writing and reading fiction.)

ADVENTS
EVENTS & RESEARCH

We Ideate, Create, Plan, Organize and Execute

- Exhibitions
- Entertainment Shows
- Fashion Shows & Events
- Seminars
- Venue Selection
- Entertainment
- Decoration
- Fashion Shows
- Projection Mapping
- Conference
- Live Concerts
- Road Shows
- Marathon
- Brand Activation
- Concept Design
- Catering
- Product Launches
- Artist Management
- Annual Meets
- School, College Fest & Functions
- Art Object Handling & Conservation
- Audio Visual Pro & Management
- Theme Content Development
- Mall Activation
- Mural Painting
- Sculpture Modelling

www.adventsear.com
 +91-8826747278, +91-9810577133, +91-8920220021

E-111, Aali Vihar, D.P Colony, New Delhi-110076

Inspiring India

AI for Cancer Detection: Breaking Barriers in Low-Resource Settings

Dr Kangkana Bora

Are you a researcher or student eager to explore Artificial Intelligence for cancer detection? Over the past 3–4 years, the internet has been flooded with fascinating stories of AI breakthroughs. However, in a low-resource, developing country like India—or regions like Assam—is it even possible to dream of developing AI innovations for cancer detection?

Having worked in the field of Artificial Intelligence for the last 13–14 years, especially on biomedical imaging modalities, I have faced daily struggles in running heavy deep learning architectures. Possessing domain knowledge alone is not enough when aiming to develop a commercially viable product. Researchers like us are akin to skilled drivers who cannot afford a car! Yet, we cannot quit—the pursuit of knowledge must continue. Despite limited resources, I have learned and accomplished certain things that I hope will help others wishing to explore this domain. In the past few years, many students and new researchers have asked me the same question: ‘Where and how do I start?’ The internet is overflowing with information—so much so that it often leaves people feeling lost rather than guided. Taking the first step is always the hardest, but every journey begins with that crucial first move.

When exploring AI for cancer detection, the first question is: Which type of cancer should I focus on, and why? There are many different types of cancer. It is impossible to explore all cancer types and detection methods at once, as AI algorithms are highly application-specific. What works for MRI imaging may not work for biopsy analysis. The first step is to select a specific cancer type and justify the choice. This is

where doctors play a crucial role—they are the ones diagnosing patients in real-world settings. Without their expertise, building a robust AI system that integrates into clinical practice becomes nearly impossible. Any AI-driven solution must align with existing medical reporting standards to ensure usability and acceptance. Having a doctor on your team is essential—not only to guide the research but also to validate the algorithms and outputs.

The next challenge is deciding which detection technique to investigate. For imaging-related techniques, there are four primary categories:

1. Cytological imaging – cell-level features, e.g., Pap smear images
2. Histological imaging – tissue and cell-level features, e.g., biopsy microscopic images
3. Radiological imaging – e.g., ultrasound, MRI etc.
4. Visual-based imaging – e.g., colonoscopy, endoscopy etc.

For instance, in cervical cancer detection, multiple techniques are involved. Pap smear images are used for early detection based on cytology, while colposcopy falls under visual-based imaging. Ultrasound provides radiological insights, while biopsy, a confirmatory test, relies on histological imaging. Each modality has distinct characteristics. Doctors use multiple tests to make diagnoses and plan treatment. As an AI researcher, however, each imaging modality must be tackled individually. Integrating all modalities at once is challenging, as features differ significantly from one type to another. Therefore, selecting one modality is crucial as a start-

ing point. Although multi-modal approaches are emerging, they require a strong infrastructure and team.

Designing an AI model, particularly in a machine learning framework, starts with dataset generation, followed by feature extraction, feature selection, grouping, and assessment. For dataset generation, researchers typically follow two approaches:

1. Using publicly available datasets – preferred for basic or pilot-level studies to avoid ethical concerns.
2. Generating indigenous datasets – involves collecting new data, which brings ethical and logistical challenges.

With indigenous datasets, the first hurdle is obtaining ethical clearance. Every medical institute has an ethics committee that reviews research involving human data. In government hospitals, this process can be time-consuming. After approval, the next step is data collection and labelling, which requires collaboration with medical professionals. In Assam, where the doctor-to-patient ratio is high, doctors struggle to find time for research-related tasks. As a result, labelling and validation can take longer than expected.

Another issue is the availability of digital images. In many hospitals, medical images are not systematically stored. For example, to work with biopsy microscopic images, a researcher must first acquire and store them. This raises a question: ‘Who will capture these images?’ Often, the researcher must do this, learning how to use a microscope and capture standardized images. For a computer science researcher, acquiring such medical imaging skills is a challenge. But due to the lack of automated slide scanners in most hospitals, manual image capture is necessary. Moreover, the researcher must

develop domain knowledge and establish proper study protocols. Without a solid understanding of medical aspects, designing a meaningful AI model is difficult. Overcoming these challenges requires interdisciplinary collaboration and a well-planned approach to dataset generation.

Once the dataset is ready, researchers must choose whether to apply machine learning, deep learning, or generative AI. If using machine learning, the first step is feature extraction. Researchers need domain knowledge to identify relevant features. These are identifying characteristics of an object inside an image, helping quantify the qualitative information assessed by a doctor. For example, features in biopsy microscopic images might include the presence of keratin pearls or nuclei-level characteristics. However, these are often subjective and qualitative for pathologists, whereas computers understand only binary representations. The challenge lies in converting human-understandable features into machine-understandable forms. Techniques for extracting morphological features include shape, texture, and colour analysis. Some widely used texture feature extraction methods include Fourier Transform, Discrete Wavelet Transform, Ripplet Transform, and Shearlet Transform. For shape features, segmentation techniques are first applied to identify the region of interest, followed by analysis of properties like area and circularity. Not all features are relevant, so feature selection is used to remove uninformative features. The reduced feature vector is then used for classification or clustering.

Why use deep learning for such tasks? Deep learning eliminates the need for hand-crafted feature extraction. These models can learn features on their own. Various deep learning models exist: classification models include AlexNet, VGG16, ResNet, MobileNet, etc. For segmentation, models like U-Net and DeepLab are popular. Researchers are now leveraging vision transformers for medical image processing.

Transformers use self-attention mechanisms to enhance contextual understanding, improving segmentation, classification, and anomaly detection. Their ability to model long-range dependencies makes them effective for complex medical images. However, running these models requires high-performance GPUs, which are often unavailable in academic institutions like ours. While we may have a strong theoretical understanding, practical implementation remains a significant hurdle.

The final and most important step is validation and blind testing. To prove the efficiency of the proposed model, it must be validated by several doctors.

How many research products have actually become commercially viable? That is the real question! Most academic research results in a paper or, at best, a patent. The real challenge begins when one aims to transition from

lab to land. Developing a commercially viable product requires much more than research—it needs extensive multi-disciplinary teamwork and compliance with regulatory standards. Most academic research is conducted in low-resource settings, making it difficult to scale up. Turning a proof-of-concept into a commercial product requires substantial funding and industry collaboration. This is why strong academia-industry partnerships are essential. Our duty is to work hard, conduct quality research, and strive for lab-to-land conversion so the real benefits of our work reach society. Although resources are scarce, they should not deter one from pursuing problem-solving-based research.

(Dr Kangkana Bora is Assistant Professor at the Department of Computer Science and IT in Cotton University, Guwahati.)

Roshani Chandelier Works
**ADD A ROYAL SPARK
TO YOUR PREMISES**

Deals in products & services in the areas of decorative lighting solutions such as Chandeliers, Wall Brackets, Table Lamps, Lamps Shades, Antiques and Wall Arts along with its repairs & maintenance.

CONTACT US
asifbaig521@gmail.com
8447249455, 9651978881
GSTIN : 07AYSPE2595B1ZF

Book Review of Eoin Colfer's Artemis Fowl Series

Devangi Goswami

The *Artemis Fowl* series by Eoin Colfer is an action-packed mix of fantasy, adventure, and sci-fi. The series revolves around a 12-year-old genius named Artemis Fowl II, who starts as a brilliant criminal but evolves over the years. The first four books (*Artemis Fowl*, *The Arctic Incident*, *The Eternity Code*, and *The Opal Deception*) are packed with exciting fights, high-tech gadgets, and a concealed world of fairies who reside underground. The books are light-hearted, fast-paced, and full of humour, making them ideal for readers who enjoy clever characters and thrilling adventures.

Artemis Fowl: In the first book, we are introduced to Artemis Fowl, a very intelligent and morally grey 12-year-old boy who comes up with a crazy scheme to steal gold from fairies. He kidnaps Holly Short, an elf and a captain in the LEPrecon (Lower Elements Police Reconnaissance). But Holly does not sit around and let herself be kidnapped. She resists, and the whole fairy world gets into a battle against Artemis. He is quite clever and always ahead of the game, but the fairies have magic and cutting-edge technology, so it is a battle of wits. While Artemis wins in the end and gets his gold, he does something that will surprise you—he buys some gold for his sick mother from the fairies. This suggests that maybe he is not as mean as he seems. The book is a great introduction to a world of magic and hi-tech adventure and makes you want to read more to see what happens next.

The Arctic Incident: This differs from the first book in that Artemis must now collaborate with the fairies rather than battle with them. His father has been abducted by the Russian Mafia, and he requires assistance in order to save him.

The fairies, meanwhile, are experiencing a rebellion in the form of goblins, led by Opal Koboi, an evil pixie who has ambitious power intentions. Artemis and Holly is not an easy pair, and we do get to see Artemis consider someone other than himself. The book takes place in both the fairy and human worlds, with epic battles and dangerous quests. Artemis's father is saved in the end, but now Artemis has to choose what type of person he wants to be. This book is more action-packed and team-based, and it is longer and extremely exciting.

The Eternity Code: Artemis creates, in this book, a very powerful machine known as the C Cube, using stolen fairy technology. He tries to impress a rich entrepreneur named Jon Spiro, but the effort ends very badly when Spiro steals the C Cube and tries to kill Butler, Artemis's bodyguard. Artemis then has to stage a perilous heist to steal the C Cube back. This book is suspenseful since Artemis is fighting a human villain rather than a magical one. He has to use all his brains to figure out how to get the device back, as well as how to deal with Butler's sickness. The fairy world assists him, but soon they believe it's too dangerous for Artemis to be aware of them. He and his friends are erased from their minds, which is extremely tragic since it makes it seem like nothing they did together ever happened and allows Artemis to revert to his old ways.

The Opal Deception: Opal Koboi is a highly intelligent megalomaniac who is driven by vengeance, as she was imprisoned by the LEPrecon. She now wants to tarnish the reputation of Artemis and Holly by first manipulating Holly and killing Commander Julius Root,

a top fairy leader, framing her as Root's killer and causing her to be branded an outlaw. Meanwhile, Artemis can't remember the fairies due to the mind-wipe and is once again a full-time criminal. He is almost killed by a bio-bomb sent by Koboi, but Holly saves him. She needs to restore his memories because she needs his assistance in order to recapture Koboi. Artemis is bewildered at first, but when his memory returns, he understands how much he has changed. This book is darker than the previous ones, as Root is deceased and Opal Koboi has escaped. At the conclusion of the book, Artemis fakes his death so that Holly can flee, which demonstrates his

selflessness. This book highlights Artemis's development, and it gets you all excited to see what is going to occur in the next book.

I have just covered the first four books in the series. I hope readers check out the remaining four books and dive deeper into the magic of Artemis Fowl. If you're still hungry for more adventures, there's also a spin-off series called *The Fowl Twins*, where Artemis's younger brothers get into their own crazy missions with the fairy world.

(Devangi Goswami is a student of Class VII at Billabong High International School, Noida. She is an avid reader and an aspiring writer.)

AVZA

YOUR TRUSTED MOVING PARTNER

Move with Ease, Move with AVZA.

SERVICE

- Domestic Moving
- International Relocations
- Office Moving
- Art Moving
- Storage Solutions

WHY CHOOSE US?

- Expert Handling
- Customized Solutions
- End-to-End Service
- Trusted & Reliable

www.avzamove.com

New Delhi • Bangalore • Mumbai • Pune • Chennai • Hyderabad • Ahmedabad

A 14/15, DLF phase 1, Sector 26, Gurgaon +91 8368534808

The Mysterious Manuscript: A Short Story

Mridusmita Das

‘Wow! Look at this!’ Luit exclaimed, holding up an old, dusty book.

Luit, Nabanita, Maini, and Biman were visiting Luit’s ancestral village, Hajo. They had all just been promoted to Class 7 and wanted to spend time together. Now was the perfect moment for adventure.

They gathered around to examine the almost-ripped book Luit had found while exploring the attic of his traditional Assamese home passed down to his father.

‘What is it?’ Maini asked, peering over Luit’s shoulder.

‘I think it’s a manuscript,’ Luit replied, gently opening the cover, which bore a strange symbol.

Inside, the pages were written in an ancient script and seemed to detail the history of the Koch kingdom.

‘Guys, look at this!’ Biman pointed to a page. ‘It’s a map of our village, but it’s different!’

‘Let me see,’ Nabanita said, taking the manuscript. ‘This script is ancient. I think it’s from the Koch kingdom era.’

Suddenly, the attic lights flickered, and an eerie silence fell.

‘What’s going on?’ Maini whispered.

‘I don’t know,’ Luit said. ‘But I think we should leave.’

As they turned, faint whispers filled the air. They spun around—no one was there.

‘What do we do?’ Nabanita asked, trembling.

Luit moved towards the sound and saw dry leaves and old papers rustling in the wind.

He sighed. ‘It’s just the wind tricking us into thinking we’re not alone.’

‘Let’s get back to the manuscript,’ he said.

They turned the pages again, finding cryptic messages and strange symbols far beyond their understanding. Suddenly, a door creaked open in the darkness.

‘Who’s there?’ Maini called out, trying to stay calm.

No answer.

The door opened into a hidden chamber filled with ancient artefacts and treasures. No one could have imagined this old house held such secrets.

Luit whispered, teary-eyed, ‘I think we’ve uncovered the secrets of my ancestors.’

‘What’s next?’ Biman asked.

Luit’s eyes sparkled. ‘The real adventure begins now.’

As they explored, they found ancient wall art, almost faded. ‘Guys, look here!’ Nabanita pointed to a carving. ‘It’s a map of the Brahmaputra—but encrypted!’

‘I think I can crack it,’ Biman said, eyes gleaming.

Meanwhile, Luit and Maini found a strange container. Luit opened it eagerly. ‘Wow, an ancient scroll!’

‘This is it,’ he whispered. ‘These pictures show the secrets of my ancestors, the Koch kingdom, and our village.’

But the scroll was coded, indecipherable.

‘We need a key,’ Maini said.

‘I did it!’ Biman shouted. ‘I cracked the code.’

The riddle read:

*Where shadows fall, darkness rises
Seek the truth in the light of the setting sun
Face your fears, and claim your prize*

‘What does that mean?’ Nabanita asked.

Luit thought. ‘It’s about the Koch ritual at the temple during sunset.’

They quickly packed up and drove in Luit’s Alto to Hayagraba Madhab temple, just as the sun began to set. But as they arrived, they were ambushed. A group of scary men, armed and angry, demanded the manuscript.

‘Hand over the book or die!’

The friends froze. Luit stepped forward, eyes blazing.

‘We’ve come too far to give up. Let’s face them—together.’

Just then, a blue Ertiga sped in and stopped by the temple. Out stepped Professor Prabal Barman—Luit’s father—and a team of armed men. A renowned archaeologist, he had followed the children’s movements. The goons fled immediately.

As the sun dipped below the horizon, casting golden light on the temple, the friends stood together, their hearts pounding with pride and courage. Luit’s father looked at the manuscript and turned its pages.

‘The secrets of the Koch kingdom aren’t just about treasure. They’re about preserving our heritage.’

He then pointed to a portrait of Naranarayan. ‘That’s your ancestor, Luit. We may be distantly connected, but the bloodline is there.’

He handed them his secret diary filled with excavation notes and left for his official tour.

Excited, the kids read through the diary—Professor Barman’s struggles, triumphs, and findings, including bold references to Koch heritage.

Inspired, they raced up the temple steps, eager to uncover the riddle’s final meaning.

They offered prayers and wandered about when they met the old pujari, Ratnakar Sharma.

He listened patiently and then shared stories:

‘Some say the village is named after a Koch leader, Hajo, who united tribes. Others say it comes from ‘Ha-ju’—‘setting sun’—a cry uttered

by Buddha’s disciple at his Nirvana. Some trace it to Bodo roots—‘Ha’ for land, ‘Gojou’ for high, fitting for the hilly Manikuta range. Others link it to the Hajongs—Suryawanshi Kshatriyas, descendants of Hajo.’ He continued, ‘King Narayan rebuilt temples, encouraged silk weaving, supported literature, translated epics into local tongues, and introduced fair reforms. This is the soul of Hajo.’

The pujari gave them a tour of sacred, hidden corners of the temple, explained carvings, and shared rituals. After enjoying the prasad, they returned home.

That day brought them closer to their heritage—and that was the real prize promised in the riddle.

Over the next weeks, they explored more temples and ruins, unearthing relics and learning about Koch history. They understood their journey wasn’t just about adventure but about protecting culture. Each of them took their path.

Nabanita, a cultural club member, convinced her teachers to stage a play on Hajo’s history. She later became a renowned theatre artist.

Luit joined the Assam Services, working to preserve historical sites.

Maini became a historian, driven by curiosity and pride.

Biman, a talented cook, shared Koch cuisine through his restaurant chain—The Ha Jo Connection.

This Bohag Bihu, the four friends are reuniting at Hayagraba Madhav temple on Manuh Bihu, 15th April—to celebrate friendship, faith, and a shared legacy.

(Mridusmita Das is a project manager with a reputed MNC with over 17 years of IT experience. But writing has been a lifelong passion, evident since her childhood contributions to magazines and newspapers. Today, she channels that passion as the author of several best-selling books.)

A Home Away from Home: Reflections on Migration

Arupjyoti Rai Baruah

It was around 1.30 am. Jagbir had reached home by 1.00 am after a tiring day at the local supermarket. He was new to the USA, and the long hours only made him lonelier, missing his mother even more. She had single-handedly raised him after his father passed away when he was not yet ten. The neighbours say his father committed suicide, unable to bear the mounting debts the family had incurred. Agriculture was their only source of income, and with water-intensive crops like rice being grown, groundwater levels fell, rendering farming increasingly unviable. Low income and growing debt led to despair.

Losing his father early had a profound impact on Jagbir. A lack of proper education and vocational skills made him join the ranks of millions of unemployed youth, whose aspirations far exceeded the opportunities available to them. Fuelled by stories of a glitzy life abroad from those who had migrated to the US, Canada, or Europe, Jagbir convinced his mother to sell their only piece of land to pay the brokers who promised him a future in the so-called land of opportunity. She had been reluctant, especially thinking of his two younger sisters, but, seeing no hope for him in India, eventually gave in.

That land had been granted to the family seventy years ago, when his forefathers, fleeing Rawalpindi during Partition, had left everything behind with only hours' notice—a tragic aftermath of that historic rupture. All these memories were shattered when Jagbir heard a loud bang on the door of the warehouse he was staying in, alongside others like him—undocumented, living in cramped conditions. The FBI had arrived, raiding the place in search of illegal immigrants,

preparing to deport them in chains—an action fulfilling President Trump's campaign promise.

The president's move made headlines, as it affected many of 'our own'. Had the deportees been from Africa or the Middle East, it may have been relegated to the last page of the paper. Debates erupted—was immigration a crime or a necessity? Why do people knowingly risk such outcomes? Is it sheer desperation born of hopelessness? Most of us, offering opinions from the comfort of our living rooms, are among the privileged, the 'haves' who cannot fathom the plight of the 'have-nots'. We cannot understand the realities of a Bangladeshi Hindu in Dhaka, a Rohingya in Rakhine, or a Mexican desperate to enter the US.

Migration is not new. It has occurred for centuries due to various causes—indentured Indian labourers to the Caribbean, Aryans into the Indian subcontinent, the Ahoms from Yunnan—it is a continuing saga. The question is: where can the fears of host populations and the aspirations of migrants meet for mutual benefit?

Human displacement, voluntary or forced, can be termed migration. The causes can be economic, political, or ecological—these act as push and pull factors. According to the UNHCR, an estimated 14 million Hindus, Sikhs, and Muslims were displaced during Partition—the largest mass migration in human history. It was a purely political upheaval, rooted in communal mistrust stoked by extremists, leading to unprecedented violence and mass flight. Similar forced migrations include the Oromos in Ethiopia, Tutsis in Rwanda, and Rohingyas in Myanmar. These involve being uprooted from stable environments and thrust into alien ones.

Economic and ecological migrations, on the other hand, often involve some element of choice. As economies grow, people aspire to move beyond hard, poorly paid labour. For example, in South India, locals increasingly avoid jobs as manual labourers or agricultural workers. These gaps are filled by migrants from less affluent regions. However, migration is not simply about supply and demand. Labour brokers usually recruit from their own regions, ensuring a comfort level—familiar faces, shared dialects, and positive feedback from previous migrants.

Global warming is another key driver of migration. Drought cycles in sub-Saharan Africa have stripped people of livelihoods, prompting large-scale migration to Europe. These are ecologically induced migrations, often intertwined with economic motives; particularly given Europe's ageing population and labour shortages. A similar future looms for Bangladesh, where rising sea levels will reduce arable land and displace millions.

While much attention is paid to the migrants, how host communities respond is equally important. Xenophobia is often born from cultural unfamiliarity. Right-wing extremism and Islamophobia in Europe exemplify resentment against large-scale immigration. Locals fear migrants will take jobs for lower wages, threaten their customs, and disrupt their way of life. The fear intensifies when migrants gain political influence.

Closer to home, North India and West Bengal had similar reactions to refugees from Pakistan and East Pakistan. Terms like 'refugee' and 'Bengal' carried derogatory undertones, despite shared culture and religion. Imagine then, the

difficulty faced by migrants in wholly unfamiliar lands—with different languages, customs, and an often hostile reception. This challenge is even harder for children. A Somali friend of mine, who moved to Denmark as an eight-year-old, still remembers the loneliness of being completely cut off from any support system. To this day, he struggles with social isolation.

That said, host communities are not always the sole source of discrimination. Immigrants too often retreat into silos, refusing to adapt. We Indians, for example, take pride in practising our culture openly abroad, but are quick to criticise non-Kannadigas who resist learning local languages. Assamese outrage over Bihar Diwas celebrations in Tinsukia echoes the very sentiments we disapprove of in the West. By asserting our distinctiveness, we sometimes unwittingly distance ourselves from host societies.

As Indians, we face a strange dichotomy. We criticise Bangladeshi influxes into India while celebrating the green cards of our relatives in the US. So, whose side are we really on? As Sherlock Holmes might say, 'Elementary, my dear Watson'—we side with our convenience. But perhaps it's time to reflect more deeply. When, and how, do we draw the Rubicon?

(Arupjyoti Rai Baruah is an international consultant working with UN agencies, leveraging his background as an Engineering graduate with an MBA. In addition to his consultancy work, he is a passionate writer exploring a host of topics. Please note that the views expressed in the article are of the author alone and not of any other organisation.)

My Experience of Staying in a Houseboat: A Leaf from my Travel Journal

Udita Borah

My father loves to travel and is an explorer at heart. He has taken us along on travels to many different and exciting places. But this year, it was my mother's idea to visit Kerala. So, we followed her suggestion and decided to visit Kochi, Munnar, and Kumarakom.

Kerala is often referred to as 'God's Own Country' because of its natural beauty, and we experienced this during our vacation. Kochi is a vibrant city with a rich culture and vast history, while Munnar boasts misty hills, breathtaking tea plantations, waterfalls, lush greenery, and cottony clouds.

For me, the most soothing part of the vacation was the wonderful stay at a houseboat on the Kerala backwaters. When we arrived at the houseboat, we were greeted by two persons—the captain and the cook—who would be dedicated to our service throughout our houseboat stay. They welcomed us by serving coconut water, and this began our refreshing journey on the serene backwaters. Our captain then started the houseboat and steered it through the water, and

all we could see was water lined with coconut trees. My father told me that we would be floating on water for the next 24 hours. I was already on cloud nine!!

Next, we freshened up quickly, and it was time for lunch. We were served an elaborate meal which comprised rice, sambar, crispy bitter gourd fry, chicken fry, beans and potato sabzi, mixed vegetables with coconut, special fish fry, chapatti, curd, and salad. Wow! What a hearty lunch. And then we were served kheer as well, which the locals call payasam.

After this, we went to the upper floor of the houseboat and enjoyed the beautiful view and calm winds. We relaxed ourselves and soaked completely in the calmness of Mother Nature.

Gradually, the sun began to set, and flocks of birds flew across the sky. Alongside the sunset, we enjoyed tea with fritters and French fries. As it began to get dark, the captain anchored the boat in the middle of the waters. He in-

formed us that we would spend the night there. Initially, we were worried as it seemed to be a lonely place. But we soon found another houseboat anchored just beside ours. The guests were

from another country, and they waved at us with smiling faces. We waved at them too.

We enjoyed the evening in the living-cum-dining room of our houseboat, as we listened to some nice music and danced joyfully. It was time for dinner and a good night's sleep in our cosy bedroom.

Zzzzzzzz.....

In the morning, we began to sail back. We had a delicious breakfast and started to pack our

bags. We bid adieu to the captain and the cook, who gave us memorable service throughout our stay.

If I am asked to describe my experience in one word, I would say 'soulful'.

(Udita Borah is a student of Class VII at The Manthan School, Noida. She loves travelling with her family and journaling her experiences.)

CSRL Transforming Lives of the Underprivileged

Offering 11 months of **Free residential** coaching for **JEE & NEET**

Exam Date :
20th April 2025
&
06th June 2025

Registration Open!

For Upcoming Batch : 2025-26

- 33 Centres across India**
- 8 Super 30 centres in North East India**
- 3 Foundation Coaching Centres**
(Class XI & XII) in Jorhat, Tezpur & Beas (Punjab)

We offer :

- Comprehensive study material
- Expert guidance from experienced faculty
- Dedicated doubt clearing & counselling sessions
- Peer learning opportunities

Our Partners in this Transformation Journey

Contact us :

Head Office : 9711909428
www.csrl.in
Toll Free No. :- 18002123653

Jorhat School Project
Administration :
Ms. Sukanya Bharadwaj :
Mob. : 8486023541

Important changes in personal Income Tax Laws for FY 2025-26

Dhruba Jyoti Deka

April 1, 2025, marks the beginning of the new fiscal year; many new Income Tax laws take effect. It is important to take note of these new income tax laws, because these tax laws will decide the amount of tax you need to pay for income earned during the fiscal year 2025-26. The Budget 2025 has introduced substantial revisions to the Income Tax Act 1961, aiming to streamline the tax framework in India. These revisions will be applicable starting from 1st April, impacting the financial year 2025-26 and beyond. Here are some key updates to the income tax laws that will take effect now onwards:

1. New income tax slab under new tax regime - Zero tax on income upto Rs 12 lakh & increased rebate under Section 87A:

In the Union Budget for 2025-26, the government introduced a significant change by announcing zero tax on income up to Rs 12 lakh, along with a revision of the income tax slabs. This zero tax benefit applies only to individuals opting for the new tax regime for FY 2025-26. However, even if your taxable income is below Rs 12 lakh, you must still file an income tax return (ITR). The zero tax liability is a result of the tax rebate under Section 87A of the Income Tax Act, 1961. The revamped tax regime brings new income tax slabs, with the highest rate of 30% applicable to income exceeding Rs 24 lakh. Under this new structure, individuals earning up to Rs 12 lakh — or Rs 12.75 lakh for salaried employees, considering the standard deduction — will enjoy full tax exemption. The updated system also offers substantial relief to those in higher income brackets, benefiting taxpayers

across various income levels.

The rebate under Section 87A for taxpayers filing returns under the New Tax Regime has been raised to Rs. 60,000, up from the previous limit of Rs. 25,000. However, for those opting for the Old Tax Regime, the rebate remains unchanged at Rs. 12,500. To avail this benefit, taxpayers must file their returns under the New Tax Regime to qualify for the enhanced rebate of Rs. 60,000.

New income tax slabs under New Regime for FY 2025-26:

Income Tax Slabs (In Rs.)	Income Tax rates (%)
0-4,00,000	0
4,00,001 – 8,00,000	5%
8,00,001 – 12,00,000	10%
12,00,001 – 16,00,000	15%
16,00,001 – 20,00,000	20%
20,00,001 – 24,00,000	25%
24,00,001 and above	30%

Note: Income Tax slab rates under the Old Tax Regime (Optional Regime) remain the same. Surcharge will also be applicable for individuals if the net total income exceeds Rs.50 lacs. And Additional health & Education cess @4% will be added to the income tax liability

2. Enhanced TDS Thresholds - A look at key changes in TDS rules:

The Budget for 2025-26 introduced amendments to certain TDS provisions, including a proposal to raise the threshold limits for various TDS sections, benefiting both individuals and businesses. The threshold for TDS on interest income earned by senior citizens has been increased to Rs. 1 lakh, up from the previous limit of Rs. 50,000. Similarly, the TDS threshold for dividend income, interest income from securi-

ties/bonds, and mutual fund units has been raised to Rs. 10,000. Additionally, the thresholds for TDS on rent and commissions paid have been enhanced to Rs. 50,000 per month. These key changes in TDS and TCS rules are designed to provide tax relief and simplify financial transactions. Furthermore, the TCS threshold for overseas remittances under the Liberalised Remittance Scheme has been raised from Rs. 7 lakh to Rs. 10 lakh. This includes the rationalisation of TDS rates and the increase in thresholds for the applicability of these provisions.

3. Simplified Calculation of Annual Value for Self-Occupied Properties / Relief for Individuals with two self-occupied Properties

The Budget 2025 brought significant relief to homeowners by allowing tax exemptions for up to two house properties. Previously, the annual value of self-occupied properties could only be considered nil if the homeowner lived in the property or was unable to occupy it due to employment, business, or professional commitments in a different location. The 2025 Budget has removed these conditions, making it easier for homeowners to claim a nil annual value. Additionally, the government has simplified the process for calculating the annual value of a house for income tax purposes. This change benefits taxpayers by allowing them to file their returns without complex calculations, as they can now claim the value of up to two houses as zero. The definition of annual value for self-occupied properties has been amended, allowing property owners to easily determine their home's annual value, without affecting the two-property limit. The Finance Bill 2025 also relaxed the criteria for deeming a property as let-out, allowing individuals to declare NIL income on up to two self-occupied properties without any additional conditions.

4. Treatment of ULIPs as income from Capital Gain:

The Budget 2025-26 has introduced changes in the taxation of certain Unit-Linked Insurance Plans (ULIPs). The proceeds from ULIPs whose premium exceeds 10% of the sum assured or Rs. 2.5 Lakhs annually will be treated as capital gains and will be taxed accordingly. The exemption under section 10(10D) for ULIP proceeds will still be applicable where the annual premium is below Rs. 2.5 lakhs or 10% of the sum assured. Hence, any gains from ULIP proceeds, which are not exempt under Section 10 (10D), will be taxed as capital gains. The short-term gains will be taxed at 20%, and the long-term gains will be taxed at 12.5% without indexation benefit.

5. Deduction under Section 80CCD for NPS Vatsalya contributions:

The Union Budget 2025- 26 has brought NPS Vatsalya contributions under Section 80CCD. This would mean that an individual can claim a Section 80CCD deduction on the NPS Vatsalya contributions. However, this deduction is available only if an individual opts for the old tax regime. NPS Vatsalya is a pension scheme for minor Indian citizens (up to 18 years) allowing parents/guardians to invest for their children's future, with a minimum annual contribution of Rs.1,000 and no maximum limit.

6. Higher Limits for Medical Treatment in Perquisites Calculation

The Budget 2025-26 has raised the limits for tax-free perquisites available to salaried employees. As per the new provisions, effective April 1, 2025, employees will be entitled to a tax-free perquisite for any medical treatment-related travel expenses incurred by the employer for the employee or their family members outside India. Hence expenditure incurred by the

employer for travel outside India on the medical treatment with a salary below a certain limit would not be treated as a perquisite and such limits, presently at Rs 2,00,000 per annum, can now be prescribed by the Central Government..

To conclude, in the Union Budget 2025, Honourable Finance Minister Nirmala Sitharaman proposed various amendments to tax laws. Also, the introduction of the new Income Tax Bill 2025 aims to streamline the current legal structure, enhancing efficiency and transparency. By reducing the number of sections and pages, and eliminating unnecessary explana-

tions or provisions, the bill is designed to make it more accessible for both taxpayers and administrators.

(Dhruba Jyoti Deka brings over 25 years of expertise in the Capital Market industry, specializing as an investment consultant and tax savings advisor. He holds a Master's degree from the University of Delhi and a law degree from CCS University. A founding executive member of APWA, he is deeply committed to making meaningful contributions to society.)

BSN
CRANK SHAFT
AS PER OE SPECIFICATIONS

BSN INDUSTRIES PRIVATE LIMITED

Leading Edge in Crankshaft Technology

CRANK SHAFTS For:
TATA ALL MODELS ★ LEYLAND ★ BEDFORD ★ SHAKTIMAN
★ MAZDA ★ CANTER ★ MARUTI ★ INTER ★ PEUGEOT ★ PERKINS
And Many More.....

The advertisement features a central display of ten different crankshaft models, arranged in a slightly curved line. The background is a bright yellow, and the text is in various fonts and colors, including red, black, and blue. A small logo with the letters 'BSN' is located in the bottom left corner of the advertisement area.

A Magical Journey to Malaysia: A Travelogue

Priyaansh Bordoloi

Travelling is a wonderful experience. It's an amazing way to discover new places, learn about different cultures, meet new people, and have lots of fun. Every year, people from all over the world visit many exciting destinations.

Last year, during the Diwali vacation, I went to a very beautiful country—Malaysia—with my parents. It was my second international trip. We flew to Kuala Lumpur (the capital of Malaysia) from Indira Gandhi International Airport in New Delhi. I was so excited! I got a window seat and loved watching the clouds from the plane.

In Malaysia, we stayed in a very nice hotel. One of the first places we visited was the **Petronas Twin Towers** in Kuala Lumpur. These towers are really tall and shiny—they are the tallest twin towers in the world! We even went to the top of one of the towers and saw an amazing view of the whole city.

After visiting the Petronas Towers, we also went to the KL Tower and an underwater aquarium. I saw real sea animals like octopuses, sea turtles, sharks, corals, lobsters, and many kinds of fish such as jellyfish and starfish. It was such an exciting experience to see these underwater creatures with my own eyes. I had never seen anything like that before!

The next morning, we went to the **Batu Caves**, which is a sacred place for Hindus and a popular pilgrimage site. It also has rock climbing and hiking. A lot of Indian people had moved to Malaysia during British rule, and they brought the Hindu religion with them. They chose the caves as a perfect place to worship Lord Murugan, the god of war and victory. At the entrance to the caves, there is a huge statue

of **Lord Murugan**. Many Hindus live in Kuala Lumpur.

After Batu Caves, we visited the **King's Palace**, or **Istana Negara**, which is the official residence of the King of Malaysia.

In Kuala Lumpur, I also visited the zoo, **Chinatown**, and **Bukit Bintang** with my parents. I enjoyed it all very much.

The next morning, we went to **Malacca**, a coastal city known for its history and beautiful architecture. It is about 150 km from Kuala Lumpur. We travelled there by a comfortable Malaysian Volvo bus. In Malacca, we saw **Jonker Street**, **Red Square**, and the **Malacca River**.

Near the Malacca River, I had a very special

experience. I saw a little Malaysian girl playing the violin to Hindi Bollywood songs. It made me so happy and proud to see that our Bollywood music is loved even in other countries!

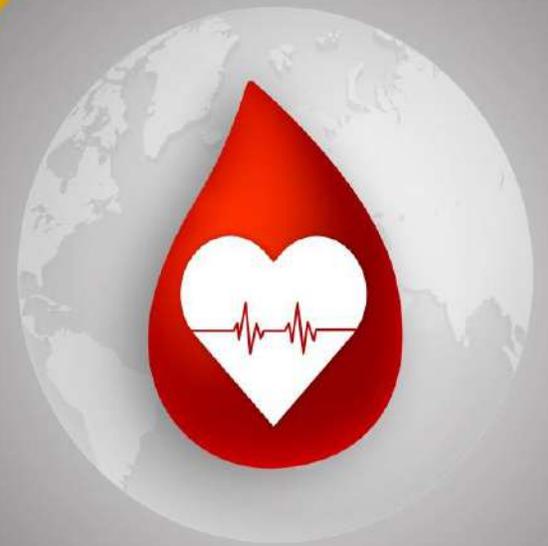
The next day, we returned from Kuala Lumpur to New Delhi by Air India. One of the most amazing things about the trip was seeing how Diwali, our Indian festival, was celebrated in Malaysia. Taxi drivers, shopkeepers, and even the streets were full of Diwali wishes. People were bursting crackers and lighting diyas—just like we do in India! It felt really special to see

our festival being celebrated so far away from home.

Malaysia is my favourite holiday destination. The place is beautiful, the food is delicious, and the people are very friendly. I really want to visit again someday!

(Priyaansh Bordoloi is a student of Class III in Cambridge School, Noida. He loves dancing and writing about his experiences in his leisure time.)

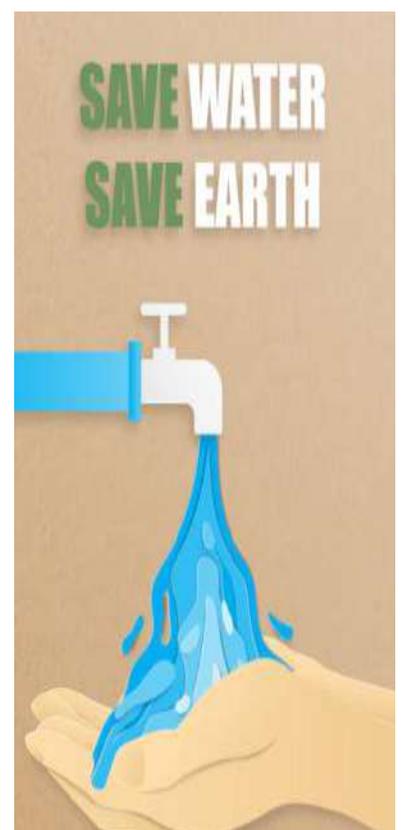
DONATE
BLOOD
SAVE LIFE

Industrial Supplies and Management Company
Sector 8/C, SCO – 28, 29
Chandigarh – 160 009

With Best Compliments
Commercial Friends
Dibrugarh, Assam

With Best Compliments
Supreme Sales Agency,
Delhi

Guwahati based Residential Real-Estate

Gaurav Borkakoty

Although a half page article won't be sufficient to summarize about Guwahati based Real-Estate, I have for today restricted my write-up, keeping it restricted only to residential projects. The dynamics of residential real-estate market post lockdown has changed at least 180° degrees. The search for a residential flats or development of existing land needs extensive and professional research. I'm pointing out a handful of do's and don'ts in the present context.

“Finalize your requirement, first”. Based on your propose of buying, location preferences, financial entitlements, budgetary limitations and your preference for timeline of project completion, shortlist projects before getting on board on the road for aimless and countless site visits. Site visits should be specific and not random. Lesser site visits makes it easier to balance pros and cons. Plan for your real-estate needs at-least 5-10 years before annuity.

“Don't fall for hefty discounts”, has been my first words for new buyers and prospects, only a below average builder with inadequate working capital and huge financial liabilities, does so. Although across the table discounts are common and it is a customer's right to negotiate on prices, too much discounts negotiated or on offer could be detrimental, resulting in very integrity of the project, delayed timelines and compromise on quality of project. A hefty discount would be suitably negotiated only and only for a completed project or re-sale property.

“Enquire about RERA registration”. RERA Act and Rules were notified in the State of Assam in June 2017, which has mandated all real-estate projects to register with the State Statutory Authority. The Real-Estate consultants are also mandated to register with authority. Banks don't approve project for home loans without RERA registration and other Legal verification. I have observed over the years that Projects with RERA registration have executed projects with benchmark timelines.

“Check the locality”. Logistically, an Apartment should always be within a walking distance from the main arterial road and within the proximity of basic needs. The safety level of the locality especially for project located towards the outskirts of the City and in semi commercial areas needs to be assessed.

“Get the assurance of quality of construction”. With earthquakes frequenting our part of the world, you don't want to land up in a building not built on structurally strong foundation. Print quality of marketing brochure and see through videos can over impress buyers, but do make sure the builder justifies with sufficient demonstration and evidence for build quality.

(Gaurav Borkakoty a Guwahati based RERA Registered Real-Estate consultant, with more than 23 years of total on field experience in real-estate and housing finance.)

**With Best
Compliments From...**

**Arun Kumar Rai
M/S Badri Rai
and
Company**

**With Best Compliments
Asian Energy Service Ltd,
Mumbai**

Rongali Bihu Celebration-2024

Assam People's Welfare Association Executive Committee (2023–25)

President: Dr. Bhupendra Kr. Sarma
Vice-president: Shri Bikash Jyoti Hazarika
General Secretary: Shri Akash Chowdhury
Joint Secretary: Shri Plabon Gogoi
Co-ordination Secretary: Shri Akshay Kr. Sarmah
Treasurer: Shri Dhruba Jyoti Deka
EC Members:

Dr. Pradip Kr. Sarmah
Shri Arupjyoti Rai Baruah
Shri Kalyan Dutta
Shri Udoy Bhaskar Borah
Syed Afzal Hussain

JAPI Editorial Committee Members

Udoy Bhaskar Borah
Yasmin Rahman
Padmaja Rajkhowa
Sugyan Das
Dr. Manmee Bhattacharjya
Dr. Bhupendra Kr. Sarma
Akash Choudhury

Credits

Cover Design: Priyam Das
Illustrations: Dr Uddip Talukdar

Design & Printing

Swarnagirish Services Pvt. Ltd., New Delhi
Angshuman Baruah 9873763811
swarnagiri.services@gmail.com

ELECTRIFYING THE FUTURE WITH CLEAN ENERGY !

PORTFOLIO OF NEEPCO

Established: 2nd April 1976, **Installed Capacity:** 2057 MW

Total Generation Capacity: 10244 MU, **Net Worth:** Rs 6868 Crore

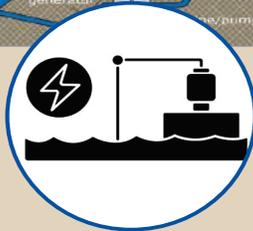
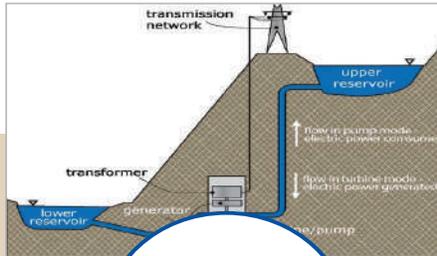
Authorized Share Capital: Rs 5000 Crore

Constantly Achieved Annual Turnover of 4000 Crore since the last 2 years

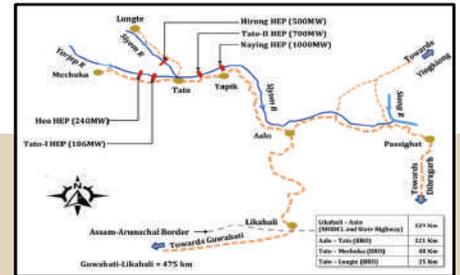
SOLAR FOOT PRINT

300 MW Solar at Bikaner, Rajasthan is under construction.
700 MW ground mounted and
35 MW FSP are in pipe line.

PUMP STORAGE PROJECT (PSP)

800 MW Wah Umiam PSP and
1200 MW Umsong PSP, Meghalaya is under Survey & Investigation.

Upcoming Hydro Electric Projects in Siyom Sub-basin of Siang river basin in Arunachal Pradesh:

- 240 MW** Heo Hydro Electric Project
- 186 MW** Tato-I Hydro Electric Project
- 700 MW** Tato-II Hydro Electric Project
- 1000 MW** Naying Hydro Electric Project
- 500 MW** Hironong Hydro Electric Project

Other Future HEPs

With combined total capacity of **1720 MW** under different stages of Survey & Investigation.

NORTH EASTERN ELECTRIC POWER CORPORATION LIMITED

(A wholly owned subsidiary of NTPC Ltd.)

Office: Brookland Compound, Lower New Colony, Shilong-793003, Meghalaya

Follow us: @NEEPCOLimited

www.neepco.co.in

☺
**Sunshine
on my
shoulders,
makes
me happy** ☺

Energising India for over six decades

IndianOil – National Trust of Economic Prosperity

- India's leading integrated energy company
- Ranked 116th in the Fortune 'Global 500' list (2024)
- Fulfils 50% of India's energy requirements
- Operates 9 refineries and over 19700 Km of cross-country energy highways transporting liquid and gas fuels
- Over 61,000 customer touchpoints across the nation
- Driven by core values of Nation-First, Care, Innovation, Passion, and Trust
- Aspires to be One Trillion Dollar Company by 2047

ऊर्जा उद्योग का नया
'सुरक्षा बेंचमार्क'

ओएनजीसी एड्वांस्ड ट्रेनिंग इंस्टिट्यूट, गोवा

एक प्रमुख वैश्विक ऊर्जा कंपनी का सर्वोत्तम संपूर्ण
सुरक्षा प्रशिक्षण संस्थान

